

ČAROBNJACI

KREŠIMIR POLOŠKI

SADRŽAJ

1. Presuda	1
2. Napad	12
3. Baka	24
4. Obrana	29
5. Drugi susret	39
6. Pogreb	43
7. Priče o moći	53
8. Adepti	60
9. Raul	70
10. Karmine	81
11. Škola	92
12. Sastanak	99
13. Izdaja	111
14. Kinez i Heda	121
15. Vještice	132
16. Tuneli	152
17. Susret starih znanaca	157
18. Bjesomučnik	166
19. Epilog	180

Tumač manje poznatih pojmova	184
O autoru	187
Impresum	188

1. PRESUDA

Čarobnjacima ne daj da žive.

Izlazak 22,18

..."To su razlozi zbog kojih te isključujemo iz Zagrebačkog Crnog kruga i zabranjujemo ti da kontaktiraš s bilo kojim članom Crnog kruga u Hrvatskoj ili inozemstvu. Također ti je zabranjeno primjenjivanje bilo kakvih znanja ili postupaka do kojih si došao šegrtovanjem ili kasnijim djelovanjem u Crnom krugu. Zabranjeno ti je djelovanje na stvari, događaje ili ljude, čak i u svrhu liječenja, bilo energiziranjem tekućine, bilo energetske udarima, kao i na svaki drugi način koji koristi energiju crnog kruga. Iznimka od te zabrane može se primijeniti samo na liječenje članova tvoje najuže obitelji, ali i to samo iznimno i u krajnjoj diskreciji. Iako si ovom odlukom izbačen iz naših redova, za tebe i dalje vrijedi kodeks o primjeni stečenih znanja s kojim si upoznat prilikom iniciranja u Crni krug. Posebno te upozoravamo da bilo kakvo javno djelovanje, odnosno čak i pokušaj da obznaniš samo naše postojanje, povlači za sobom najoštriju osudu i tome primjerenu kaznu."

Nakon tih riječi je malo zastao, značajno me pogledavši, zatim je njegov pogled preletio preko svih prisutnih članova Velikog vijeća. Stankom je vjerojatno želio naglasiti ozbiljnost prijetnje koja je slijedila.

"I sam si sudjelovao u kažnjavanju članova Crnog kruga koji su prekršili kodeks tajnosti ili kodeks o primjeni stečenih znanja, pa znaš što te može snaći i znaš da eventualnu kaznu ne možeš izbjeći."

Ušutio je i onda još jednom otvorio knjigu protokola Crnog kruga, te je počeo listati, tražeći poglavlje koje govori o kaznama za one koji prekrše pravila novog testameta. Teška knjiga uvezena u crnu kožu, zbirka starih, rukom ispisanih pergamenata, stara nekoliko stotina godina, djelovala je vrlo krhko dok ju je listao svojim dugim i koščatim prstima. Osim samog Velikog Maga nitko drugi nije smio dodirivati taj grimuar, kojega su članovi Crnoga kruga sačuvali kroz stoljeća i koji se iznosio samo u posebnim prilikama. Pronašao je poglavlje koje ga je zanimalo i počeo, dosta sporo, tražeći prave riječi, prevoditi latinski tekst: "Onaj koji bi odao tajne nauke Crnoga kruga, bilo crkvenim, bilo svjetovnim osobama, neka bude izbačen iz naših redova i smaknut. Duša neka mu bude zauvijek izgubljena, a potomci neka na sebe

prime grijeh oca svoga.”

Prekinuo je čitanje i knjigu zatvorio uz tresak, što je izazvalo začuđene poglede članova Velikog vijeća. S grimuarom kao najstarijom knjigom Crnog kruga se inače rukuje s dužnim štovanjem, tako da je zvuk izazvan naglim zatvaranjem knjige, djelovao gotovo svetogrдно. Veliki Mag se nije obazirao na prijekorne poglede koje su mu uputili članovi Velikog vijeća, nego je nastavio s prijetnjama.

“Tebe za sada nećemo smaknuti, kao što zakonik nalaže, ali smatraj se upozorenim.”

To su otprilike bile riječi koje mi je uputio Veliki Mag, isključujući me iz Crnog kruga. Izgledao je vrlo odlučno i ozbiljno. Pokušavao je izgledati i dostojanstveno, primjereno ozbiljnosti presude, ali teško je prikrivao svoje zadovoljstvo upravo izrečenim. Na upalim, pepeljasto sivim obrazima, koje nije mogla popuniti niti brižno njegovana bradica, neprestano je titrao podrugljivi osmijeh. Oči su mu blistale od zadovoljstva i zloradosti. Neprekidno me fiksirao pogledom. Izgledao zadovoljno kad je primijetio da izbjegavam njegov pogled. U očima sam mu, ipak ga na trenutak pogledavši, mogao vidjeti odbljeske moći. Moć, koju je razvio do najvišeg stupnja, mogao je koristiti gotovo bez ikakvih prethodnih priprema, trenutno. Nekad ranije, dok sam još učio o Crnom krugu, bio sam zadivljen njegovom brzinom koncentracije moći i pitao se hoću li i ja ovladati takvim stupnjem znanja u korištenju energije crnog kruga. Sad su me izbacili iz organizacije i o tome više nisam mogao niti sanjati.

Bez sumnje, Veliki Mag je bio strašno jak. O njemu i njegovoj moći kružile su svakakve, nimalo ugodne, priče i oštar sukob s njim, bio je posljednje što sam u ovom trenutku želio.

Njegovi neprijatelji, ma tko oni bili, mogli su imati razloga za zabrinutost. Na žalost, sad je i mene uvrstio u popis svojih neprijatelja, premda još nisam znao prave razloge koji su ga na to naveli. Već dugo me se pokušavao riješiti na bilo koji način, a sada mu je to zahvaljujući mojoj nesmotrenosti i brzopletosti napokon uspelo. Presuda Velikog vijeća bila je neopoziva, bez prava na žalbu. Bila je i kraj svim mojim nastojanjima da energiju crnoga kruga iskoristim na način na koji se nikada prije nije koristila. Znao sam da se ne šale kad me upozoravaju na posljedice koje ću morati podnijeti ako ih ne poslušam. Rijetko tko se usuđivao prkositi Velikom vijeću i Velikom Magu osobno. Nije se često događalo da netko bude isključen iz djelovanja društva Crnoga kruga, ali kad se to dogodi, onda je isključeni zaista isključen i ne pokušava nastaviti s djelovanjem. Samo nekoliko osoba u petstogodišnjoj povijesti novog statuta kruga, usudilo se suprotstaviti takvoj ili sličnoj

presudi i nastaviti djelovanje koristeći energiju crnog kruga. Nitko od njih nije dugo djelovao, a većina njih nije dugo ni živjela. Crni krug nije dopuštao nikakav neposluh. Veliki Mag Crnog kruga, bio je nemilosrdan u takvim slučajevima. Instrumenti kazne kojima su raspolagali bili su zastrašujući i oni su toga bili svjesni. Moć kojom su raspolagali bila je dovoljna da odvрати od svakog nepoštovanja njihovih odluka.

Veliki Mag je odmahnuo rukom i unaprijed osujetio moj pokušaj prosvjeda.

“Ne! Ne možeš ništa reći, sve što si imao, već si rekao ili učinio.”

“Nikada me niste željeli saslušati do kraja, nikada niste niti pokušali shvatiti moje motive”, rekao sam, iako sam znao da je svaka rasprava gotovo bezizgledna.

Nasmiješio se nadmoćnim, arogantnim osmjehom i svjestan svoje moći odgovorio: “Nije bilo potrebe, svima su poznati tvoji stavovi i tvoji motivi. Nema u njima ništa plemenito, iako to pokušavaš takvim prikazati. Ti nisi javno djelovao zbog općeg dobra, kako tvrdiš, nego zbog svog probitka. Po meni, trebali smo te već odavno isključiti. Čim si prvi put svoje moći pokazao nekome tko nije iz našeg kruga, zaslužio si kaznu i to ne bilo kakvu kaznu, već najoštriju!”

Ljutilo me spominjanje tog davnog incidenta. Tada sam pogriješio i toga sam bio svjestan, zbog te sam pogreške bio i kažnjen, pa sam smatrao slučaj završenim. Nije mi to trebao predbacivati nakon toliko godina, a posebno ne u ovom trenutku. Incident koji je spomenuo, dogodio se prije dvadesetak godina i smatrao sam ga gotovo zaboravljenim.

“Taj događaj koji spominjete bio je šala. Nitko tada nije ozbiljno povjerovao u neke nadnaravne pojave. Čitavo društvo je bilo veselo i nitko nije pomislio da iza opsjenarskog trika koji sam im pokazao stoji nešto više. Nitko od njih nije previše razbijao glavu kako sam to izveo. Bio je to samo trik. Zanimljivo, zgodno, možda zadivljujuće, ali ipak samo trik.”

Na Velikog Maga i Veliko vijeće moje riječi nisu ostavile gotovo nikakav dojam: Veliki Mag gledao je nekud u daljinu, a i ostali su djelovali prilično nezainteresirano. Napokon, nakon duže tišine, odgovorio mi je preko volje, glasom koji je odavao da ga rasprava sa mnom zamara.

“Da, tu priču smo već čuli. Ipak, tim si trikom pokazao svoju nezrelost i neozbiljnost. Javno se razmećući energijom Crnoga kruga, pokazao si da ne poštuješ osnovne zakone kojih se mi oduvijek pridržavamo. Taj je trik bio dokaz tvoje razmetljivosti i bahatosti koju si imao još

kao početnik. Svojim nezrelim ponašanjem si posijao tračak sumnje kod nekoliko ljudi. Barem jedna osoba iz tog tvog, razularenog i pijanog društva", namjerno je upotrijebio baš te, teške riječi, "i danas misli da sve to možda i nije bio samo trik. Posijao si sumnju i probudio zanimanje."

Nisam mogao šutke podnijeti njegovo izvrtanje činjenica, morao sam odgovoriti.

"Društvo nije bilo razulareno i pijano, već veselo zbog proslave naše mature. Uostalom, taj smo slučaj već riješili pred sudom časti, kad sam bio kažnjen samo ukorom, iako ste vi i tada od buhe pravili slona. Bilo je to prije gotovo dvadeset godina, ja sam tada još bio dječak, a vi ste od bezazlene šale stvorili čitav slučaj."

"Tako je, to smo već sve riješili. Isto tako i tvoje druge pogreške koje su uslijedile nakon ove i koje baš i nisu tako bezazlene, iako si i njih pokušao predstaviti kao sitnice. To je riješeno. Tvoja krivnja je dokazana, uostalom sam si je priznao. Preko takvih stvari Veliko vijeće ovaj put više nije moglo prijeći i zato si isključen. Svaka daljnja rasprava je suvišna. Oduzimam ti članstvo u Crnom krugu i riječ u današnjoj raspravi. Proglašavam današnji sastanak završenim."

Iako bi mi bilo pametnije da nisam nastavio s raspravom, još sam jednom podigao glas, jer nikako nisam mogao prihvatiti njihovu odluku. Članstvo u Crnom krugu i energija crnog kruga bile su činjenice na kojima sam temeljio čitav svoj dosadašnji život. Ako mi to oduzmu, ostao sam bez svega do čega mi je stalo. Nisam mogao dopustiti da završi sastanak prije nego kažem ono što sam namjeravao, ono što me uistinu mučilo. Po mom mišljenju, učinjena mi je nepravda i nisam se mogao samo tako predati i odustati od svega. Razlozi zbog kojih sam isključen činili su mi se banalnim u odnosu na kaznu koja mi je izrečena. Odgovorio sam mu povišenim tonom, gotovo vičući:

"Članovi Velikog vijeća donijeli su takvu odluku, jer su Vaši poslušnici. Veliko vijeće šutke prelazi preko mnogo ozbiljnijih pogrešaka koje čine članovi Crnog kruga, a skače kao ubodeno kad ja liječim nekoga kome je pomoć potrebna. Ja sam samo liječio ljude, a zna se da neki članovi koriste silu za osobni probitak mnogo više nego što je to dopušteno. Neki se abnormalno bogate zloupotrebljavajući silu. Takve zločine kažnjavate ukorom, a mene isključujete zbog liječenja. Zar je to vaša dosljednost?"

Čim sam izgovorio te riječi bio sam svjestan da su preoštre. Veliki Desni, koji je sjedio pokraj Velikog Maga i koga sam jedinom od svih prisutnih mogao smatrati svojim prijateljem i

saveznikom, oštro me pogledao, dajući mi jedva primjetne znakove. Prstima je dodirnuo sljepoočnicu i lagano pomaknuo glavu lijevo desno, dajući mi do znanja da moj pristup nije dobar. Zabrinutost mu se mogla pročitati na licu. Za ublažavanje riječi sada je bilo prekasno, što sam rekao, rekao sam i natrag se nije moglo.

Veliki Mag je postajao sve ljuciji. Bilo je iznenađujuće da uopće nastavlja raspravu nakon tih mojih oštrih riječi. Od njega se moglo očekivati da će u skladu sa svojim položajem, biti dostojanstveniji i da se neće spuštati na razinu prepucavanja s izbačenim članom Crnog kruga. Zacrvenio se, zaustavio dah, a iz svake crte njegova lica isijavala je prijetnja.

“Ako ima zločinaca u našim redovima, mi ih razotkrivamo i kažnjavamo, ali nitko od kažnjenih nije počinio pogrešku kao ti. Nikome u zadnjih pet stotina godina”, te je riječi posebno naglasio kako bi moja krivnja izgledala još veća, “nije palo na pamet da djeluje javno. Nikome, čuješ li? Svi mi ponekad djelujemo na svoje bližnje, ali nitko od toga ne čini predstavu kao što si je ti činio. Ti si svojim javnim djelovanjem radio izravno protiv statuta Kruga i protiv svoje zakletve. Protiv iste one zakletve koje su se bez pogovora pridržavali svi tvoji preci koji su bili članovi Kruga. Misliš li da si ti pametniji od svih članova Crnog kruga unatrag nekoliko stotina godina? To što neki tvrde da si nadaren ne daje ti pravo da kršiš naš statut i naša najvažnija pravila. Te tvoje metode i ta tvoja samoreklama, dostojne su prezira. Da je bilo po mome, danas ti ne bi sjedio ovdje i prkosio našim zakonima. Samo zagovoru Velikog Desnog možeš zahvaliti što si živ. Ušuti dakle i ne izazivaj me da te uništim.”

Posljednje riječi izgovorio je popraćene prijetecim pokretom, gotovo ustavši sa svoje stolice i nagnuvši se prema naprijed kao da me želi dohvatiti. Boja lica Velikog Maga sada je već postala ljubičasta, a glas mu se osjetno stanjio. Na uglovima usana skupljale su mu se velike kapi bijele pjene. Članovi Velikog vijeća, potaknuti takvim izljevom bijesa, sada više nisu djelovali nezainteresirano, počeli su se u čudu pogledavati, jer takva rasprava nije bila uobičajena i nisu je očekivali. Veliki Mag je gubio kontrolu nad svojim ponašanjem. Nikad ga prije nisam vidio tako uzrujanog. Poznao sam ga kao osobu koja u svakom trenutku može zadržati punu kontrolu nad svojim postupcima i koja ne dopušta da je se izbacila iz takta niti u najtežim trenucima. Tim čudnije je bilo njegovo sadašnje iskakanje iz poslovične smirenosti i hladnokrvnosti. Nisam stigao dugo razmišljati o tome, jer je Veliki Mag nakon kraće stanke nastavio povišenim tonom. Svoje riječi popratio je snažnim udarcima desnog dlana po stolu.

“Osobno sam te upozoravao na posljedice. Osobno sam ti nekoliko puta zaprijetio isključenjem. Osobno sam nekoliko puta tražio od tebe da prekineš s takvim radnjama. Ali

bez rezultata, ti si tvrdoglavo nastavio po svome.”

Teatralnim se pokretom okrenuo prema članovima Velikog vijeća, raširio ruke i dramatično nastavio: “On se, gospodo, usudio suprotstaviti mojim zapovijedima. On od našeg znanja pravi cirkusku atrakciju. On samo što ne viče na ulici: Ja sam velik, slijedite me i ja ću vam pomoći da živite bolje. Ja ću vas izliječiti od svih bolesti. Što si ti? Nekakav Mesija? Ne, ja ću ti reći tko si ti. Bez znanja i moći koju si stekao u Crnom krugu, ti si nitko i ništa, a ipak se usuđuješ suprotstaviti zakonima Crnog kruga. Zato je naša odluka takva. Zato te osuđujemo da opet postaneš nitko i ništa.”

Zastao je, sklopio ruke na prsima i sjeo, gnjevno kimajući glavom. Nije mogao doći do daha ili se barem potrudio da tako izgleda. Pomislih da možda ipak nije izgubio samokontrolu, nego da uživa u čitavoj toj predstavi koju je upravo izveo. Prekrio je oči desnom rukom, a lijevom dao znak svom doglavniku, Velikom Lijevom da nastavi. Prije nego što je Veliki Lijevi ustao, ponovno sam, kroz prste njegove ruke, uhvatio pogled Velikog Maga. U njegovim očima opet se mogao vidjeti odbljesak moći, ovaj put još snažniji nego ranije. Taj je pogled privlačio moju pažnju i dekoncentrirao me. Osjetio sam laganu, tupu, bol u potiljku. Bol se širila prema vratu i ramenima, te šireći se, postajala sve oštrija. Razbijao mi je koncentraciju i, mora se priznati, veoma se uspješno poigravao sa mnom. Po tome kako prodire u mene svojim hladnim, zmijskim pogledom znao sam da je sasvim smiren i staložen. Da je stvarno uzbuđen kao što se pričinjao, ne bi imao dovoljno moći da mi ruši koncentraciju tako uspješno kao što je upravo radio. Njegova je uzrujanost očito bila hinjena iz meni nepoznatih razloga. Nikako mi nije bilo jasno kome je bila namijenjena ta njegova predstava i zašto je tako očito pokazao da ga se može izbaciti iz njegove poslovične hladnokrvnosti. Zašto je pred Velikim vijećem pokazivao takvu slabost?

Veliki Lijevi, koji je do sada djelovao nezainteresirano, ustao je prijekorno me gledajući. Stavio je ruku Velikom Magu na rame pokretom kojim ga je trebao smiriti. Niti Velikom Lijevom, koji nije bio osobito brz u razmišljanju, nije promaklo da se Veliki Mag upustio u raspravu koja nije priličila njegovu položaju i autoritetu. To Velikog Lijevog ipak nije previše zaokupilo, njegove prijekorne riječi bile su upućene meni.

“Ti si svoje rekao. Svakom daljnjom riječi pogoršavaš svoju situaciju.”

Značajno je pogledao prvo Velikog Maga, a onda i ostale članove Velikog vijeća i odlučnim glasom nastavio: “Ako mi to Majstor dopušta, ja prekidam ovu raspravu, zatvaram današnji sastanak i proglašavam te nepoželjnim u našim krugovima. Budi nitko i ništa.”

Veliki Mag samo je kimnuo i na taj su znak svi članovi Velikog vijeća poustajali i krenuli prema izlazu. Jedan po jedan, napuštali su prostoriju ne pogledavši me više.

Osjećao sam se potpuno izgubljenim. Njihovim izlaskom iz dvorane, odlazile su i sve moje nade da ću se pred Velikom vijećem uspjeti opravdati. Želio sam vikati, vrištati, zadržati ih na bilo koji način, objasniti im da ne zaslužujem takvu kaznu, ali ostao sam nijem. Nitko drugi osim mene nije mi bio kriv. Nisam smio podizati ton i spominjati kriminal u krugu, te na taj način dati izgovor Velikom Magu da se naizgled toliko uzruja. I dalje sam mislio da su me barem trebali saslušati bez prekidanja. Siguran sam da su barem neki od njih dijelili moje mišljenje o liječenju energijom crnog kruga i da moje grijehе nisu smatrali toliko teškim da bi me se zbog njih trebalo izbaciti iz udruženja i zabraniti mi djelovanje. Oni su na žalost bili manjina i nisu se usudili javno me podržati. Ipak, da je rasprava ostala u mirnijim vodama vjerojatno bi još barem nekolicinu njih uvjerio da su moji postupci bili, ako ne ispravni, onda barem razumljivi, a tada bi možda i presuda bila drugačija.

Sad je sve bilo uzalud. Posljednji članovi Velikog vijeća u savršenoj su tišini napuštali prostoriju nestajući iza tamne i teške baršunaste zavjese.

Posljednji je u prostoriji ostao Veliki Desni. Okrenuo se prema meni i pogledi su nam se sreli. Zabrinuto je i tužno kimnuo.

“Ti se nikada nećeš opametiti, zar ne?” upitao me tihim i zabrinutim glasom.

“Ne znam, vjerojatno neću”, odgovorio sam tužno, svjestan da sam pogriješio ušavši u otvoren sukob s Velikom Magom. Sada sam se pokušao opravdati pred Velikom Desnim, ali moja su opravdanja bila slaba.

“Znam da sam se dao isprovocirati i da sam trebao biti mirniji, ali previše je toga bilo na kocki i to je razlog zašto sam bio tako uzbuđen. Zato sam planuo. Pa uopće mi nisu dali priliku da se branim i da kažem sve što sam htio! Samo tako mi zabraniti djelovanje, to se nije smjelo dogoditi... Čitav moj život je u tome. Ne mogu samo tako odbaciti čitav svoj život i početi se baviti nečim drugim”, rekoх uzbuđeno, drhtavim glasom.

Gotovo očajnički sam se nadao da će Veliki Desni razumjeti moje razloge, da će mi pomoći. Na njegovu se licu mogla očitati tuga i zabrinutost.

“Što se tiče moje podrške – da si nastupio smjernije, možda sam i mogao još nešto učiniti za tebe. Ovakvim svojim nastupom oduzeo si mi sve argumente kojima sam ti mislio pomoći.

Tako se ne ponaša pred Velikim vijećem. Ne možeš očekivati pomoć od ljudi koje si izvrijeđao optužbama da se bave kriminalnim djelatnostima. Zatim, tvoje nepoštivanje Velikog Maga je bilo vrlo primjetno. To si nisi smio dopustiti. Ako ne poštuješ Velikog osobno, trebao bi barem poštovati funkciju koju obnaša. Nisi me slušao kad sam ti govorio da tvoj pristup ne treba biti oštar. Trebao si pitanjima nametati svoje mišljenje. Pametno sročeno pitanje unosi više nedoumica u njihove tvrde glave, nego tvoja oštra tvrdnja, pa makar ona bila i ispravna. Pitanjima si ih trebao navesti na razmišljanje, pitanjima i argumentima, a ne uvredama.”

Znao sam da mi Veliki Desni želi dobro i da čak dijeli neka moja razmišljanja, ali nisam se mogao u potpunosti složiti s njim. Bio sam previše povrijeđen nepravdom koja mi je nanijeta da bih mogao priznati kako ima pravo što se tiče mog pristupa.

“Nije tu riječ o njihovoj povrijeđenoj sujeti i uvredama koje sam im tobože nanio, nego o nečem mnogo značajnijem od toga. Riječ je o promjenama kojih se oni boje i o njihovom slijepom pridržavanju zastarjelog statuta. Statut je napisan prije pet stotina godina, u vrijeme najvećih progona vještica u Europi. Zbog toga je tajnost organizacije toliko naglašena. Danas toga nema, pa zašto onda ne bi djelovali slobodnije? Zašto ja ne bi smio liječiti ljude uz pomoć crnog kruga? Ne misliš valjda da bi nas i danas netko spaljivao na lomači samo zato jer posjedujemo neka drevna znanja? Uostalom nisam učinio ništa loše. Jedini moj grijeh je u tome što sam liječio ljude. Ako se sjećaš i tvoja kćer je bila jedna od izliječenih na taj način.”

To je bio pomalo nizak udarac koji Veliki Desni kao moj jedini zaštitnik nikako nije zaslužio.

On je bivao sve umorniji od rasprave koja mu je bila poznata, jer sam pred njim već mnogo puta do sada iznosio svoje argumente. Nabrao je obrve i tiho, starački umornim glasom promrmljao: “Ne, ne bi nas spalili, ali bi nas uništili na druge načine. Ljudi ne podnose nikoga tko je drugačiji i tko zna više od njih. Boje se takvih stvari. Ili se boje ili ih mrze. Mogli bi nas pozatvarati zbog osnivanja tajnih protupravnih organizacija. Mogli bi nas proglasiti nekom vrstom đavolje mafije. Što ja znam što bi sve mogli. Ovako, dok sve ostaje u Crnom krugu i dok se članstvo ne proširuje i dok se prenosi obiteljski, s koljena na koljeno, nema takve opasnosti ili je ona barem puno manja. A što se tiče moje kćeri, ne trebaš mi to više spominjati. Moja zahvalnost je velika i ti to znaš. A usput, da sam imalo sumnjao u tvoje kvalitete ne bih bio dopustio da je baš ti liječiš. Ali to se ne može uspoređivati s drugim tvojim djelovanjima, jer je ovo ostalo u krugu i bilo je diskretno. Moja kćer ni ne zna da si baš ti odgovoran za njezino izlječenje. I čuda se ponekad događaju, zar ne? Ona misli da se

jedno od takvih čuda dogodilo njoj.”

“Ali ti, kao njezin otac, bio si sretan zbog izlječenja”, uskočio sam nepomirljivo. “Sada imaš dvojne kriterije kao i ostali iz Velikog vijeća. Kad je Lidija bila bolesna, tražio si neka joj pomognem. Zašto i drugima ne pomoći na isti način? Misliš li da bi me netko proganjao kada bih nastavio liječiti? Naprotiv, ljudi bi bili zahvalni.”

Nisam ga uvjerio, i dalje je odmahivao glavom.

“Ne, Danijele, ne bi bili zahvalni. Oni kojima bi izravno pomogao bili bi sretni, ali velika većina ostalih, ne bi vjerovali tvojim metodama, ili bi te željeli provjeravati.”

“Briga me za takve”, pokušao sam prosvjedovati, ali on me je ušutkao odlučnim pokretom ruke i nastavio sa svojim izlaganjem: “Toliko bi te provocirali i proglašavali šarlatanom i nadriliječnikom, da bi ti na kraju isprovociran, popustio i dao bi im dokaze da tvoja energija može djelovati pozitivno na ljudsko tijelo. Da ta energija stvarno postoji, da je snažna, te da njome možeš liječiti. Zatim bi tražili još dokaza, pa još i još... Tako bi za tebe započeo pakao. Naposljetku bi te netko shvatio ozbiljno. Shvatili bi da tom energijom možeš liječiti, ali da možeš učiniti i više od samoga liječenja, odnosno da se ona može koristiti i u druge svrhe i... to bi bio tvoj kraj. Zahtijevali bi od tebe da odaš tehniku postizanja moći, a onda bi to bio i naš kraj. Društvo Crnog kruga bi tada nestalo, ne bi više moglo postojati. Tajno djelovanje je u samoj srži našeg postojanja i kad tajna više ne bi bila tajna, ne bi više bilo ni nas. Crkva bi sve to odmah proglasila supersticijom ili apostazijom i dizala bi buku do nebesa. Svašta bi se moglo dogoditi.”

Veliki Desni je zastao u svom izlaganju hvatajući dah i tržeći prave riječi, naposljetku zamišljeno nastavi: “I drugi su prije tebe pokušali ići tvojim putem. Neki od njih bili su vrlo uspješni. I što se dogodilo? Centri moći poželjeli su njihovo znanje. I to je bio njihov kraj. Nisu uništili samo sebe, već i mnoge svoje bližnje. Što ti misliš, što je radila inkvizicija? Zar misliš da su palili vještice jer su letjele na metlama? Gluposti. Pravi razlog uvođenja torture bio je da se saznaju naše i slične tajne. Najveći inkvizitori su vrlo dobro znali da naša znanja mogu pomoći ljudima, da naša energija može biti korisna. Nisu oni željeli uništiti vraga i njegove pomoćnike, kako su tvrdili, oni su željeli našu moć. Kad su jednom naslutili da moć postoji i da njima nije dostupna nego da je tajna i da njome raspolazu samo odabrani pojedinci, nisu birali načine da do nje dođu. To je pravi razlog progona vještica i čarobnjaka. Želja za moći, želja da se sazna tajna Crnog kruga. Zato su nas mučili, ispitivali i spaljivali. Zato je, ni krivo ni dužno, pobijeno nekoliko desetaka tisuća ljudi od kojih većina nije imala

pojma zbog čega umire. Zašto misliš da bi danas bilo drugačije? Mnogi su se ljudi u prošlosti žrtvovali da ta tajna ostane sačuvana, da ne dođe u ruke moćnih pojedinaca koji bi je mogli zloupotrijebiti. Sjeti se mnogih naših mučenika koji su se svjesno žrtvovali da bi inkvizitore naveli na krivi put. Sjeti se svih glupih priznanja o općenju s đavolom, letenju na metli, pravljenju štete, urokljivim pogledima i slično. Takve su informacije i od naše strane bile pažljivo plasirane tako da više nitko nije znao što je istina, a što laž. Neki su naši članovi, kad su već bili uhićeni i podvrgnuti torturi, radije priznavali da su općili s đavolom, da su urekli susjeda, da su izazvali tuču i uništili usjeve. Takve stvari su radije priznavali nego to da imaju silu. Jer da su priznali da imaju silu, morali bi otkriti odakle im. Kraj bi im ionako bivao isti, lomača. Naposljetku, nakon mnogo istraga ni crkveni istražitelji nisu više znali što je istina, a što laž. Jer istina se ispreplitala s lažima i izmišljotinama. Tako se istina može najbolje prikriti. Nemoj zaboraviti da su inkvizitori bili među najobrazovanijim ljudima u svoje vrijeme. Nisu oni vjerovali u let na metli i nisu zbog toga osudili na lomaču tisuće ljudi. Oni su tražili nešto više. Tražili su silu. Tražili su nas i našu moć. Toliko im je bilo stalo do toga, da su prelazili preko tisuća nevinih leševa da bi našli jednoga od nas. I to baš oni. Dominikanci i franjevci, ponos i dika katoličke crkve. Zacijelo nisu mirno spavali, nakon tolikih mučenja i ubojstava, ali smatrali su da sve žrtve vrijede samo da dođu do moći. Isto to ili nešto slično bi se, mladiću moj, događalo i danas. Jer moć je opasan afrodizijak i ima mnogo ljudi koji ne bi prezali ni od čega da do nje dođu. Veliki Mag ne želi da se tako nešto ponovi i tu ima potpuno pravo, povijest nas je tome naučila. Možda je suviše oprezan i tvrd, ali to mu se ne može zamjeriti. Neke druge stvari bi mu mogao zamjeriti, ali to ne. Naša tehnika mora ostati tajnom. Za crni krug kao izvor naših moći nitko izvana ne smije znati.”

Nikola Rogoz, Veliki Desni, opet je malo zastao u iznošenju svojih stavova, namrštio se zabrinuto kao da se nečega prisjetio, a onda je ipak nastavio: “Vidio sam što ti je Veliki Mag učinio pred kraj sastanka, lijepo te je bocnuo silom. Budi oprezan, jer on od ničega ne zazire kad radi za svoje ciljeve i kad misli da je u pravu. Pazi se, jer on je moćan, vrlo moćan, i u sukobu s njim bi mogao lako nastradati.”

Ponovno je ušutio i pogledao prema zavjesi iza koje su nestali svi članovi Velikog vijeća, a onda nastavio, ali mnogo tišim glasom: “Znam da te on pokušava maknuti iz Kruga već duže vrijeme. Tvoje posljednje liječenje mu je bilo dobar izgovor. Čak i ja mislim da si pretjerao, mislim da si previše nagao. Promjene treba uvoditi postepeno. Ne možeš izaći na ulicu i reći: ja sam čarobnjak i mogu liječiti ljude energetske udarima ili energiziranjem vode. Pa to je suludo, obični ljudi nikada nisu ni čuli za energetske udare. Što prosječan čovjek zna o auri i mogućnostima djelovanja na nju? Gotovo ništa. Ja znam da si ti dobar liječnik i da si našu

tehniku na tom polju razvio gotovo do savršenstva. Znam da si u to uložio čitav svoj dosadašnji život, ali to jednostavno ne ide tako. To se tako ne radi. To se ne radi javno. To treba prikriti raznim filozofijama i ritualima i na taj način sakriti izvor moći. Moj ti je savjet, da se stišaš na neko vrijeme. Potpuno prestani djelovati, možda čak nekoliko godina.”

Ponovno je ušutio pozorno me promatrajući, a onda, ne dočekavši moje protivljenje, nastavi sasvim tiho: “Veliki Mag nije vječan. Već je prilično star i prije ili kasnije će se morati povući. Tada ću najvjerojatnije ja postati Veliki Mag. Za to mjesto me već pripremaju. Ušli smo doduše u neke nesuglasice oko same biti naše sile, ali neću te sada s time zamarati. To je presumorna tema koja će se već razriješiti. Veliki Lijevi mi nije konkurencija za mjesto Velikog Maga, to svi znaju. On je samo slabić, koji je do položaja Velikog Lijevog došao zbog toga što ga je protežirao Veliki Mag. Strpi se, dakle, neko vrijeme, a onda ću ja potegnuti pitanje tvog povratka u krug. To će biti presedan, ali mislim da bi nam moglo uspjeti. Postoje u krugu još neki ljudi kojima si drag i koji će me podržati. Samo, ponavljam ti, jedino što ti sada treba je strpljenje. Nepromišljenim i ishitrenim potezima možeš naškoditi jedino sebi. Zbog toga ti danas nisam mogao pomoći, bio si previše žučljiv, previše nagao.”

Veliki Desni je ponovo zastao i pogledao prema zavjesi. Ovaj puta sam i ja pozornije pogledao i učinilo mi se da se pomaknula, ali nisam mogao biti siguran da to nije bilo od strujanja zraka, pa nisam tome pridavao nikakvu važnost.

Nikola Rogoz, Veliki Desni mi je polaganim pokretom, punim nježnosti, topline i prijateljstva, stavio ruku na rame, blago me stisnuo i zatim se bez riječi okrenuo, te svojim sporim korakom krenuo prema izlazu. Iza tog dobrog, blagog čovjeka u prostoriji je ostala velika praznina i sablasna tišina. Nisam ni slutio da je to posljednji put što ga vidim živoga.

2. NAPAD

Pred tobom ću odaslati stravu svoju.

Izlazak 23,2

Izišao sam na ulicu i punim plućima udahnuo svjež jutarnji zrak. Nakon zagušljivog i pregrijanog zraka koji sam udisao cijelu proteklu noć, ova promjena mi je dobro došla, činilo se da svakim novim udisajem u mene ulazi nov život. Svitanja u Zagrebu sam oduvijek volio, a ovo jutro je bilo posebno lijepo ili mi se barem takvim činilo nakon mračne atmosfere u kojoj sam proveo protekle sate.

Oni koji nikada nisu rano ustajali ne znaju kakvu ljepotu propuštaju. Crvenilo neba, tamo negdje iznad Dubrave, svježina koja te puni energijom, i ptice. Čovjek ni ne pomišlja koliko ima ptica među granama zagrebačkih drvoreda sve dok ne čuje njihov pjev u ranu zoru. Čitav orkestar, na tisuće njih pjevaju u glas stvarajući prekrasne zvučne kulise. Kasnije, kako dan odmiče, pjevice se valjda umore ili ih zagluši buka prometa, ali u proljetna jutra kao što je bilo ovo, dok na ulicama još nema mnogo automobila, taj zvuk tisuća ptica je zadivljujući.

Prolazi kamion s kruhom i zrak se začas napuni slatkim mirisom od kojeg postajem svjestan osjećaja gladi. Istovaruje se mlijeko pred dućanima, a pred kioscima su već nabacani svežnjevi današnjih novina i čekaju prodavače da ih raspakiraju i poslažu po policama.

Iz jednog svežnja uzimam današnji Večernji, a novac ubacujem između stakala na kiosku, tako da ga ne može dohvatiti nitko osim prodavača, kad s unutarnje strane razmakne staklo.

Pogledavam dolazi li koji rani tramvaj, a onda se ipak odlučujem prošetati i razbistriti glavu.

Bol u potiljku koju mi je zadao Veliki Mag, gotovo je nestala. Sada više nisam siguran je li mi je uopće poslao Veliki Mag ili je to bila jedna od mojih glavobolja koje se javljaju kad probdijem noć. Bolje je ne razmišljati previše o tome. Možda je Veliki Desni u pravu, možda treba pustiti stvari da se slegnu prije donošenja bilo kakvih odluka.

Pregledavam naslove na prvoj stranici Večernjaka i ne nalazim ništa posebno zanimljivo, pa onda, kao i obično, novine počinjem listati od zadnje stranice. Treba mi nešto da mi okupira

misli kako ne bi stalno u sebi ponavljao riječi koje sam čuo na noćasnjem sastanku. Uopće ne želim razmišljati o tome dok je sve još tako svježe, jer se inače samo još više grizem u sebi. Smišljam odgovore koje sam trebao reći i ljutim se na sebe što mi nisu pali na pamet kad je trebalo, u jeku rasprave. Sada je kasno i moji unutrašnji monolozi mi više ne mogu pomoći. Razmislit ću o daljnjim koracima kad se odmorim, naspavam i kad se sve to posloži u mojoj glavi.

Počinjem prelistavati novine nadajući se da će mi to pomoći da zaboravim protekle događaje.

Na dnu posljednje stranice je Feliksov crtež, duhovit kao i obično. Nekoliko svaštica, pregled TV programa, kino, kazalište, reklame i oglasi, a zatim sportske stranice. Pogled mi bez prevelikog zanimanja leti naslovima.

Kroacija je pobijedila, ali nije oduševila igrom.

Željko Mavrović još jednom obranio titulu europskog prvaka u teškoj kategoriji. Kuglači su osigurali jednu medalju na europskom prvenstvu. Ne nalazim ništa posebno zanimljivo, pa prelazim na sljedeću stanicu.

Kroacija je pobijedila, ali nije oduševila igrom.

Goran Ivanišević u četvrtini finala. Sastanak predsjedništva nogometnog saveza. Okrećem sljedeću stranicu.

Kroacija je pobijedila, ali nije oduševila igrom. Dobro organizirane trke na Grobniku, stolni tenis. Sljedeća stranica.

Kroacija je pobijedila ali nije oduševila igrom, Goran Ivanišević u četvrtini finala...

Pogled mi se zamućuje i uz naprezanje ponovno čitam naslov štampan velikim, masnim slovima. Zar nije isti bio i na prethodnoj stranici? Kroacija je pobijedila, ali nije oduševila igrom.

Postajem svjestan titranja pred očima. Pokušao sam pogledati prethodnu stranicu, ali ne mogu se koncentrirati i počinje mi se vrtjeti u glavi. Kroacija je pobijedila... Bol u zatiljku koja je već gotovo nestala izlaskom na svježiji zrak, sad se vraća snažnim udarom i to mnogo jača nego ranije. I vrat mi se koči. Kroacija je pobijedila... Vrtoglavica se odjednom toliko pojačala da počinjem teturati, iako se trudim zadržati smjer kretanja. Moram stati i prisloniti

se uza zid.

Kroz misli mi proljeće iskričavi pogled Velikog Maga. Onaj zastrašujući bljesak moći u njegovim zjenicama bio je namijenjen meni. Zar je moguće da me on napada ovako bez upozorenja? Ako je to točno, morao se za to već duže vremena pripremati. Nemoguće je da bi me uspio tako snažno udariti na daljinu i toliko mi naškoditi jednim udarcem na mah. Ili se je pomno pripremao za napad ili nije sam. Veliki Desni mi je rekao da u Velikom vijeću imam simpatizere, dakle vijeće ne sudjeluje u napadu, pomislio sam, barem ne svi. Ali takav napad kakav je upravo izveden na mene nije dopušteno napraviti bez znanja Velikog vijeća. To je pravilo uvedeno da bi se spriječili usamljeni strijelci koji bi možda poželjeli kroitati pravdu po svom nahođenju. Netko dakle radi na svoju ruku. Počela me je hvatati panika, jer napad Crnog kruga ili samo pojedinih njegovih članova, nije bezazlena stvar. Dobro izveden napad može biti smrtonosan.

Vrtoglavica je sve žešća i sve teže razmišljam.

Taj netko tko me napada je vrlo jak ili vrlo pomno pripremljen, sudim po snazi napada. Zar je moguće da sam se Velikom Magu toliko zamjerio, da me napada odmah poslije sastanka i to bez znanja Velikog vijeća. Ako se za to sazna, morat će se ozbiljno opravdavati pred članstvom i Velikim vijećem.

Sve mi je lošije, srce mi lupa sve brže, ali i sve nepravilnije. Pričinjava mi se kao da preskoči po koji udarac. Stojim naslonjen na zid i držim ruku na grudima, a po čelu mi izbijaju grašci znoja. U jednom trenutku mi je strahovito vruće, a već tren kasnije, počinjem drhtati od hladnoće. Osjećam groznicu i jak podražaj na povraćanje kao posljedicu vrtoglavice. Nekoliko rijetkih prolaznika me prezrivo pogledava, vjerojatno misleći da sam pijan ili drogiran, nije im za zamjeriti, jer se stvarno osjećam omamljeno, a vjerojatno i izgledam tako. Žena srednjih godina koja se ovdje zatekla, gleda me najprije zbunjeno, a onda taj pogled zamjenjuje zabrinutošću. Koleba se nekoliko trenutaka, a onda mi ipak odlučuje ponuditi pomoć i prilazi mi sporim nesigurnim korakom, kao da se dvoumi bi li mi uopće prišla. Smeđa kosa, prilično zapuštena frizura, ali zato jako namazane usne. Nekoć je vjerojatno bila lijepa, ali sada se na njoj vide tragovi napornog života. Lice joj je ogrubjelo i vidno je nenjegovana. Na sebi ima sivi baloner. Puceta na njezinu baloneru blješte iznenadujuće jakom svjetlošću. Tri zlatna puceta poredana jedan iznad drugoga sjaje kao sunce. Kako mi prilazi, tako taj odbljesak, to svjetlo koje se odbija od puceta, postaje sve jače i jače, dok ne prijede u zasljepljujuće blještavilo.

Toliko svjetla mi smeta, bode, pa zatvaram oči da ga izbjegnem. Vrtoglavica se, kao kod pijanstva, pojačava kad su oči zatvorene. Bojim se da ću pasti, jer kao da se tlo ljulja poda mnom. Bolje bi mi bilo da otvorim oči.

Polako, oprezno, dižem kapke i škiljeći promatram puceta koja su sve sjajnija i koja mi se približavaju, njišući se. Toliko su sjajna da imam utisak da ću oslijepiti budem li ih dalje promatrao...

“Gospon, je l’ vam dobro?” pita me, a njene mi riječi dolaze u valovima, kao da se netko igra podešivačem glasnoće na radiju, neprestano ga okrećući. Čas glasnije, čas tiše, glasnije, tiše... i kao da priča jako, jako sporo. Toliko sporo da me uspavljuje. Umor me u trenutku preplavi. Zaspao bi u sekundi da me ne smeta blještavilo njezinih puceta.

“Ne, nije mi dobro”, jedva uspijevam prozboriti. I svoj vlastiti glas čujem izobličen valovima, glasnije, tiše, glasnije, tiše.

Prilazi mi sve bliže i pokušava me uhvatiti za podlakticu, ali tada započinju udari koje sam očekivao i kojih sam se pribojavao. Počinje pravi napad, ovo do sada je bilo samo ispipavanje. Kao da me je stresao jak udar električne energije. Prvo mi se zgrčila desna noga, i to tako jako da sam skoro pao. Koljeno je odskočilo prema gore i tijelo je, ostavši bez oslonca, izbačeno iz ravnoteže. Zateturao sam prema prolaznici koja mi je željela pomoći i zaustavio se u posljednji trenutak, gotovo je zagrlivši. Začuđeno me je pogledala, ustuknula jedan korak i prestrašeno podigla ruke da bi se zaštitila od mene, misleći da ću pasti na nju. Na trenutak je zastala, vjerojatno se zapitavši što joj sve to treba, ali prkosni osjećaj dužnosti je prevladao. Hrabro mi je nastavila prilaziti u čvrstoj namjeri da mi pomogne. Vjerojatno me odabrala da za taj dan budem njezino dobro djelo.

“Je l’ vam dobro?” ponovila je pitanje na koje joj više nisam mogao odgovoriti. Sad je na redu bila desna ruka. Osjećao sam kako dolazi udar. Prvo peckanje u ramenom zglobu, a onda udar groma. Jak, nekontrolirani trzaj krenuo je od ramena prema šaci. Opet kao udar struje koji ne možeš kontrolirati ni spriječiti. Razdiruća bol koja se ne da ublažiti. Desna ruka mi je poletjela naprijed i ispružila se u snažnom trzaju. Novine koje sam držao, izletjele su iz šake, ravno prema licu gospođe koja mi je htjela pomoći. Na sreću, nisu je udarile, jer su se listovi razletjeli prije nego su doletjeli do nje. To ju je dobrano prestrašilo i ponovno je digla ruke da se zaštiti. Sada joj je, izgleda, bilo već svega dosta. Njena dobrota i spremnost da pomogne imala je svojih granica. Njezina želja da mi pomogne pretvorila se u ljutnju. Ona ne može dopustiti da je itko vrijeđa i gađa novinama. Bacanje novina prema svom licu

protumačila je, naravno, kao agresiju, a meni je palo na pamet kako je Kroatija pobijedila, ali nije zadovoljila... ode Večernji u vjetar, razletio se.

“Idiot...” promrmljala je, okrenula se i udaljila od mene povremeno se ljutito osvrćući. Nisam namjerno bacio novine na nju i to sam joj žarko želio objasniti. Oprostite, bila je riječ koja mi je odzvanjala u glavi, ali koju nisam mogao izgovoriti. Sve što je izišlo iz mojih usta bilo je nekontrolirano mumljanje. Grlo mi je bilo stegnuto, a usta puna sline.

Ponovo sam osjetio najprije upozoravajuće peckanje, a onda grčeve koji su sada prešli na cijelo tijelo. Tako se vjerojatno osjeća osuđenik na električnoj stolici kad kroz njega prođe struja od dvadeset tisuća Volti. Strašan udar je na sreću kratko trajao. Nakon grča, nožni su mi mišići u trenutku postali potpuno mlohavi i bez ikakve snage. Skljokao sam se na pločnik još uvijek se grčeći kao da sam pogođen epileptičnim napadom. Noge više nisam osjećao, a u rukama nisam imao niti mrvicu snage. Udari su sada dolazili rafalno, jedan za drugim, više ne pogađajući samo noge ili ruke, cijelo tijelo je bilo napadnuto. Svaki novi udar bio je jači i žešći od prethodnog. Trzao sam se i grčio ležeći na pločniku u strašnim bolovima. Pjena iz usta izlazila je praćena krkljanjem i režanjem. Bacalo me je prema sredini ceste i prema tramvajskoj pruzi. Tramvaja na sreću nije bilo.

Podražaj na povraćanje je postao toliko jak kao da mi je netko gurnuo prst u grlo. Osjećao sam kako mi se usta pune slinom i kako se jednjak steže, spreman izbaciti sadržaj želuca. A onda stanka, trenutak predaha, grčenje je za trenutak prestalo tako da sam uspio udahnuti i osoviti se na laktove i koljena. Ipak, želudac nisam uspio kontrolirati. Prvo malo kašljanje, a onda navala sluzi, žuči i kiseline iz praznog želuca. Natašte, nisam zapravo imao što povraćati, ali sam uporno povraćao. Okus gorčine i kiseline u ustima izazvao je novi, dodatni podražaj na povraćanje. Slina koje se cijedi iz mojih usta razvlači se, a onda polagano, kao u usporenom filmu, pada po mojim rukama. Kap po kap. Pokušavam se pridići iz četveronožnog položaja i obrisati usta, ali novo peckanje u ramenima i novi udari već su bili tu. Stanka je na žalost bila jako kratka. Obje mi ruke u bolnom grču odskaču od asfalta i savijaju se unatrag, tako da mi tijelo gubi ravnotežu i iz tog četveronožnog položaja glava pada dolje i naprijed. Opet sam licem zaorao po pločniku i vlastitoj slini. Na grubom asfaltu ostali su i komadići kože s mog čela i obraza, ali tu bol više ne osjećam, jer je neznatna u usporedbi s grčevima što mi razaraju čitavo tijelo.

Vjerojatno sam otupio nakon svih primljenih udaraca, kao što boksač otupi od boli i nakon nekoliko padova ponovno pokušava ustati, iako zna da mu to donosi nove udarce i nove boli. Već sam potpuno onemoćao i prikupljam zadnju snagu da se pridignem. Što je bilo s

Kroacijom? Pobjedila je, ali nikako nije oduševila igrom.

Misli su mi zbrkane i ne uspijevam ih povezivati. Pred očima mi prolijeću nepovezane slike i izgleda da ću izgubiti svijest. Udari se nastavljaju nesmanjenom žestinom, a misli mi nepovezano vrludaju.

Oči Velikog Maga... stisak ruke Velikog Desnog... nazalni glas Velikog Lijevog... oči Velikog Maga... moraš imati strpljenja rekao je Veliki Desni... Veliko vijeće... nezainteresirani su... kako je igrala Kroacija? Rei-ki. Pobjedila je, ali nije zadovoljila... bol koja je gotovo nepodnošljiva...

Rei-ki... oči Velikog Maga... budi sretan što si živ... Rei-ki... oči... budi nitko i ništa... Rei-ki... Rei-ki... oči iskričava pogleda koji mi prodire u mozak... Rei-ki... Jedna je misao počela prevladavati i zbrka u mojoj glavi se na trenutak stišala. Ta je misao nadvladala kakofoniju zvukova koje sam čuo i gotovo potisnula bljeskove koji su se pojavljivali ispred mojih očiju. Nesvjestica koja mi je prijela kao da je nakratko uzmakla.

Moram si otvoriti Rei-ki...

Ne znam kako...

Moram si otvoriti Rei-ki da energija prolazi kroz mene, a da me ne ozljeđuje...

Heda...

Rei-ki..

Moram ga otvoriti ili ću umrijeti tu na cesti, misli su mi previše zbrkane, a smrt mi se sada ne čini tako dalekom i tako zastrašujućom. Ne znam više kako da to učinim, kako da si otvorim Rei-ki? Moram se koncentrirati na simbole. Heda je bila jasna dok me je učila kako se simboli opcrtavaju. Ide...

...sjetio sam se postupka.

Griješim, zatim još jednom griješim i onda sve počinjem ispočetka. Ovaj put ide nešto bolje, iako mi je teško fokusirati misli. Napokon uspijevam iscrtati Rei-ki simbole oko sebe upravo u trenutku kad započinju novi valovi napada. Napad je jači nego dosadašnji i sasvim sigurno dovoljno snažan da bude smrtonosan. Ali Rei-ki pomaže. Imam osjećaj da se pretvaram u cijev kroz koju teče tekućina pod pritiskom. Pritisak je golem, ali cijev sada ima dva kraja i

tekućina ipak protječe. Energija koja me je zamalo ubila pritiskom gomilanja, sada je ipak pronašla izlaz, kao da protječe kroz tu cijev. Stjenke cijevi su zbog pritiska opterećene, ali sada je otvoren izlaz i pritisak pomalo jenjava. Napad prestaje jednako naglo kao što je i počeo, ostavivši me toliko onemoćalog da sam gotovo čitavu minutu ostao iscrpljen ležati na pločniku. Izgleda da je gotovo. Preživio sam.

Ischrpljen, pridižem se polagano, prvo na jedno koljeno, zatim drugo, a onda napokon ustajem i teturam prema zidu kako bih se opet mogao osloniti na nj. Rukavom brišem slinu i krv s lica i pomalo dolazim sebi. Još osjećam poneki trzaj mišića, ali to je sada oluja što jenjava, kao udaljena grmljavina koja nikome više ne može naškoditi. To su refleksni trzaji koji postupno nestaju. Najgore je prošlo. Misli mi se ponovno pomalo sabiru u kakvu takvu logičnu cjelinu. Što se to dogodilo? Tko mi je to učinio i zašto? Pa to su me upravo htjeli ubiti! Budi sretan što si živ, bile su riječi Velikog Maga, ne izazivaj me da te uništim. Zar je moguće da je pokušao ostvariti svoje prijetnje bez znanja Velikog vijeća? Zašto bi to učinio? Naš sukob ipak nije bio tako strašan da bi me pokušao ubiti. I to tako nemilosrdno, kao psa na cesti.

Pogled mi se pomalo bistrio i napokon je pao na onu gospođu koja mi je na početku napada htjela pomoći. Stajala je udaljena od mene nekih tridesetak koraka i razgovarala s policajcem povremeno pogledavajući u mom smjeru. Bilo je očito da ipak nije otišla i da je za vrijeme napada stajala na sigurnoj udaljenosti i promatrala sve muke kroz koje sam prolazio. Policajac s kojim je pričala slijedio je njen pogled, ozbiljno je slušao, a onda se sigurnim korakom uputio prema meni. Samo mi još to treba, policija. Prva mi je misao bila pobjeći, nestati, ali nisam imao snage ni pošteno zakoraknuti, a kamoli potrčati. Nemoćno sam gledao kako mi se približava. Lice ispod kape djelovalo je vrlo službeno i namrgođeno.

“Dobro jutro gospodine, što je s vama?” glas mu je bio sasvim jasan, više nisam imao osjećaj da zvukovi do mene dolaze u valovima. Nijemo sam ga gledao, nemoćan odmah odgovoriti i grozničavo pokušavao smisliti odgovor koji će ga zadovoljiti.

“Pozlilo mi je”, odgovorio sam, trudeći se da riječi koje izgovaram budu jasne i da zvuče suvislo. Glas mi je bio prepuknut i jedva se čuo. Taj odgovor je bio sve što sam mogao smisliti u tom trenutku. Ta, jedva sam se držao na nogama.

“Gospođa kaže da ste je gađali novinama, a onda se valjali po pločniku.”

Nekoliko trenutaka sam ga gledao skupljajući snagu i smišljajući odgovor.

“Slušajte, gospođa mi je htjela pomoći, a onda se malo prestrašila. Znae kako ružno mogu izgledati epileptični napadaji... Ja sam na žalost epileptičar. Nemam česte napade, ali kad me uhvate, onda su strašno jaki i teški, to se jednostavno ne može kontrolirati.”

Riječi su iz mene izlazile sve lakše i smislenije. Uzevši u obzir brzinu u kojoj sam morao smisliti odgovor, mogao sam biti zadovoljan. Djelovalo je prilično uvjerljivo.

“Jeste li pili?” nastavi on sa službenim pitanjima, sumnjičavo me pogledavajući.

“Vjerujte mi da si epileptičari alkohol ne mogu dopustiti”, odvratio sam sve sigurniji u sebe i sve snažnijega glasa.

Policajčeva sumnja kao da je malo splasnula, ali je ipak zatražio moju osobnu iskaznicu. Opipao sam džepove u potrazi za lisnicom, jednom, a zatim u panici i po drugi put, ali džepovi su bili prazni. Lisnica je nestala, a moja se novostečena sigurnost pretvorila u dim. Policajac je sa zanimanjem promatrao pojavu panike na mom licu a onda, smiješeći se, zapitao: “Je li ono vaš novčanik?”

Slijedeći njegov pogled, teškom mukom sam napravio tri koraka, sagnuo se i podigao lisnicu koja je ležala na pločniku. Vjerojatno mi je ispala iz džepa dok sam se u bolovima valjao po tlu. Otvorio sam je, iščeprkao osobnu iskaznicu i pružio je policajcu.

Prepisao je podatke iz nje u svoj blokčić, a zatim mi se obratio pomirljivijim, manje službenim tonom: “Jeste li sada u redu ili hoćete da vam pozovem kola hitne pomoći? Ne izgledate dobro.”

“Ne!” odgovorio sam panično. “Sada mi je bolje. Stanujem u blizini i mislim da ću moći sam do kuće.”

Nisam mogao procijeniti je li pogled kojim me promatra zabrinut ili prezriv. Znao sam da ne izgledam sjajno onako slinav, prljav i krvav, ali on je zaključio da mu se ne da previše gnjaviti sa mnom i da je sve u redu. Odlučio je ostaviti me na miru.

“Ako ste sigurni, onda u redu. Pođite kući i sredite se. I pazite na sebe. Doviđenja.”

Dotaknuo je rub kape na pozdrav, okrenuo se od mene i pošao svojim putem ni ne sluteći koliko mi je zbog toga laknulo.

“Hvala”, bilo je sve što sam promrmljao slabim, jedva čujnim glasom.

Nikada još nisam bio toliko zahvalan nekom policajcu. Samo da me ostavi na miru i da ne pita previše. Udaljavao se umornim, sporim koracima. Vjerojatno je i on probdio noć i sada ide kući na spavanje, pa mu se nije dalo previše natezati sa mnom.

Žene koja ga je uputila na mene već je odavno nestalo, tako da joj se nisam morao ispričavati. Polagano sam koračao, povremeno zastajkujući i pridržavajući se zida da se odmorim. Nekoliko sam puta učinio malo veću stanku, skupljajući snagu za nastavak hoda.

Moje odredište, moj dom, sada je bilo sasvim blizu. Još samo stotinjak koraka i na sigurnom sam.

Nekako sam doteturio do ulaza u svoju kuću, napipao ključeve od ulaznih vrata i ušao u haustor.

Dizalo je bilo u prizemlju. Ušao sam, pritisnuo puce i dizalo je krenulo. Od trzaja kod pokretanja dizala noge su mi popustile i iako je trzaj za normalne prilike bio sasvim lagan, za mene je taj dodatni napor bio previše. Lagano sam spuznuo na pod. Boljelo me cijelo tijelo, a u glavi mi je bučilo kao pod slapom.

Stavio sam glavu među koljena i na trenutak sklopio oči tražeći malo odmora. Opet mi se vrtjelo u glavi, ali ovaj put to nije bilo zbog novog napada, nego zbog iscrpljenosti. U pokušaju pridizanja, omeo me trzaj dizala koje se zaustavilo na mom katu. Ponovno sam skliznuo na pod, ali sad sam već bio sasvim blizu svom domu i to mi je dalo dodatnu snagu za novo pridizanje. Moja vrata, a iza njih spas. To je bila velika motivacija. U mom stanu ne mogu do mene. Toliko sam ga energetske zaštite da moć čitavog Crnog kruga nije dovoljna da probije zaštite.

Na vratima moga doma me, zalijepljena selotejpom, dočekala poruka kakve sam u posljednje vrijeme povremeno dobivao i na koje nisam želio obraćati previše pozornosti. Sada, nakon bezočnog napada koji sam jedva preživio, ta me je poruka zabrinula više nego ikada prije. Bijeli papir istrgnut iz neke bilježnice i na njemu crvenim flomasterom napisane riječi:

OBRATITE SE BOGU JER SOTONA
VAS UZIMA POD SVOJE.
MOLITE SVEVIŠNJEG ZA MILOST
JER BLIŽI SE VRIJEME SUDA.

Slova su bila prilično nevjesto napisana, tako da je izgledalo kao da ih je pisalo neko dijete ili

čovjek nevičan pisanju. Bila je to treća ili četvrta slična poruka koja me je dočekala, zalijepljena na vrata, u proteklih nekoliko tjedana. Do sada nisam obraćao previše pažnje na njih misleći da su djelo nekog zanesenjaka, vjerskog fanatika, kojemu smeta to što u svom stanu liječim ljude nekonvencionalnim metodama, ali sada sam je povezao s napadom koji sam upravo preživio. Ove su mi se poruke sad prikazale u sasvim novom svjetlu. Zar je moguće da netko zna kako pripadam Crnom krugu i želi me preobratiti? Odmahnuo sam umorno glavom, otrgnuo papir s vrata i zgužvao ga. Imam dovoljno problema i bez nekih vjerskih fanatika.

Ušao sam, zaključao vrata iza sebe i doteturio do kupaonice, prestrašivši se svog odraza u ogledalu. Lice mi je bilo prljavo, oderano i natečeno. Kleknuo sam ispred kade puštajući vodu, glavu sam stavio pod mlaz, malo se stresao od hladnoće, ali odmah sam se osjetio bolje. Hladna voda koja mi je udarala u potiljak djelovala je blagotvorno, odnoseći sa sobom bol i slabost. Pustio sam je da teče dvije, tri minute prije nego što sam ustao i obrisao se. Svlačio sam se i putem do spavaće sobe ostavljao prljavu i mokru odjeću po podu. Moj krevet. Najveća želja u tom trenutku bila mi je leći u krevet i odmoriti se, spavati. Potpuna iscrpljenost je ovladala mojim tijelom. Spavati, spavati, spavati...

Naravno da nisam mogao zaspati.

Čim sam legao, misli su mi se opet uskomešale u glavi, a tijelo me je boljelo sve više. Pitanja su se rojila jedno za drugim i sva su bila bez pravog odgovora. Tko mi je to učinio? Zašto? Što ću sada? Misle li da sam mrtav? Hoće li se napad ponoviti?

Ako hoće, taj novi napad ne smijem dočekati nespreman kao ovaj danas. Moram vježbati tehniku zaštite i protuudara. Za zaštitu još kako tako, na tome sam već nešto radio, ali za protuudar nije tako jednostavno, nisam to vježbao već godinama. Nikada nisam ni pomišljao da će mi to jednom zatrebati. Moram se čuti s Velikim Desnim i sve mu ispričati. Jedino još u njega mogu imati povjerenja i jedino sam za njega siguran da nije sudjelovao u napadu na mene. Svi ostali iz Crnog kruga su sumnjivi. Najsumnjiviji bio je sam Veliki Mag koji je jedini imao kakve takve motive da me napadne. Za njega sam bio gotovo siguran da je sudjelovao u napadu, iako će proći još puno vremena dok ne saznam njegove prave motive.

“Ne izazivaj me da te uništim!” Te su mi riječi odjekivale u glavi. Kakvi su mogli biti njegovi razlozi da me pokuša ubiti na tako bestijalan način?

Prevrtao sam se po krevetu i pokušavao te uskovitlane misli nekako poslagati u logičnu

cjelinu. Na žalost, bez velikih rezultata. U glavi mi je i dalje bio kovitlac od prevelikog broja pitanja na koje nisam imao odgovore. Tko mi lijepi te glupe vjerske poruke na vrata? Iako ih do sada nisam uzimao ozbiljno sada sam bio pokoleban u svom nehaju za njih. Trebalo je malo ozbiljnije razmisliti o tome. Citati iz Biblije, pozivi na pokajanja? Nikada nisam bio baš pravi vjernik, ali se nikada nisam osjećao niti neprijateljem vjere i crkve. Te poruke koje su me dočekivale na vratima, sada sam već bio gotovo siguran, nikako nisu mogle biti slučajnost. Da ih je pisao neki slaboumnik ili samozvani prorok koji proriče smak svijeta, lijepio bi ih i po drugim vratima, a ne samo po mojim. Pokušavao sam se prisjetiti kako su glasile prve poruke koje sam primio. Nisam se mogao točno sjetiti, ali sve su pozivale na pokajanje i molitvu. Pokajanje za što? Odmahnuo sam glavom i pokušao otjerati sumorne misli, ali one su se uvijek nanovo vraćale.

Što će biti s mojim pacijentima sada kad više ne smijem koristiti energiju crnoga kruga? Sama bioenergija koju sam posjedovao i koristio za liječenje nije bila dovoljno jaka bez energije crnog kruga s kojom sam je do sad kombinirao. Kako ću sad liječiti i od čega ću uopće živjeti. Moji prihodi od liječenja nisu bili veliki i ovisili su od dobre volje ljudi koje sam liječio, mojih pacijenata. Nikada nisam tražio da mi se liječenje plati, ali ljudi su sami ostavljali novac, već prema svojim mogućnostima i stupnju zahvalnosti. Ponekad su ti prilozima bili simbolični, ali ponekad bih dobio i ozbiljne svote novca kao znak zahvalnosti za neko uspješno izlječenje. Ponekad sam novac i odbijao, jer mi je bilo žao ljudi koji su bili siromašni i koji su se zbog svojih zdravstvenih problema morali odricati najosnovnijeg da bi meni platili. Upravo najsiromašniji su se najviše trudili da mi pokažu zahvalnost, te da me ne ostave bez sredstava za život, ali njihov sam novac gotovo redovito odbijao. Od nešto imućnijih sam novac ipak primao, ali ga nisam izričito zahtijevao i njima sam prepuštao neka sami odrede svotu koju će ostaviti kao moj honorar.

S vremenom su ti darovi mojih pacijenata postali moj jedini izvor prihoda. Zapustio sam sve ostale aktivnosti i posvetio se isključivo brizi za svoje pacijente. To mi je oduzimalo toliko vremena da nisam mogao imati stalan, normalan posao. Od liječenja bioenergijom i pomaganja ljudima sam živio, skromno doduše, ali više mi nije ni trebalo. Obilje i luksuz nisu bili moji ciljevi u životu. Pomaganje ljudima, razvijanje bioenergije i izučavanje energije crnog kruga, to su bile moje preokupacije i novac mi nije trebao, osim za skroman život.

Ako više ne smijem koristiti energiju crnog kruga, moje liječenje neće biti ni približno uspješno kao do sada, pa će i prihodi presušiti, tu se ne smijem zavaravati. Normalan posao nikada nisam imao i gdje da ga sada tražim? Tko će zaposliti čovjeka od trideset sedam

godina koji nikada nije radio, pa samim tim nema nikakvog radnog iskustva? Sada dakle, ne samo da više ne smijem koristiti silu crnog kruga, čijem sam proučavanju posvetio dobar dio svog života, nego sam još i nezaposlen, bez ikakvih prihoda. Bolje da sada ne razmišljam o tome, jer me hvata očaj i panika, a u ovakvom stanju sigurno neću smisliti ništa pametno.

Boljelo me čelo koje je stradalo u bliskom susretu s pločnikom. Boljeli su me i svi mišići kao da sam cijeli dan radio neki teški fizički posao. Nakon toliko grčenja to i nije bilo ništa čudno.

Pokušavam prvo malo opustiti tijelo kako bi mi i duh bio odmorniji i kako bih mogao razmisliti o svemu. Sugeriram si veliku težinu udova koji nakon kratkog vremena zaista postaju teški, topli i opušteni. Mišići me, opuštajući se, sve manje bole i više se ne trzaju. Za nekoliko minuta bio sam potpuno opušten a bol u tijelu je pomalo jenjavala. S opuštanjem tijela savladava me umor.

Napokon sam pao u tvrd san bez snova.

3. BAKA

Kralj će njegov nadvisit Agaga, uzdiže se
kraljevstvo njegovo.

Proročanstvo Bileama Sina Beorova

Brojevi 24,7

1964. godina

Svoje se bake sjećam kao divne žene i savršene učiteljice, iako sam svjestan da je mnogi nisu tako doživljavali. Umrla je kad sam još bio premlad da bih je mogao nepristrano procijeniti, ali ta mi procjena nije ni bila važna, a veliko je pitanje i koliko bi bila nepristrana. Ne zanima me kako su drugi doživljavali moju baku. Neki su je se pribojavali kao vještice i govorili da joj karakter nije nimalo ugodan, ali za mene je ona bila oličenje dobrote i strpljivosti. Prema meni je bila divna. Nema te želje koju mi ne bi ispunila, ili nepodopštine koju mi ne bi oprostila. Voljela me je kako samo bake mogu voljeti unuke.

Kažu da je ljubav prema unucima snažnija nego prema vlastitoj djeci. Ako je tako, onda su razlozi za to u tome što se za unuke ima više vremena. Vjerojatno je to i životno iskustvo. Tolerancija je na višoj razini u poznijim godinama. Čovjek zna koliko je truda uložio u vlastito dijete i zna da je vjerojatno previše forsirao strogi odgoj ili bio prepopustljiv ili prezahtjevan. S unucima se takve pogreške ne ponavljaju, jer nema više one napetosti i straha od neuspjeha u odgoju vlastite djece. Unuk je bakin mezimac, ma kakav bio.

Moga oca vjerojatno ne bi tako dobro kao mene pripremila za ulazak u Crni krug sve da je i mogla.

Kao djetetu nije mi bilo jasno zašto moj otac ne zna ništa o čarolijama i tajnim naukama o kojima mi je baka pričala, zašto i njega nije poučavala magiji?

Ta su me pitanja mučila sve dok mi nije objasnila da se znanje o moći ne prenosi iz generacije u generaciju, nego da se jedan naraštaj uvijek preskače. Moj otac nije smio znati ništa o postojanju Crnog kruga kojemu je pripadao moj djed i kojemu sam i ja trebao pripasti. Tako ni ja neću moći poučavati svoju djecu nego eventualno tek svojeg unuka i to samo najstarijeg.

O samoj moći crnog kruga baka nije znala previše, jer se znanja, osim u iznimnim slučajevima, prenose po muškoj liniji. Moj pravi učitelj trebao je biti moj djed, ali, na žalost, u vrijeme mog rođenja on je već mnogo godina bio mrtav...

Baka, dakle, nije bila članicom Crnoga kruga, ali je o tehnikama postizanja moći ipak ponešto znala. Prve, nepotpune spoznaje o Crnom krugu dobila je još od mog djeda, ali to joj je tada bilo vrlo nejasno i maglovito, a kad je djed nestao krajem Drugog svjetskog rata, izgubila je sve veze s Crnim krugom. Ona o tome više nije razmišljala, ali Crni krug se ne odriče nadzora nad svojim članovima pa makar oni još bili nerođeni, a moje mjesto u Crnom krugu bilo je rezervirano davno prije mog rođenja. Baka nije mogla ni naslutiti da neka družba ipak brine o njoj i prati njene korake. Bila im je potrebna, jer su samo preko nje mogli doći do mene, svog budućeg člana.

Situacija poslije Drugog svjetskog rata je za moju baku bila poražavajuća. Kao udovica političkog neprijatelja nove države, bila je nepoželjna i svugdje šikanirana. Da bi prehranila svoga sina i sebe morala je tražiti bilo kakav, za nju težak i ponižavajući posao, a i do takvih poslova joj je bilo gotovo nemoguće doći. Intelektualka sa završenim fakultetom, žena koja je govorila tri strana jezika i koja je do tada živjela u relativnom izobilju, morala je prati tuđe rublje i stubišta kako bi zaradila koji novčić. Ipak, prema mojim saznanjima, mojemu ocu nije ništa nedostajalo. Novca nije bilo, ali zato je bilo mnogo ljubavi.

Konačno, nakon četiri, pet godina takvog jadnog, poslijeratnog života, kad su se političke prilike malo sredile i kad su poslijeratno ludilo i mržnja malo jenjali, uspjela je dobiti uredski posao u tvornici. To joj je omogućio Crni krug preko svojih veza, iako to ona tada nije znala. Učinili su to iz jednostavnih i pomalo sebičnih razloga, željeli su je spriječiti da emigrira. Najjednostavniji način da je zadrži u zemlji, pod svojim nadzorom, Crni krug je pronašao u tome da joj osigura primjereniji posao. Život joj je tada ipak bio nešto lakši, iako ne mnogo. Moj otac se školovao, završio fakultet i relativno dobro uspio u životu. Na moju žalost, umro je prilično mlad. Godinu dana nakon smrti moje bake izgubio sam i njega. Misija moje bake je tada već odavno bila završena, jer sam ja već bio iniciran u Crni krug i pronašao sam svoj životni put.

To što je ona nazivala svojom misijom, započelo je odmah nakon mog rođenja.

Prije mog prvog rođendana baku je posjetio djedov učenik kojega je ona od ranije poznavala. Prvi njihov susret mi je baka mnogo puta opisivala tako da je prerastao gotovo u legendu. Taj susret protekao je sasvim bezazleno sve do trenutka rastanka.

Pričali su o vremenu, starim prijateljima, zdravlju, ukratko, bio je to sasvim običan, neobvezan razgovor, nisu pričali ni o čemu važnom. Tek na odlasku, Nikola Rogoz, tako se posjetitelj zvaao, raspitao se o prinovi u obitelji i zatražio da vidi bakinog unuka. Moja je kolijevka bila u drugoj sobi i baka ga je, bojeći se da me ne probudi, nevoljko tamo odvela. Prišao je kolijevci, pogledao me nježno i sagnuo se nada me. Kažiprstom desne ruke mi je dodirnuo čelo između obrva i tada je između njegovog prsta i mog čela skočila iskra statičkog elektriciteta. Barem se mojoj baki to učinilo kao iskra, to joj je bilo najjednostavnije objašnjenje. Ja sam se probudio i prestrašen zaplakao, zapravo zaurkao, iz sveg glasa, a Nikola je značajno pogledao baku i rekao: "On je naš".

"Kako to mislite naš?" upitala je baka u strahu, sve više žaleći što ga je uopće pustila k meni. Čudni posjetitelj ne samo da je probudio njezina unuka kojeg je teškom mukom uspavala, nego sad još priča gluposti.

"Saznat ćete na vrijeme", rekao je Nikola Rogoz i vidjevši bakino uplašeno lice, počeo je smirivati.

"Ništa se ne bojte. Kad kažem 'naš' mislim na to da je on djedov unuk i da ima pravo pripadati organizaciji kojoj je pripadao njegov djed."

"Ustaše?" upitala je baka još prestrašenija. Nikakve joj političke zavrzlake nisu trebale u životu i sve je više žalila što je Nikolu Rogoza pustila u dječju sobu.

Nikola se nasmijao i stavio joj ruku na rame. Taj pokret je već tada često koristio, a u kasnijim godinama postati će to gotovo njegov zaštitni znak. Vidjevši da je preneglio i prestrašio je, nastojao ju je tim blagim pokretom smiriti.

"Ne, ne radi se ni o kakvoj političkoj organizaciji. Radi se o krugu ljudi koji se povremeno susreću, unapređujući i razvijajući znanja koja posjeduju. Vjerujem da ste čuli za nas. Suprug Vam je sigurno bar ponekad spominjao organizaciju kojoj pripada. Pričao Vam je o Crnom krugu?"

Baka se zamislila, procjenjivala je koliko povjerenja može imati u tog čudnog, nepozvanog gosta i nakon male stanke ipak priznala: "Pa je, nešto malo. Pričao mi je o moći, sili kojom raspolaže i sličnim stvarima. Nazivao je to snagom crnog kruga i tražio je od mene da to nikome ne spominjem. To je trebala biti naša tajna."

Zastala je procjenjujući smije li nastaviti priču o tome, a onda ipak završila misao: "Znala

sam da on uspijeva učiniti neke stvari koje su bile tako čudne da su graničile s nadnaravnim. Nikada to nisam previše voljela, a otkako je on nestao, ne razmišljam više o tome. Mnogo je vremena proteklo od tad, a sve te njegove moći nisu mu pomogle da sačuva goli život.”

Nikola ju je gledao sa smiješkom na licu. Bilo mu je drago da baka bar ponešto zna o svemu tome, neće joj morati objašnjavati sve od početka.

“Vaš će unuk nastaviti njegovim stopama uz moju i Vašu pomoć. Vaš pokojni suprug bio je moj mentor, učitelj i najmanje što mu ja u znak zahvalnosti mogu učiniti, jest da pripremim njegovog nasljednika da uđe u Crni krug i prihvati mjesto za koje je predodređen samim svojim rođenjem”, nastavio je ne obazirući se na bakin prestrašen pogled. “Na Vama je da ga pripremite za pouku, a na meni je da ga poučim kao što je vaš suprug poučio mene. Saznat ćete nešto više o tome kad se sljedeći put vidimo. Sada Vas neću više zbunjivati, nego Vam dajem malo vremena da razmislite o svemu tome. Uskoro ću Vam se javiti.”

Zastao je u izlaganju kako bi naglasio važnost slijedećih riječi: “Molim Vas samo, da o našem susretu nikome ne govorite, pa čak ni svom sinu i snahi. Razumijete li? Nikome!”

Baka je bila zgranuta.

“Ja pred svojim sinom ne mogu tajiti...” pokušala je prigovoriti, ali Nikola ju je prekinuo u pola rečenice.

“Lijepo Vas molim. Nikome!” naglasio je tu riječ. “Strpite se barem do našeg idućeg susreta, tada ću Vam sve podrobnije objasniti. Ako to ne možete zadržati za sebe, onda ništa od pouke i Vaš će unuk propustiti svoju životnu šansu. Kad se sljedeći put sretnemo, ja ću znati jeste li se toga pridržavali. Do tada, lijepi pozdrav. Ljubim ruke.”

Nikola je ustao i nakon još jednog pozdrava, otišao ostavivši svoju baku nijemu, zbunjenu i uplašenu. Bila je u velikoj nedoumici što da uradi. Mog oca, svoga sina, obožavala je i uistinu pred njim nije imala nikakvih tajni. Kako bi mu mogla zatajiti da bi njegovo dijete trebalo biti primljeno u nekakvu čarobnjačku organizaciju? Kakve joj je to gluposti ovaj posjetitelj nadrobio?

Ipak, Nikola je izgledao ozbiljno i svojim pristupom joj je ulijevao povjerenje. Dobro se sjećala što je sve njen muž, a moj djed, mogao učiniti i kakvim je sve moćima raspolagao. Prema tim suprugovim moćima je osjećala strahopoštovanje i nikada nije previše željela znati o tome. Naposljetku, sva njegova znanja nisu mu pomogla da preživi rat. Govorio je da

moć crnog kruga i politika ne idu zajedno. Budući da je bio politički angažiran nije smio koristiti moć crnog kruga, tako da nikada ništa nije učinio za sebe. Ali moć je postojala, u to nije bilo sumnje. Ako nešto kaže mom ocu, možda ću ja izgubiti svaku priliku da spoznam tu moć. Dvojba je bila velika, pa je odgodila odluku dok se još jednom ne susretne s Nikolom. Tada će procijeniti hoće li prešutjeti svom sinu ono kao što se od nje traži ili će mu sve ispričati. Mislím da je u sebi već bila donijela odluku da mi pruži priliku kakvu ona i njezin sin nikada nisu imali, ali toga tada još nije bila svjesna.

4. OBRANA

Čarobnjaci su ponajviše heretici. Oni koji to znaju, a ipak brane njih i njihove opačine, gori su od njih i treba ih smatrati njihovom sukrivcima.

Kao takve ne treba kažnjavati one koji ne znaju da je netko čarobnjak, ako svojim obrazom ne sprečavaju suca u njegovoj dužnosti. Koji za neke znaju da su čarobnjaci, pa ne brane opačinu nego samo osobu, ti postaju vrlo sumnjivi te se protiv njih može povesti posebna istraga. Zbog takve obrane treba kažnjavati i odvjetnike i bilježnike, prve ako ih svjesno i dobrovoljno brane na sudu, a da nisu zatražili odobrenje ili da ih za taj zadatak nije odredio sudac, druge pak ako im svjesno sastave kakve isprave. Brane li ih suci ili zemaljska gospoda u svojoj jurisdikciji ili zemlji, najprije treba te izopćiti, a ako su u tom tvrdokorni, treba im oduzeti službu, položaj i imanje te ih prognati, kako je to, potpuno opravdano predviđeno u kraljevskim odredbama Španjolske i Sicilije. Taj treći propis ne važi kad čarobnjaci nisu heretici.

To što je rečeno o braniteljima vrijedi i za pokrovitelje koji takve ljude podupiru riječima, djelima, savjetom ili novcem.

Martin del Rio: Istraživanja o čarobnjaštvu, 1599. god.

Buđenje nakon sinoćnjeg napada bilo je više nego bolno. Otkako sam zaspao prošlo je tek šest sati i još sam osjećao posljedice udaraca koji su me zamalo stajali života. Svih sedam glavnih energetskih točaka na mome tijelu bilo je oštećeno silnim napadom koji sam jutros doživio. Čakre kao da su gorjele i bio sam svjestan položaja svake od njih više nego ikad ranije. Dok sam, kao mladić, učio o čakrama bilo mi je teško locirati svaku od njih jer je to za mene bilo nešto suviše imaginarno. Sada s lociranjem čakri nisam imao nikakvih problema, jer me je svaka od njih pekla kao živa vatra. Gotovo da sam osjećao opekotine na živčanim centrima, kao da se netko izivljavao gaseći cigarete na mom tijelu. To je bila posljedica energetskih udara koji su me jutros gotovo ubili.

Zamalo sam stradao i bio sam svjestan da se ubuduće moram zaštititi, jer bi se takvi napadi mogli ponoviti. Još jedan ovakav napad ne bih preživio ni uz pomoć Rei-ki-a. Ovaj put sam preživio jer se takvoj obrani nisu nadali, i vjerojatno sam se zato uspio izvući iz neprilika relativno jeftino. Sljedeći put se više neće dati prevariti, a u to da će do sljedećeg napada

doći uskoro, uopće nisam sumnjao. Napali su me jednom i to vrlo ozbiljno. To nije bilo upozorenje nego pokušaj ubojstva, njihove su namjere dakle više nego ozbiljne. Čim shvate da nisu uspjeli, ne vidim što bi ih moglo spriječiti da ne pokušaju ponovno i ne isprave svoj promašaj.

Uobičajena ljudska reakcija na napad tog tipa jest zatvaranje i stezanje, a kod nekoga vičnog upotrebi moći i protuudar. Od mene su očekivali da trenutno pokušam dignuti štit oko sebe i da, eventualno, pokušam reflektirati silu u smjeru pošiljaoca i na taj način izvršim protuudar. Pravi majstori borbene sile mogu energiju još i pojačati prije refleksije, a zatim je usmjeriti precizno na pošiljatelja višestruko ojačanu i na taj način uništiti ili onesposobiti napadača. Slično kao što majstori juda koriste protivnikov zamah za svoju obranu i protunapad. Zbog toga se napadač trudi da prvi udar bude toliko jak da napadnuti bude onesposobljen odmah, u prvom trenutku.

Ako se štit ne podigne na vrijeme, otpor napadnutog je sve slabiji i napokon u potpunosti prestaje. Napadnuti je tad prepušten milosti i nemilosti napadača.

Ideja da koristim Rei-ki u obrani od napada silom pala mi je na pamet prije nekoliko mjeseci kad sam i sam sudjelovao u jednom napadu upozorenja. Jedan od članova Crnog kruga tad je bio upozoren da se moć crnog kruga ne smije koristiti za stjecanje političke moći, jer u protivnom Crni krug kažnjava oštrije od sablje. Svaki član Crnog kruga to zna, jer se s tim i takvim pravilima upoznaje tokom dugogodišnje obuke, ali za Matiju Berca, političara stranke koja je velikom brzinom stjecala nove članove, iskušenje je bilo preveliko. On je ispočetka gotovo neprimjetno, a kasnije sve otvorenije, iskorištavao znanja stečena u Crnom krugu i energiju crnog kruga da uspije u politici i zauzme neko od vodećih mjesta, prvo u svojoj stranci, a zatim i na razini države.

Veliko vijeće Crnog kruga je Matiju Berca nekoliko puta upozoravalo na pravilo nemiješanja moći crnog kruga i politike, a kako se on nije obazirao na upozorenja, Veliki Mag i Veliki Desni odlučili su poslati prvo upozoravajuću Aglu, a onda i napad upozorenja.

Napad je uspio, iako se napadnuti pokušao zaštititi. Probili smo mu štit i udarili ga prilično jako. Nije bio u životnoj opasnosti, ali se dovoljno prestrašio da mu više nikad ne padne na pamet koristiti moć crnog kruga u političke svrhe.

Nisam često sudjelovao u napadima, jer ni sami napadi nisu bili česti, a ni ja to baš nisam volio. Nanositi bol ljudima nije nešto što me veseli, pa čak ni kad je to potpuno opravdano

kao u spomenutom slučaju. Taj put sudjelovao sam u napadu upozorenja, jer me je to zamolio Veliki Desni, moj učitelj, kome nisam mogao odbiti zamolbu. On osobno je tražio da se Matija Berc privede pameti dok ne ode predaleko i ne učini nešto neoprostivo. Matijini ciljevi nisu bili strani nama kao političkim bićima, neki od nas su se slagali s njegovim političkim stajalištima, ali moć se u te svrhe ne smije koristiti. Veliki Desni je insistirao na tome i ja sam mu morao i želio pomoći tim prije što me je podsjetio na mog djeda, koji je zbog ulaska u politiku gotovo sasvim prestao koristiti moći crnog kruga.

“Tvoj djed je znao da se to ne smije i nije zloupotrebjavao svoje moći. Svi znaju da se to ne smije i ako sada Bercu dopustimo da nekažnjeno krši pravila i neki drugi će se pokolebati u pridržavanju zakona novog testameta. To ne smijemo dopustiti.”

To su bile riječi Velikog Desnog kojima me je uvjerio da pristanem na suradnju.

Čudan je i uzbudljiv osjećaj napadati nekoga koristeći silu crnog kruga. Usredotočeno, Veliko vijeće može razviti veliku moć. Uz malo nepažnje ta sila može biti prejaka i tako nanijeti ozbiljne ozljede onome koga napada. Moj zadatak u tom napadu, bio je da kontroliram snagu udara. Znao se za moje sklonosti liječenju i zaštiti ljudi, pa su mene taj put koristili kao “pipu”. Zadatak “pipe” ili “slavine” je da, ovisno o snazi štita napadnutoga, propušta manje ili više sile u njegovom smjeru. Premalo sile dopušta napadnutome da ojača štit i reflektira udar pošiljatelju, a previše sile može u potpunosti razbiti i štit i napadnutoga. Ako je cilj napada da ubije napadnutog, onda se “pipa” i ne koristi, nego se sva energija slije u prvi udar koji je obično dovoljan da omami žrtvu. Ako taj prvi udar ne bude dovoljan, barem će ga onesposobiti za obranu, tako da sljedeći udari lakše postignu svoj cilj.

U ovom slučaju cilj napada bio je samo upozorenje, tako da sam morao biti vrlo oprezan i ne propustiti previše sile. Napad je izveden uspješno, iako ga je Berc očekivao i pokušavao se zaštititi. Sluteći da će uskoro uslijediti napad na njega, bio je dovoljno mudar i oprezan da oko sebe stvori ispitno polje koje ga je upozoravalo na dolazak sile dovoljno rano da stigne podići štit. Kad smo ga locirali i prodrli do njega, Berc je već bio svjestan da predstoji napad i njegov štit je već bio gotovo izgrađen. Osjetivši otpor štita, pustio sam prvi udar skoro nesmanjenom žestinom. Štit Matije Berca je bio preslab za snagu Velikog vijeća i odmah se razbio, ali je jedan dio sile ipak reflektirao natrag na nas. Osjetili smo udar koji i nije bio tako jak, jer je bio podijeljen na nas sedmoru, ali je ipak bio prilično neugodan. Sva sedmorica osjetili smo nešto kao lagani udar električne energije i poskočili smo na svojim stolicama. Svaki od nas je instinktivno sklonio ruku s crnog kruga koji nam je pružao dodatnu energiju, ali koji je tada poslužio kao uzemljenje, kao vodič energije koja nas je

protresla. Članovi Velikog vijeća mislili su da nisam pustio dovoljno sile i da je štit izdržao, reflektirajući svu snagu natrag na nas, pa je počelo prijekorno rogovorenje, usmjereno prema meni. Čak me je i Veliki Desni mrko i prijekorno pogledao.

Odmah je spremljen novi udar, ponovno smo dodirivali crni krug crpeći iz njega energiju, kako ne bismo morali trošiti svoju vlastitu, i ja sam, osjećajući se pomalo krivim za refleksiju, ovaj put pustio više sile nego što je to bilo potrebno.

Budući da je štit ipak bio razoren prvim udarom, napadnuti je ovaj, drugi udar, osjetio svom silinom. Odmah je izgubio svijest i svaki njegov otpor je prestao. Osjetivši to, u hipu sam maknuo ruku s crnog kruga i zaustavio djelovanje sile, tako da Berc nije pretrpio nikakve ozbiljne ozljede, ali je nakon buđenja iz nesvjestice bio tako prestrašen, da je nakon nekoliko dana dao ostavku na sve svoje političke dužnosti i objavio da se povlači u mirovinu.

“Od mene nikome ne prijeti opasnost”, bila je njegova izjava za novinare. Mi članovi organizacije Crnoga kruga, znali smo na koga misli, iako su to novinari protumačili kao poruku njegovim političkim protivnicima.

U trenutku dok je ležao onesviješten, kroz Matiju Berca je prolazila sila koju sam ja, ne osjećajući nikakav otpor, panično zaustavljao da ga ne ozlijedimo preko mjere.

I tako se to dogodilo. Shvatio sam da je s njegovom nesvjesticom ne samo prestao otpor, nego da je sila nesmetano protekla kroz njega. Da je bio pri svijesti i da se pokušavao obraniti, što bi bila normalna reakcija na napad, ta sila bi bila dovoljna da ga ubije. U trenutku kad se onesvijestio, sila je protekla kroz njega bez otpora, a samim tim i bez posljedica. Nitko u Velikom vijeću toga nije bio svjestan. Oni su osjetili da su ga udarili i onesposobili, a na detalje nisu obraćali pažnju.

Međusobno smo si čestitali na uspješno obavljenom poslu i razišli se.

U meni je od toga dana radio crv koji mi nikako nije dao da se smirim dok ne ispitam svoju teoriju u praksi. Pomislio sam da, ako se napadnuti ne brani, sila na njega djeluje znatno slabije ili protječe kroz njega bez posljedica. Ubrzo sam se uvjerio da to nije tako.

Odmah sljedećeg dana nazvao sam Nikolu, Velikog Desnog i zamolio ga neka mi uputi energetski udar na daljinu, to jest neka me lagano napadne, kako bih mogao isprobati svoju novu teoriju. On se isprva dvoumio, jer se nije volio igrati sa silom bez valjanih razloga, ali sam ga nakon dužeg nagovaranja i moljakanja naposljetku ipak uspio nagovoriti.

Sjedio sam na klupi u Maksimiru, malo meditirao, potpuno se opuštajući i tako očekivao udar Velikog Desnog. Svjesno sam odlučio ne braniti se i potpuno se prepustiti sili, nadajući se da će, zbog moje pasivnosti, sila proći kroz mene bez posljedica. Da je moja teorija pogrešna, saznao sam samo trenutak kasnije.

Tako me je lupilo da mi je od grča čeljusti napuknuo jedan zub. Oporavivši se od udara, ponovno sam iz obližnje govornice telefonirao Velikom Desnom, zahvalio mu se i obavijestio ga da je moja teorija skroz pogrešna. Smijao se kad je čuo o mom napuklom zubu.

“Javi se mojoj kćeri, Lidiji. Ona će ti popraviti zub i tako ti vratiti uslugu koju ti duguje, iako toga nije svjesna.”

Gotovo sam zaboravio na tu moju teoriju, dok mi Heda, moja prijateljica i najsposobnija žena koju poznajem, jednom prilikom nije počela pričati o Rei-kiu. Heda se zanimala za sve granične discipline, pa je tako počela izučavati i Rei-ki, takozvanu božansku energiju.

Inače sam skeptičan spram svih tehnika koje nam dolaze s istoka, jer se pokazalo da je većina njih neodgovarajuća za naš mentalitet, način života i tradicionalan odgoj, te da je rad na njima, uglavnom, čisto gubljenje vremena. Takva je bila i moja prva pomisao u odnosu na Rei-ki.

Ipak, nije baš sve u tome bilo za odbaciti. Ljudi koji prakticiraju Rei-ki, otvaraju se posebnom tehnikom da bi kroz njih protjecala neka vrsta božanske energije koja je svuda oko nas.

Ta ih energija čisti, daje im snagu, liječi ih i prosvjetljuje. Ideja otvaranja božanskoj energiji koju prakticiraju reikisti, mogla se primijeniti i na otvaranje energiji sile crnog kruga. Energija je energija, pomislio sam, sve je to slično. Ta me ideja nekoliko dana proganjala, tako da sam morao ponovno isprobati svoje zamisli u praksi. Ponovno sam nazvao Velikog Desnog i zamolio ga da me blago udari.

Ovaj put to više nije htio učiniti, a da mu ne objasnim o čemu je riječ, pa smo dugo i iscrpno razgovarali o tim mogućnostima. Nisam ga uspio uvjeriti u ispravnost svoje teorije, ali je ipak na kraju pristao poslati mi energetski udar u dogovoreno vrijeme. Znao sam koliku mi uslugu čini, jer je bilo prilično teško skupiti dovoljno energije za udar bez izravnog kontakta s crnim krugom. Nitko drugi osim Velikog Desnog ne bi se dao nagovoriti na takvo što.

Nešto prije dogovorenog trenutka zamolio sam Heddu da mi otvori Rei-ki i tako otvorenih

kanala sa strahom sam očekivao udar Velikog Desnog. Čekao sam i čekao, ali osim blage topline koja me je prožimala, ništa se nije događalo, pa sam opet telefonirao Velikom Desnom da ga upitam zašto nije postupio kako smo se dogovorili. Zašto me nije napao? Njegovom čuđenju nije bilo kraja, jer mi je trenutak ranije poslao udar koji je bio jači nego onaj od prije nekoliko dana. Nije osjetio moju reakciju, pa je pomislio da je prostor u kojem se nalazim zaštićen i da se energija raspršila.

“Htio sam ti slomiti još koji zub da te naučim da se sa silom ne igra”, rekao je polu-ozbiljno. “Nije moguće da nisi osjetio udar ako si bio na otvorenom.”

Tada sam shvatio da sam na pragu nečeg revolucionarnog, možda imam način kako da ukrotim sirovu silu kakva se koristi za napade. “Imaš pravo, Nikola”, pokušavao sam se izvući. “Stan u kojem se nalazim je zaštićen. Potpuno sam zaboravio na to, tvoj udar nije ni mogao doći do mene. Nemoj me više napadati dok to ne riješim.”

Veliki Desni je nešto nezadovoljno promrmljao o mojoj neozbiljnosti i prekinuo vezu.

Nisam mu htio ništa zatajiti, ali u trenutku mi je kroz glavu proletjela misao da prvo trebam još malo istražiti sve mogućnosti takve obrane, prije negoli ikome o tome nešto kažem. Kad sada o tome ozbiljnije razmislim, možda je tu bilo i malo častohleplja i samoljublja. Smatrao sam da sam na pragu nečeg sasvim novog i nepoznatog u dosadašnjem proučavanju moći. Već sam se vidio upisanog velikim slovima u povijesne knjige Crnog kruga, ravno uz bok zaslužnim članovima koji su, svaki na svoj način, izučavanjem unaprijedili mogućnosti koje je pružao crni krug.

Odlučio sam ozbiljnije poraditi na tome i tek kad razvijem tehniku objaviti svoj rad Crnom krugu.

Odlučio sam se inicirati u Rei-ki i poraditi na toj tehnici, ali sam tih dana bio jako zauzet svojim privatnim poslovima, tako da sam sve to odgodio za neka malo povoljnija i mirnija vremena.

Da sam tada znao da će mi Rei-ki spasiti život, više bih se posvetio izučavanju te tehnike, ali tko je tada mogao znati da ću već nakon nekoliko tjedana biti u smrtnoj opasnosti. Pacijenti kojima sam se morao posvetiti su, istina, malo popravili moju financijsku situaciju, ali su mi oduzeli dragocjeno vrijeme potrebno za istraživanje i na taj su me način zamalo stajali glave. Tako sam razmišljao ustajući iz kreveta poslije jakog napada kojeg sam doživio to jutro.

Moja stara teorija bila je potvrđena na najbolji mogući način, a istovremeno i najneugodniji za mene. Teorija se pokazala dobrom i u praksi, te je izdržala veću kušnju nego što sam se mogao i nadati. Bio sam sretan, jer se pokazala točnom i jer mi je spasila život.

Sada je vrijeme da je iznesem pred Velikog Desnog i da mu odmah ispričam kako sam napadnut i gotovo ubijen i kako su me moje naizgled lude metode ipak spasile. Želio sam da mi pomogne u istraživanju izvora napada odnosno kažnjavanju vinovnika napada. Ako mi itko može i želi pomoći, onda je to Veliki Desni, moj učitelj i mentor. Čovjek koji je sa mnom od mojih početaka i koji me je naučio sve što znam o sili crnog kruga i istoimenom udruženju.

Odmah sam ga nazvao, iako je mogućnost da je u to vrijeme kod kuće bila prilično mala. Nekako sam se nadao da je ipak kod kuće. Javila se njegova supruga i po njenom sam glasu odmah osjetio da nešto nije u redu.

“Dobar dan, gospođo Rogoz, molio bih vas Nikolu.”

Nije bilo potrebno predstavljati se, jer mi je Marija dobro poznavala glas.

S druge strane najprije nije bilo odgovora, a onda sam začuo nešto kao tihi jecaj. Konačno je prikupila snagu i drhtavim, uplakanim glasom mi odgovorila: “Danijele moj, ti ni ne znaš što se dogodilo.” Opet jecaji. “A kako bi i mogao znati? Nikola je jutros umro. Izgleda da je to bio srčani udar... umro mi je na rukama.”

Sada se sa moje strane linije nije moglo ništa čuti. Bio sam potpuno oduzet, šok je bio prevelik da bih mogao išta reći.

Zbog moje šutnje ona je nastavila kroz plač: “Došao je jutros iz svoje jutarnje šetnje i srušio se pred vratima nakon što je pozvonio. Nikola obično sam otključava vrata, tako da ja nisam znala da je to on, i dok sam se polako dizala iz kreveta da otvorim, on je pred vratima umirao. Nikada si to neću oprostiti.”

Ponovno su je zagušili jecaji, tako da nije mogla nastaviti, pribrala se i nastavila tek nakon dužeg vremena: “Dok je on umirao, ja sam u sebi negodovala zbog tako ranog posjetitelja koji me je probudio iz najslađeg sna. Možda sam ga mogla spasiti da sam se požurila.” Zastala je i opet zapala u nekontrolirani plač.

Trebao sam je umiriti barem riječima koje se obično govore u takvim prilikama, ali i meni se stegnulo grlo i suze su mi navirale na oči, tako da ništa suvislo nisam mogao prozboriti.

Plakali smo, svatko sa svoje strane telefonskog aparata. Ona je žalila za pokojnim suprugom, a ja za čovjekom koji me je naučio svemu što znam i koji mi je bio drugi otac. Ne znam čija je bol bila veća. Vjerojatno njezina, iako sam se i ja osjećao strašno potresen. Marija se prva pribrala i nastavila.

“Kad sam otvorila vrata, Nikola se doslovce ukotrljao u stan i ostao ležati na podu. Bio je blijed, moker od hladnog znoja koji ga je oblio i držao se za srce. Nije mogao doći do zraka, pa je samo krkljao. Ja sam se uspaničila i počela vikati dozivajući susjede umjesto da sam odmah zvala hitnu pomoć. Nikola se previjao pod mojim nogama. Kad sam se sagnula, uhvatio me je za ruku i spomenuo tebe. Nisam baš razumjela što mi je govorio, ali tvoje sam ime jasno čula. Danijele, znaš da te je volio kao sina kojeg nikada nije imao.” Opet je počela plakati i njene su riječi postale nerazumljive. Začuo se zvuk pada slušalice i u prvi sam trenutak pomislio da joj se nešto dogodilo. Možda joj je pozlilo, možda sada i ona leži onесviještena? Panično sam je počeo dozivati, ali ona se više nije odazivala. Slušalicu je uzela Lidija, njihova kćer. I njoj je glas podrhtavao ali je bila znatno pribranija od svoje majke.

“Danijele, ti si? Mama ne može više govoriti, suviše je slaba. Čuo si da je tata umro? Majka si nešto predbacuje i ne može se smiriti. Kad je stigla hitna pomoć, već je bilo prekasno, tata je bio mrtav”, Lidijin je glas podrhtavao i izgledalo je kao da će i ona zajecati u slušalicu. Ipak se pribrala i nastavila: “Moj Milan je krenuo dogovoriti sve detalje oko pogreba i javio mi se prije pola sata. Sprovod će biti u četvrtak u deset sati ujutro, na Mirogoju.”

To je bila Lidija. Takvu sam je poznavao. Odlučna i britka. Usprkos bolu, ostala je sabrana i iznijela mi je podatke za koje je mislila da su u ovom trenutku najvažniji.

“Oprosti,” nastavila je tihim glasom, “ni ja više ne mogu pričati...”

I slušalica je bila spuštena.

* * *

Zar je to moguće? Veliki Desni, moj učitelj je mrtav. Nikola Rogoz, moj prijatelj, umro je. Nikola, brižni suprug i Lidijin nježni otac je mrtav. To me je potreslo više negoli jutrošnji napad. Spustio sam se na pod i bolno zajecao. Nema više mog najboljeg prijatelja i zaštitnika. Buljio sam u prazno prisjećajući se zajedničkih trenutaka.

Što ću sad, bila je moja sljedeća sebična misao. Nisam znao koji osjećaji prevladavaju mnome u tom trenutku. Žaljenje za Nikolom ili strah za vlastiti život? Bez Velikog Desnog i ja sam izgubljen. Ni trenutka nisam dvojio da Nikolina smrt nije bila prirodna. Netko ga je napao kao i mene, ali s tim napadom su imali više uspjeha. Možda zato što je Nikola Rogoz ipak bio čovjek u ozbiljnim godinama i koji je imao problema sa srcem, tako da je napadačima bilo lakše postići cilj i ubiti ga. Sada je i mene kao i Nikolinu suprugu zahvatio osjećaj grizodušja. Da sam mu rekao o mojim spoznajama o novim zaštitnim metodama, možda bi danas bio živ. Da nisam bio tako sebičan i slavohlepan, možda sam mu mogao pomoći, možda se mogao obraniti kao i ja. Žaljenje i samosažaljenje bili su osjećaji koji su vladali mnome u tom trenutku. Prepustio sam se očajanju, ali to nije smjelo dugo trajati. Situacija je bila preozbiljna da bih se smio prepustiti beznađu.

Samosažaljenje je osjećaj koji nikome ne pomaže, bile su Nikoline riječi, koje mi je uputio nebrojeno puta tijekom moga nauka, kad mi se činilo da sam pred nerješivim problemom i kad bih izgubio samopouzdanje. Sa svakim problemom se moraš suočiti i riješiti ga. Problemi se ne rješavaju sami od sebe, ali kad kreneš korak po korak, sve se može postići. Najgore je ne učiniti taj prvi korak. Ako njega ne učiniš, sve je uzalud, ali kad kreneš i uložiš dovoljno truda, samopouzdanje ti se vraća, a s njim i moć. Već nakon prvih koraka vidiš da se stvari počinju rješavati same po sebi. Dakle, ne žali samoga sebe i kreni dalje. Tek kad pokušaš i ne uspiješ možeš pomisliti da je nešto nemoguće. Tek kad mnogo puta ne uspiješ možeš to i izgovoriti. Kad mnogo puta pomisliš da je nešto nemoguće, shvatit ćeš da je ipak sve što dovoljno jako poželiš moguće i tim će ti slađa biti pobjeda.

Zato dosta samosažaljenja i kreni u rješavanje problema. Počni misliti pozitivno. Misliti pozitivno. Misliti pozitivno.

Te su mi Nikoline riječi odzvanjale u glavi. Mnogo me je puta njima poticao kad sam već izgubio volju i želju za učenjem. Uvijek me njima motivirao.

Samosažaljenje je pomalo nestajalo u meni, a umjesto tog osjećaja počeo se razvijati bijes. Nikola niti bijes nije smatrao vrijednim osjećajem i uvijek bi me smirivao, ali Nikole ovaj put nije bilo pokraj mene i moj bijes je bujao. Prvi put u svom životu poželio sam iskoristiti moć da nekome nanese zlo. Silom crnog kruga uništiti Nikoline ubojice i moje napadače. Razoriti ih bez milosti.

Na žalost, nisam znao protiv koga da upotrijebim silu. Sumnjao sam na Velikog Maga, ali nisam mogao biti siguran. Čak ni tako ljut nisam mogao napadati dok ne budem siguran tko

je krivac. Isto tako nisam bio siguran da uopće mogu kazniti krivca. Imam li dovoljno moći i znanja da nešto uradim? Napadi nisu moja specijalnost.

To je dodatno podjarivalo moju nemoćnu ljutnju. Ako se ispostavi da je napadač Veliki Mag, kako da ga kaznim? Nemam više pravo glasa ni pristupa u Crni krug. Morat ću se obraćati svakom članu Velikog vijeća pojedinačno i tražiti pravdu i pomoć.

Ali što ako se obratim baš krivcu ili sudioniku u krivnji? Možda je bolje da se ne javljam nikome i da na taj način nikoga ne razdražim prije vremena. Valjalo mi je dobro razmisliti prije nego li bilo što započnem.

5. DRUGI SUSRET

Ali sva čudesa čarobnjaka bivaju po uputama i djelima demona.

Sv. Augustin (354.-430.)

1964. godina: Baka

Drugi susret moje bake i Nikole Rogoza odigrao se na izletištu Suhina u Podsusedu. Objedovali su zajedno i Nikola joj je, uz mnogo truda, objasnio osnovne postulate društva Crnoga kruga.

Po Nikolininim riječima, ona sama nije mogla pristupiti Crnom krugu iz dva razloga. Prvi razlog je bio taj što je bila žena, a žene nisu mogle biti punopravne članice Crnoga kruga.

Mogle su, iako se i to rijetko dopuštalo, biti pridružene članice bez prava na odluke i bez prava na saznavanje najvažnijih tehnika za postizanje moći. Bilo je doduše razdoblja u povijesti Crnoga kruga kad su žene čak prevladavale brojnošću, ali tada je i članstvo bilo drugačije i mnogo brojnije. U posljednjih nekoliko stotina godina, nijedna žena nije postala član Crnoga kruga a i ukupan broj članova je jako reduciran. Razlozi za to Nikoli tada nisu bili poznati, ali tako je zapisano u novom statutu iz 1556. godine. Statut se poštuje bez prigovora.

Mnogo godina kasnije, proučavajući statut i ostale dostupne dokumente o Crnom krugu došao sam do zaključka da tvorci statuta, tadašnji Veliki Mag, Veliki Lijevi i Veliki Desni, nisu bili zadovoljni držanjem žena pred Inquisitores Haereticæ pravitatis (istražitelji heretičke opacine) koji su kasnije jednostavno prozvani Inkvizitorima. Smatrali su, opravdano ili ne, da su žene odale previše članova Crnog kruga i da nisu unosile dovoljno dezinformacija u svoja priznanja. Bile su jednostavno preslabe pred inkvizitorima. Sama priznanja nisu im zamjerali, jer su dana pod najtežim mukama, kojima su nesretnice bile podvrgnute. Kad bi netko u to vrijeme došao u ruke inkvizitorima priznanje uopće nije bilo sporno, a smrt je bila neminovna. Na mukama su gotovo svi priznavali sve što se od njih zahtijevalo. Ako bi optuženi, nekim čudom, i izdržao mučenja i ništa ne bi priznao, onda bi Inkvizitori proglasili kako je uz njega sotona koji mu ne dopušta da prizna, da je nepopravljiv sotonin saveznik i sljedbenik i ipak ga prepustili svjetovnoj vlasti. Prepuštanje svjetovnoj

vlasti redovito je značilo smrt na lomači. Inkvizitori sami nisu nikoga osuđivali na smrt, oni su ostajali čistih ruku. Njihov posao bio je da utvrde krivnju, a nakon, na najtežim mukama iznuđenog priznanja, smatrali su da je ta krivnja dokazana i prepuštali su okrivljenog svjetovnoj vlasti, koja je po prešutnom sporazumu krivce redovito osuđivala na smrt spaljivanjem. Čak je postojala floskula u kojoj su crkveni istražitelji, inkvizitori, od svjetovne vlasti tražili neka bude milostiva i da osuđenika ne unakazi ili ne ubije. Naravno da je to bilo samo pro forma. Svjetovna vlast je ipak redovito takve jadnike osuđivala na smrt spaljivanjem. Jedini čin milosti bio je, ponekad, da se osuđeniku prije spaljivanja odrubi glava ili da ga se uguši konopcem stegnutim oko vrata.

Priznanja, dakle, nisu bila sporna, sporno je bilo to što uhićene i mučene članice crnog kruga nisu u svoja priznanja unosile dovoljno laži kojima bi istražitelje navele na krivi put. Smrt ih je ionako čekala, pa se od njih očekivalo da izmišljotinama zbune inkvizitore i na taj način sakriju postojanje Crnog kruga ili da barem zametnu tragove.

Od te, 1556. godine, kad je napisan i prihvaćen novi statut, žene su, zbog sigurnosti, mogle biti upućene samo u neke dijelove nauka o moći. Ipak, nije im u potpunosti zabranjen pristup svim znanjima, ali im se maksimalno otežao pristup do informacija, a fizički pristup samom izvoru moći, "predmetu" koji je zbog svog izgleda nazvan jednostavno crni krug bio im je u potpunosti onemogućen. Od tada su žene služile samo za to da pripremaju odabrane za ulazak u organizaciju Crnog kruga. Od žena se zahtijevala apsolutna pokornost učiteljima, a neki su od nositelja znanja u to davno vrijeme to iskorištavali. Nisu bile rijetke situacije kad su inicijacije žena u prvi stupanj kruga završavale općim orgijama u kojima su buduće čarobnice morale imati odnos ne samo sa učiteljima, nego i s mnoštvom njihovih prijatelja. Morale su se bez pitanja podavati, po zapovjedi svojih učitelja. Zauzvrat toj slijepoj pokornosti dobivale su samo mrvice znanja, samo Geoteju, magiju najnižeg reda. Dobivale su vrlo malo pravog znanja, ali one su ipak okusile moć i smatrale su da su čarobnice od zanata ili barem da će to, ako ustraju, postati. Za taj uzvišeni cilj nijedna žrtva nije im bila prevelika.

Između ostalog, i takve zlouporabe navele su tvorce statuta da se ženama zabrani pristup u krug.

Drugi razlog zbog kojega moja baka nije mogla ući u krug bio je nasljedno članstvo.

U obzir je dolazilo samo krvno nasljedstvo prve linije i to svaka druga generacija nasljednika. Dakle, djed je mogao inicirati samo svog unuka, pred svojim je sinom sve morao

tajiti. To je ponekad bilo teško izvedivo, ali bilo je neophodno.

Samo po jedan nasljednik iz obitelji imao je pravo biti iniciran u Crni krug i od toga se nije odstupalo. Na taj se način broj članova Crnog kruga nije povećavao ili se s vremenom čak i smanjivao, što je tada i bio cilj tvorca novog statuta.

Pedesetak članova Crnog kruga bio je optimalan broj koji se nije smio premašiti zbog opasnosti od zlouporabe moći. Svaki je pojedinac mogao biti kontroliran i zaustavljen ako bi pokušao zloupotrijebiti silu, što bi bilo teško izvedivo da je broj članova stalno rastao. Jednako teško bilo bi sačuvati tajnost društva koja je zbog crkvenih progona bila neophodna. U pravilu bi djed obučavao unuka, a u slučaju kao što je bio moj, kad djed nije više bio živ, obuku je preuzimao djedov učenik drugog stupnja. Djedovi su poučavali svoje unuke samo do prvog stupnja i inicijacije u viši krug. Tada je svaki učenik dobio novog učitelja koji je bio majstor i koji je ovladao najvišim stupnjem znanja u korištenju moći.

Broj članova Crnog kruga nije se smio niti smanjivati jer su članovi imali obavezu unaprjeđivati i istraživati silu kojom su raspolagali. Ako bi se članstvo smanjilo, napretka ne bi bilo, organizacija bi ostala na stečenim znanjima, a to se željelo i moralo izbjeći.

To su, dakle, bili razlozi zbog kojih moja baka nije mogla ući u Crni krug. Po njezinom vlastitom iskazu, nije to ni željela. Jedino što je željela, bilo je da meni pruži sve što može i da mi omogući bolji život.

Njezin zadatak bio je, po Nikolinim riječima, pripremiti mene za učenje. To je značilo da me treba odgojiti tako da ne osjećam odbojnost prema nekim saznanjima koje sam tek trebao spoznati. Isto tako, trebala mi je objasniti što je sam crni krug, a što je organizacija nazvana Crni krug, kako djeluje i koja joj je povijest. Morala me učiniti otvorenim prema svemu što ću kasnije saznati, naučiti me da stvari gledam iz raznih kutova, da ne prihvaćam dogme, a istovremeno me uvjeriti da o tome ne smijem pričati čak ni s vlastitom majkom.

To je bio najteži dio zadatka, jer učenje novaka počinje u sedmoj godini, a teško je sedmogodišnjem djetetu objasniti da o nekim stvarima mama i tata ne smiju ništa znati. Da bi me baka pripremila kako bi uopće mogao početi učiti i sama je trebala proći neku pouku i steći određena saznanja: da bi odgojila šegrta trebala je postati barem kalfa. Trebala je postati neka vrsta učenika u Crnom krugu.

Sama je kasnije u šali govorila da su tražili od nje da postane vještica. Mislim da joj se ta uloga s vremenom počela jako sviđati, pa ju je prenijela i u privatni život. Iz tih su se

razloga obični ljudi i poznanici počeli pribojavati i misliti o njoj da je pomalo čudna. Počeli su je izbjegavati. Baku to nije previše smetalo, jer je postizala svoj cilj i od mene stvorila savršenog kandidata za ulazak u Crni krug.

Nikola joj je u ta dva sata, koliko je trajao njihov drugi susret, cijelu tu priču pokušao predstaviti na što jednostavniji način. Bakina prva reakcija bila je očekivana: nevjerica, a onda strah od nepoznatog. Prije svega, nije joj bila jasna razlika između Crnog kruga kao organizacije i crnog kruga kao "predmeta" koji je organizaciji davao silu. Zbunjivalo ju je to što kad je Nikola pričao o crnom krugu nikada nije mogla biti sigurna govori li o predmetu koji je zbog svog izgleda dobio ime crni krug, ili o organizaciji koja je nosila to ime. Nikola se potrudio objasniti joj tu razliku.

Uzela je nekoliko dana da razmisli o svim čudnim stvarima o kojima je čula, a onda ga prilikom trećeg njihovog susreta obasula pitanjima.

6. POGREB

Božji se darovi primljeni ne mogu predavati drugima putem učenja i uputa. Međutim, čarobnjaci svojim učenicima predaju tu magijsku vještinu, pa njihovi slušači, držeći se uputa svojih učitelja, vrše ista djela kao i oni. Neki kažu da je to djelovanje dobrih anđela koje u prvom redu nazivaju duhovima. Tako je ovih godina stalno to govorio onaj glasoviti čarobnjak Scotus Permensis, koji je zaludio Gebharta Truchsessa, kelnskog biskupa odmetnika. To je vrlo staro obmanjivanje koje su širili zastupnici magije, i to najviše Platonovci, Jamblih, Porfirije, Plotin, Proklo i Julije odmetnik. Po njihovu učenju sva se magija dijeli na bijelu koju smatraju dopuštenom, i na crnu koja je nedopuštena. Bijelu stoga nazivaju teurgijom (božanskom magijom), a crnu geotejom (čarobnjačkom magijom). Ali tu sasvim lažnu i uljepšanu teurgiju dovoljno obara sam Archimagus (vrhovni čarobnjak) kad jasnim riječima dokazuje da je ona pod imenom boga i anđela vrlo često sputana opakim prijevarama demona, pa iako najveći dio njenih obreda pokazuje čistoću duha, tijela, vanjskih predmeta i pribora, ipak nečisti duhovi i varljive sile traže od nje da se klanja njima umjesto bogu. Zatim on dodaje da je vrsta teurgije umijeće Almadel, koje se naziva umijeće saznavanja ili umijeće sv. Pavla ili umijeće otkrivanja, i više drugih supersticioznih vještina koje su (kaže on) upravo tim pogubnije što se neupućenima čine više božanske. Eto im suda o toj bijeloj magiji, izrečena od njihovog prvaka i prvoborca, eto im prave istine makar ju je izrekao lažljiv čovjek. Tu teurgiju osuđuje sv. Augustin u knjizi "O koristi vjerovanja - protiv Mahinejaca". Dodaj tome i ono lažno umijeće astrologije, kojega je propise napisane na metalnim pločicama poslao Karlu Velikome neki Bedin učenik (tako lažu i umjesto Alkuina podmeću Alkinda). Astrologija je tobože korisna za stjecanje svake natprirodne pojave, umjetnosti i nauka, za postizanje uglednih položaja, bogatstava, snage ljubavnih užitaka itd.

Martin Del Rio: Istraživanja o čarobnjaštvu, 1599. god.

Morao sam otići na pogreb Nikole Rogoza, Velikog Desnog, ma koliko god to opasno bilo po mene. Taj mi je čovjek previše toga dao, a da mu, barem posljednjim ispraćajem, ne iskažem

poštovanje i ljubav.

Napad koji sam preživio bio je samo prvi u nizu, u to sam bio uvjeren i zbog toga sam se pomalo pribojavao odlaska na otvoreno. Iako se događaji kao što je pogreb do sada nikada nisu koristili za obračune, to mi nije davalo nikakvu sigurnost, jer se ni takvi napadi kakvima smo bili izloženi Veliki Desni i ja do sada nisu izvodili bez ikakvog upozorenja. Pravila Crnog kruga su, dakle, bila prekršena i valjalo je očekivati da će se i dalje kršiti. Napadači će iskoristiti svaku priliku da ponovno napadnu, a pogreb je bio dobra prilika, jer se odvijao na otvorenom i bilo je nemoguće zaštititi se stvaranjem energetske ograde. Teren je bio prevelik i da bih se zaštitio bila bi potrebna golema moć koju nisam posjedovao. Zapravo, mislim da ni moć Velikog vijeća ne bi bila dovoljna da se zaštiti cijeli Mirogoj i prilazni putovi.

Eventualni napadači imali su još jednu prednost: znali su točno vrijeme i lokaciju na kojoj ću se tada nalaziti, pa nisu trebali gubiti moć da me pronađu. Napad je bilo relativno lako organizirati i zbog toga sam se pribojavao odlaska na sprovod.

Ipak, ni ja nisam bio bez određenih prednosti. Osnovna prednost bila je to što je cijelo groblje posvećeni teren, a to je itekako moglo ometi napadače i umanjiti njihovu efikasnost. Ta činjenica nije ih mogla onemogućiti, ali bi ih u slučaju napada svakako ometala raspršujući im energiju. Posvećeno tlo ima energiju koja prigušuje ili raspršuje sve druge energije, pa tako i silu crnog kruga. To se ne događa zato što je neki svećenik izvršio obred posvećivanja, jer sam taj simbolički obred i nema nikakvo energetske značenje. Veću ulogu imaju u tome svakodnevni obredi opraštanja s pokojnicima. Molitve koje se za pokojnike mole nisu moćne zbog izgovorenih riječi, već zbog energije i boli koja je u njih uložena i zbog želje da se pokojnik uistinu preseli na neki bolji svijet, zbog iskrene tuge i žalosti. Kad grupa ljudi iskreno nešto želi i moli za to, onda se razvija vrlo jaka energija koja ovim ili onim putem mora doći na svoj cilj. Riječi molitve nisu važne, nije važan ni njihov sadržaj, važno je to koliko je iskrenosti i stvarne želje u molitvu uloženo. Mirogoj je mjesto na kojemu se dugi niz godina svakodnevno moli za pokojnike i plače za njima. To je energija dana bez sustezanja i ograde koje su često prisutne na molitvama u crkvama. Žal za pokojnikom je nespontan društvenim normama i suzdržavanjima. Bol je ovdje stalna pojava i nitko ne zamjera ako se ta bol i izražava plačem, bolnim krikovima ili na drugi način. To je ta energija koja Mirogoj čini posvećenim tлом. Nikakav obred i nikakav svećenik ne može tlo učiniti posvećenim ako u njega nije uliveno dovoljno tuge, patnje, suza i, što je najvažnije iskrenih, molitvi. Crkve su također posvećeno tlo, ali nisu ni približno tako pune energije kao

groblja. U crkvama ljudi isto tako svakodnevno mole, ali velik broj tih molitava je prazno ponavljanje napamet naučenih fraza. To su molitve bez srca. Zborno ponavljanje molitve nema nikakvu energetske vrijednost ako se stvarno ne razmišlja o molitvi i cilju kojem je ona upućena. Stvarna posvećenost molitvama u crkvi je na žalost jako rijetka čak i kod svećenika kojima je to posao. Sve se svodi na prazno održavanje forme samog obreda i tu nema nikakve snage, ne širi se nikakva energija. Prazne, napamet naučene riječi izgovorene bez srca, energetski gledano, ne znače ništa. Grupa vjernika sakupljenih u crkvi na zajedničkoj molitvi mogla bi razviti veliku energiju kad bi stvarno imala zajednički cilj i kad bi molitvi pristupali iskreno, punim srcem, njihova snaga bila bi u zajedničkoj posvećenosti i težnji k ostvarivanju nekog cilja i želji da se taj cilj i ostvari. To je velika potencijalna energija koja se, nažalost, stvara tek u vrlo rijetkim prilikama. Bez obzira na to mole li ljudi za mir, za nečije ozdravljenje ili nešto treće, njihova bi energija bila dovoljna da se željeni cilj i postigne, samo kad bi stvarno to željeli na pravi način. Zajednička želja oblikovana na pravi način mogla bi biti uslišana i ništa tada ne bi bilo nemoguće. To se događa sve rjeđe, jer ljudi ne mole, ne koncentriraju se na svoje želje, nego samo izgovaraju naučene riječi molitve. To nema nikakve snage ni svrhe. Vjernici ni ne slute koliko im malo treba da ostvare ono za što mole, treba im samo iskrenost koje uglavnom nemaju. Toliko su blizu svom cilju, ali mislim da ga nikada neće ostvariti, jer se sve više udaljavaju od njega. Ipak, ne može se reći da crkve nemaju baš nikakvu snagu i da u njima nema nikakve energije, u starijim crkvama je s vremenom nakupljeno dovoljno energije da se ta mjesta mogu nazvati posvećenima.

Druga moja prednost bila je to što sam do pogreba imao tri dana za pripremu. Ta tri dana sam i te kako dobro iskoristio za podizanje energetske razine mog štita na najvišu moguću razinu. Isto tako, poradio sam i na brzini podizanja štita i bio sam zadovoljan uvježbanim. Rei-ki je bio zadnja linija obrane koja je trebala zbuniti napadače ili bar onemogućiti silu da me razori. Tako pripremljen, pošao sam prema Mirogoju, zadovoljan napretkom koji sam postigao vježbanjem, ali ipak zabrinut jer nisam mogao znati je li ta razina zaštite dovoljna. Pred mrtvačnicu sam došao petnaestak minuta prije početka ceremonije ispraćaja pokojnika. Pokraj odra je stajala uplakana obitelj i primala izraze sućuti. Stao sam u red, da im i sam izrazim žaljenje i iskoristio taj trenutak da dobro promotrim prisutne. Između otprilike 150 ljudi, barem površno sam poznao njih pedesetak. Od toga broja nekoliko njih je bilo zajedničkih, obiteljskih prijatelja, nekoliko ostarjelih glumaca s kojima je Nikola radio u kazalištu prije umirovljenja, a bilo je i mnogo pripadnika Crnog kruga. Cijelo Veliko vijeće i gotovo svi članovi došli su ispratiti cijjenjenog pokojnika.

Veliko vijeće i Veliki Mag izražavali su sućut, kad sam se ja pojavio i stao u red pred mrtvačnicom.

Veliki Mag je čvrsto s obje ruke stisnuo udovičinu ruku i nešto joj šaputao, pretpostavljam da joj je nudio pomoć i izražavao sućut već uobičajenim frazama. Ostali članovi Velikog vijeća slijedili su ga jedan po jedan i svaki od njih je prošaputao nekoliko riječi.

Kako je koji kretao prema izlazu iz mrtvačnice, tako sam bio u prilici dobro ga promotriti. Prvi je izišao sâm Veliki Mag. Izgledao je potišteno, žalosno, ali to je mogla biti samo maska navučena za ovu priliku. Jedna od mnogih koje je koristio. Nikola je za njega znao govoriti da za svaku priliku ima po neku masku. Mijenjao ih je kao mi ostali košulje.

Pogledi su nam se sreli i na njegovom licu je zatitrao izraz iznenađenja, a trenutak kasnije to iznenađenje je preraslo u ljutnju. Kao da me nije očekivao ovdje i kao da je mojom nazočnošću bio neugodno iznenađen. Brzo je skrenuo pogled, što inače nije bio njegov običaj, i izišao van.

Kruno Horvat, Veliki Lijevi, bezizražajnog i tupog lica kao i uvijek, nije ni trepnuo vidjevši me. Činilo se da gleda kroz mene. Ipak, vidjelo se da me je prepoznao, ali da me ne želi pozdraviti. Za njega sam bio samo prezreni i izbačeni član Crnog kruga. Takva reakcija mi je ipak dosta govorila o njemu. Po njoj se moglo razabrati da on ne zna ništa o napadu na mene i da u njemu sigurno nije sudjelovao. Od njega mi ne prijete opasnost, ali isto tako od njega neću dobiti niti bilo kakvu pomoć. Za njega ne postojim. Ta me činjenica nije previše pogađala, jer sam i ja prema njemu gajio slične osjećaje. Njegovi nekontrolirani izljevi bijesa, crvenilo lica i povremena eksplozivna uzrujanost, činile su ga smiješnim i nedostojnim poštovanja u mojim očima, a to moje mišljenje dijelili su i drugi članovi Crnog kruga.

Iza Velikog Lijevog, na vratima su se pojavila velika trojica. Koji će od njih biti izabran za novog Velikog Desnog, bilo je pitanje koje je sigurno zanimalo mnoge članove Crnog kruga.

Ivan Golub sa svojim hladnim pogledom i očima opasnim poput zmije? Kad su nam se pogledi sreli, još je više nego inače stisnuo kapke i uputio mi pogled pun mržnje. On mi sasvim sigurno nije prijatelj. Nikada nije ni bio, a sad mi je postao otvoreni neprijatelj. Po njegovoj sam reakciji zaključio da je vrlo vjerojatno sudjelovao u napadu na mene.

Matija Mavrović? Visok i vitak, uvijek pun energije i dobre volje. Odjeća na njemu bila je kao i obično vrlo kvalitetna, skupa i znalački odabrana. Prilično zgodan čovjek koji je mnogo

polagao na svoj izgled i koji je uvijek i pred svima želio ostaviti dobar dojam. Veliki zavodnik, ili je barem on tako o sebi volio razmišljati. Iako je bio vrlo društven i omiljen u svojoj sredini, nisam ga previše cijenio. Veliki Desni je za njega govorio da se preglasno smije. I zaista, bio je malo prenapadan u svom komuniciranju. Pun velikih riječi i naglašene gestikulacije. Pun glasnog i neukusnog humora kojim se nametao društvu. Kad me je ugledao, osmijeh mu se zamrznuo na licu. I on je kao i Veliki Mag skrenuo pogled i odjurio van. I za njega sam mogao biti siguran da bar nešto zna o napadu na mene, a vjerojatno je i sam u tome sudjelovao kao i Veliki Mag i Ivan Golub.

Posljednji od velike trojice bio je Raul Križanić. Po svemu što sam o njemu znao, bio je to čovjek vrijedan poštovanja. Moć je razvijao u smjeru telekineze i komunikacije s Adeptima. Na tim poljima je postizao vrlo dobre rezultate. Nikada nisam čuo da je svoj dar pokušao zloupotrijebiti ili ga neprimjereno koristiti. Krajnje ozbiljan čovjek koga nikako nisam želio za neprijatelja. I on me je pogledao izlazeći iz mrtvačnice, ali izraz njegova lica ostao je nepromijenjen. Nisam mogao dokučiti je li prijateljski ili neprijateljski. Vrlo se dobro kontrolirao, tako da o njemu nisam mogao donijeti nikakav sud. Nadao sam se ipak da on nije jedan od vinovnika napada na Velikog Desnog i mene.

Sjetio sam se svojih riječi koje sam uputio Velikom Magu kad su me isključili iz Crnog kruga: "Članovi Velikog vijeća su vaši poslušnici". Ako se na nekoga to nije odnosilo, to je sigurno bio Raul Križanić. On nije bio ničiji poslušnik i možda sam ga u žaru rasprave i uvrijedio svrstavši ga uz ostale pobočnike Velikog Maga. Ako je i bio uvrijeđen, to niti jednim pokretom lica nije pokazivao. On mi je ostao nepoznanica.

Kolona ispred pokojnikovog odra se polako pomicala i sada je već na mene došao red da obitelji izrazim sućut. Ta tužna obveza me omela u razmišljanju o mojim mogućim protivnicima.

Marija Rogoz, udovica Velikog Desnog, držala se dostojanstveno mirno, možda čak premirno, pomislio sam, a onda mi je sinulo da je vjerojatno pod blagotvornim utjecajem sredstava za smirenje.

Lidija, Nikolina kćer, bila je za razliku od svoje majke jako uplakana. Ramena su joj podrhtavala od povremenih bezglasnih jecaja, lice joj je bilo crveno, a kapci tako natečeni da to nije mogao prikriti ni crni veo koji joj je prekrivao lice.

"Dođi poslije kod nas na karmine", šapnula je kad sam joj izrazio sućut.

Milan, njen suprug, držao se pribrano, ali je bilo vidno da je i on potresen. On je volio Nikolu, iako se ta ljubav nije mogla nazvati obostranom. Pokojni Nikola nije baš bio presretan izborom svoje kćeri i o zetu je rijetko kad rekao neku dobru riječ. Poštivao je Milana kao svog zeta, nije s njim ulazio ni u kakve sukobe, prema njemu je bio ljubazan, ali to je bilo sve, preveliku ljubav prema zetu baš i nije gajio.

Izišao sam i tada još jednom s povišenog mjesta promotrio prisutne. Članovi Crnog kruga nisu se držali zajedno osim Velikog vijeća koje je sačinjavalo čvrsto zbijenu grupu u koju nitko drugi nije imao pristupa. Ostali su bili u skupinama, po dvoje-troje raštrkani unaokolo. Nisu mi, osim Velikog vijeća, u ovom trenutku bili važni.

Bio sam među zadnjima koji su izrazili sućut i pogrebna je povorka uskoro trebala krenuti. Oproštajni govor pred lijesom bio je kratak kao i vjerski obred. Lijes je krenuo, a iza njega se formirala žalosna povorka prijatelja i znanaca.

Pred ulazom u groblje, prije nego što smo došli do malog zvona koje je najavljivalo prolazak pokojnika, osjetio sam da dolazi napad. Pa je li to moguće? Na sprovodu! Pribojavao sam se toga, ali ipak sam gajio nadu, očito lažnu, da do napada neće doći. Štit mi je odmah bio podignut i sjajan kao sunce, refleksija je bila savršena tako da me taj prvi udar nije niti ogrebao. Okrenuo sam se i promotrio ljude iza sebe ne bi li otkrio tko me napada. Tri reda iza mene bili su Veliki Lijevi i Raul Križanić, a još jedan red iza njih polagano su hodali Veliki Mag i članovi Velikog vijeća, Matija Mavrović i Ivan Golub, držeći se ruku pod ruku i strijeljajući me pogledima. Lica su im bila vrlo odlučna, ozbiljna i vidjelo se da prikupljaju silu. Njih trojica su me napadali zajedničkim snagama. Nitko od ljudi na sprovodu to nije primjećivao, ali pažljivim, znalačkim promatranjem moglo se otkriti da prikupljaju opasnu količinu energije.

Sada je, dakle, bilo potpuno jasno tko su moji neprijatelji. Jedino mi je bilo čudno otkud ta nestrpljivost da me se odmah uništi. Shvatio sam tko su mi neprijatelji, ali nisam znao zašto su mi neprijatelji i zašto su toliko nestrpljivi da napadaju čak i na sprovodu. Čime sam im se toliko zamjerio da ne poštuju čak niti taj tužni obred kojemu su nazočili?

Kolona je polako nastavljala put za lijesom i da nas je netko gledao sa strane ne bi mogao ni naslutiti kakva se borba odvija u toj naoko mirnoj skupini ljudi koja žali za pokojnikom.

Sljedeći napad bio je još jači, ali sam i njega odbacio bez imalo muke. Dobro sam iskoristio tri dana priprema za okršaj, pomislio sam ponosno, moj je štit bio neoštećen i spremniji nego

ikada. Moć koja je na mene bila odašiljana i nije mogla biti strašno jaka s obzirom na nepripremljenost protivnika, posvećeno tlo kojemu smo prilazili i činjenicu da su me napadali u hod, ali sam ipak imao razloga biti ponosan na snagu svog štita.

Druga stvar bila bi da su me napadali iz neke prostorije u kojoj ne bi bili ometani i u kojoj bi se u miru mogli pripremiti za napad. Ovako na otvorenom, hodajući u pogrebnoj povorci nisu mogli razviti neku veliku snagu i nije mi bilo jasno zašto uopće pokušavaju? Vjerojatno su me podcijenili. Treći napad je nadmašio prva dva, ali sam i za njega bio spreman i krenuo sam s refleksijom u protunapad. Tada sam osjetio da mi netko pomaže. Moj je štit naglo ojačao i moglo se osjetiti kako se puni dodatnom energijom koja sasvim sigurno, nije bila moja. Nisam previše razmišljao tko mi to pruža pomoć, nego sam tu pomoć iskoristio u trenutku i vratio udar trostruko jači nego što mi je bio upućen. Iza mene se odmah začulo komešanje. Velikom Magu je pozlilo. Ljudi su stajali oko njega i promatrali kako se presavio držeći se za prsa i teško dišući. Pogrebna povorka je bila prekinuta. Znači, on je taj koga sam pogodio refleksijom, on je bio glavni nositelj napada na mene. Od siline protuudara, pao bi na tlo da ga njegova dva pomoćnika nisu pridržavali.

U meni je rastao bijes i želja za osvetom, sad je prilika da ga ponovno udarim, osjetio sam se dovoljno snažnim da ga kaznim za sva zla koja je počinio u posljednje vrijeme. Želio sam iskoristiti pomutnju u njihovim redovima, taj trenutak njihove nepažnje. Svu svoju silu slio sam u jedan jedini udar koji sam uputio u želji da još više ozlijedim već načetog Velikog Maga, ali taj energetski udar mi se odmah vratio poput bumeranga. Udarac groma koji me je potresao od glave do pete. Sada je na meni bio red da zatetoram i da se, pokušavajući održati ravnotežu, uhvatim za ljude koji su bili uz mene. Jedva sam ostao na nogama. Novo komešanje, koje sam ovaj put ja izazvao, potpuno je razbilo pogrebnu povorku i ljudi su se zbunjeno pogledavali ne znajući što se događa.

Obitelj pokojnika je nastavila hodati za lijesom, ne sluteći kakva se borba iza njih vodi i što se sve događa. Svi ostali su zbunjeno zastali i trebalo je dosta vremena da se povorka opet oblikuje i pokuša dostići svoju prethodnicu. Sada su svi krenuli znatno bržim korakom.

Više mi ništa nije bilo jasno. Baš kad sam mislio da sam ponešto shvatio, pojavile su se nove nepoznanice. Veliki Mag se nije mogao tako dobro zaštititi, jer je već bio udaren. Ivan i Matija bili su prezauzeti zadržavanjem "Velikog" da ne padne, pa ni oni nisu mogli biti dovoljno koncentrirani da podignu štit koji je obranio Velikog Maga i vratio mi upućenu silu. Tko je to uradio? Tko mi je prvo pomogao, a zatim stvorio zaštitni štit oko Velikog Maga i na taj ga način spasio od mog udara?

Pogled mi je pao na Raula Križanića i shvatio sam odgovor na svoje pitanje. To bi mogao biti on, Raul. Vjerojatno je osjetio da sam napadnut od njih trojice i pomogao mi u obrani, a onda je i mene spriječio da uzvratim napad.

Čini se da sam našao prijatelja. Ako ne prijatelja, onda sigurno osobu kojoj bi se mogao obratiti i zatražiti pomoć. Netko neutralan. Pogledao sam ga, ali na njegovom licu se i dalje nije moglo ništa pročitati, i dalje se savršeno kontrolirao.

Sprovod je krenuo dalje i ušli smo na posvećeno Mirogojsko tlo.

Tu je opasnost od napada bila znatno manja, pa sam se mogao malo opustiti. Misli su mi bile prilično uskomešane. Još uvijek nisam znao zašto me napadaju i zašto toliko žure s napadom da ga nisu mogli odgoditi.

Druga nepoznanica je bio Raul Križanić. Ako me je Raul obranio i na taj se način pokazao mojim saveznikom, zašto nije dopustio da uzvratim udarac? Koja je uopće njegova uloga u svemu tome?

Propustio sam nekoliko ljudi i željan odgovora, čekao da mi se Raul približi. Hodao je sam. Velikog Lijevoog nije više bilo pokraj njega, jer je ostao s Velikim Magom kad je ovome pozlilo.

Nastavio sam koračati uz Raula upitno ga gledajući. Izraz njegova lica i dalje je bio isti. Potpuno miran i staložen, gledao je preda se i niti jednim titrajem lica nije odavao da se oko nas događa nešto neobično.

“Miruj,” promrmljao je tihim, ali odlučnim glasom, “više nisi u opasnosti.”

Te su riječi značile da on zna da sam bio u opasnosti, vjerojatno zna i od koga i zašto.

Nisam mogao prikriti svoje uzbuđenje, pa sam ga odmah počeo ispitivati očekujući od njega odgovore na pitanja koja su me mučila već danima.

“Što se događa? Napadaju me, pokušali su me ubiti, a ja čak niti ne znam zbog čega. Prije nekoliko dana su me zamalo ubili. Zašto si mi danas pomogao i zašto nisi dozvolio da uzvratim udarac?” zasipao sam ga pitanjima.

Raul me pogledao svojim staloženim, ali hladnim pogledom i preko volje mi uzvratio.

“Strpi se malo. Čekaj dok ne završi pogreb. Onda ćemo otići na neko mirno mjesto i sve će ti

biti objašnjeno. Adepti će ti objasniti.”

“Adepti?” začudio sam se. “Kako mi Adepti mogu pomoći? Što ako me članovi Crnog kruga opet napadnu na izlasku iz groblja? I ti bi mogao stradati ovaj put. Ja sam shvatio da si se umiješao u sukob, pa su to sigurno shvatili i oni. Raule, pomogavši mi, stekao si nove, ni malo bezazlene neprijatelje.”

“Nisi više u opasnosti”, ponovio je Raul. “Oko nas je stvoren zaštitni krug koji održavaju moji istomišljenici. Strpi se još malo pa ćeš sve saznati. Ne ponašaj se kao znatiželjno dijete.”

Time je za njega razgovor bio završen. Više nisam želio iskušavati njegovo strpljenje, pa sam ušutio.

Nastavio sam koračati uz njega zaista se osjećajući kao znatiželjno dijete koje odmah želi odgovore na sva svoja pitanja. Istovremeno sam se osjećao zaštićen i smiren u njegovom društvu.

Spomenuo je da je oko nas stvoren zaštitni krug, razmišljao sam. To znači da je umiješano još nekoliko članova Crnog kruga koji su tu zaštitu stvorili i koji je održavaju. Izgleda da sam upao u neki sukob čiji mi uzroci nisu bili jasni. Frakcije u Crnom krugu? Kako to da ja ne znam ništa o tome?

Ako je Veliki Desni bio upleten u te sukobe i ako je zbog toga stradao, sigurno bi mi prije spomenuo da se nalazi u opasnosti. Pitanja su se gomilala u mojoj glavi, ali da bih dobio odgovore morao sam pričekati završetak sprovoda. Raul je prividno nezainteresirano koračao pokraj mene, ponašajući se kao da se ništa neobično ne događa.

Moram se strpjeti za objašnjenja, ponavljao sam u sebi. Adepti? Može li mi evokacija dati odgovor na moja pitanja?

Dugo već nisam o njima razmišljao. Jesu li Adepti anđeli ili demoni? Nikada nisam bio na čisto s njima. Neke informacije o Adeptima sam imao, jer to ulazi u osnovnu obuku članova Crnog kruga. Nekoliko puta sam i komunicirao s njima, odnosno dopustio sam im da mi uđu u svijest. Mali triluli-triluli.

Tako sam ih ponekad, šaleći se, nazivao, jer je to bio zvuk kojim je počinjala njihova komunikacija. Svatko tko se upuštao u kontakte s njima doživljavao ih je na svoj način, jer su se i oni prema svakome ponašali drugačije. Nikola Rogoz ih nije previše volio, smatrao ih je opasnima, jer je bilo teško razlučiti kad govore istinu a kad se samo izruguju. Ponekad su

tako bezočno lagali da je izgledalo kao da su zločesta, obijesna, djeca, a ponekad je njihova istina bila toliko snažna da je blještala neviđenom mudrošću. Kad bih komunicirao s njima, imao sam osjećaj da mi kopaju po mozgu i nešto premeću unutra. To me strašilo i činilo nesigurnim. Neke loše uspomene koje smo Nikola Rogoz i ja dijelili, tu su nesigurnost još dodatno pojačavale. Prilikom kontakta Adepti su ispuštali zvukove koji su podsjećali na pijukanje policijskih radio aparata, samo nešto tiši i dugotrajniji. Trilulilili, trilulilulili, kao zvonjava električnog telefona koja dolazi iz unutrašnjosti mozga.

Komunikacija s Adeptima bila mi je jako zanimljiva prvih nekoliko puta, kad sam o njima tek učio, ali sam je pod utjecajem Velikog Desnog malo po malo zapostavljao i na kraju u potpunosti prekinuo. Prije nekoliko godina sam s njima imao jezovito iskustvo i bez Nikoline se pomoći ne bih bio izvukao. Sada bi mi ti isti Adepti, po Raulovim riječima, trebali pomoći da sve shvatim. Anđeli ili demoni, to nisam znao, svatko ih je doživljavao na svoj način. Znao sam samo da postoje i da se sa njima može stupiti u kontakt. I znao sam da ću to učiniti uz Raulovu pomoć. Napokon sam stekao saveznika.

7. PRIČE O MOĆI

Nigromancija (ne miješati s nekromancijom) je prva zabranjena vještina, a zovu je crnom vještinom. Ta je vještina najgora od svih, jer tko se njome bavi mora žrtvovati i služiti đavlina. Tko se želi baviti tom vještinom, mora prinostiti đavlina svakojake žrtve, a mora se i zapisati đavlina i s njima sklopiti savez, onda mu se đavli pokoravaju i vrše volju svoga majstora koliko im to bog dopusti.

Johan Hartlieb: Knjiga svih zabranjenih vještina, bezvjerstava i čarobnjaštva

(Johan Hartlieb bio je osobni liječnik vojvode Albrehta III Bavarskog.)

1964. godina

Treći susret Nikole Rogoza i moje bake bio je uistinu ozbiljan uvod u bakinu obuku i trajao je gotovo šest sati. Nikola joj je demonstrirao djelovanje moći na vrlo drastičan i direktan način. Zadivio ju je i istovremeno je prestrašio tom svojom demonstracijom sile crnog kruga. Ako je do tog trenutka imalo sumnjala u postojanje moći, nakon te demonstracije takvim sumnjama više nije bilo mjesta.

Sljedeće što je Nikola Rogoz morao učiniti, bilo je da je uvjeri da korištenje energije crnog kruga ne znači djelovanje protiv Boga, što je baki bilo naročito važno i na čemu je insistirala. Samo postojanje tajnih i nadnaravnih energija baka je asocijalo na snage mraka s kojima nikako nije željela imati posla. Sotona, Lucifer i slična bratija nisu bili društvo s kojima se moja baka željela družiti, pa je pred Nikolom bio težak zadatak da je uvjeri u to da Crni krug ne djeluje protiv Boga nego "permissus Dei" (s božjim dopuštenjem). To je bilo ključno i da je nije uspio uvjeriti u tu svoju tvrdnju, mislim da nikada ne bi pristala sudjelovati, ma što joj Nikola obećao ili ma čime je prestrašio ili joj zaprijetio. Balansiranje na granici svetogrđa je još nekako i mogla podnijeti, ali sotonizma se užasavala, tako da je Nikola morao vješto manipulirati s podacima koje joj je pružao. Nije smio reći niti jednu suvišnu riječ kako je ne bi prestrašio, a morao je zadovoljiti bakinu znatiželju koja nije bila mala.

Kasnije sam u razgovoru s njim čuo da joj je neke činjenice morao i prešutjeti, vješto ih zaobići, kako je ne bi još više zaplašio. Nije joj, naime, smio reći da moć Crnog kruga potiče

od poganskih obreda žrtvovanja i dozivanja demonskih sila. Po Nikolinim riječima, žrtvovanja se, naravno, već odavno ne vrše, jer je metoda korištenja i dobivanja moći unaprijeđena i pojednostavljena, ali se ne može poreći da je žrtvovanja životinja, pa čak i ljudi, u dalekoj prošlosti Crnog kruga zaista bilo. Nikola ju je uspio uvjeriti, jer je i sam u to duboko vjerovao, da su danas takva žrtvovanja zamijenjena drugim, primjerenijim metodama dobivanja sile. Danas je izvor moći sam crni krug, a iskorištavamo ga tehnikama koje je stoljećima istraživalo i unaprjeđivalo društvo Crnog kruga.

Također joj nije mogao reći da je začetnik djelovanja društva Crnoga kruga bio Zoroastar, jer je on istovremeno bio glavni mislilac dualističkog pogleda na svijet, protiv kojeg se katolička crkva tako oštro borila u povijesti, a i danas.

Nije se odmah mogao upuštati u rasprave o dualizmu u koji je i sam, na neki svoj komplicirani način vjerovao, jer bi mu to otežalo situaciju i oduzelo previše vremena. Zbog pobornika dualizma, Katara i Mahinejaca koji su, iako vjernici, tvrdili da je svijet podijeljen između dobra i zla, zapravo su i počeli veliki crkveni progoni heretika, pa je svaku raspravu o tome smatrao gubljenjem vremena, tako da je tu temu radije prešutio.

Da joj je spomenuo da su Aureolus Teophrastus Bombastus von Hohenheim poznatiji pod imenom Paracelsus i dr. Johannes Faust bili svojevremeno istaknuti članovi europskih Crnih krugova i to bi je prestrašilo. Posebno spominjanje dr. Fausta, jer je o njemu imala spoznaje samo iz Goetheova djela. Druga velika imena koja su krasila povijest Crnoga kruga njoj nisu baš ništa značila, osim eventualno Petra Zrinskog, za koga je naravno čula, ali ne u ulozi čarobnjaka, nego u ulozi velikaša, političara i povijesne ličnosti.

Također joj nije mogao niti smio spomenuti po šest crnih krugova koji se nalaze u Europi, Americi i Africi, jer bi joj kombinacija brojeva tri puta šest isto tako utjerala strah u kosti. Povijest Crnoga kruga joj je samo ukratko iznio i bio je sretan što ona nije insistirala na detaljima. Opširniji nije mogao biti zbog spomenutih razloga. Čak i da je htio, neka razdoblja djelovanja Crnog kruga joj ne bi mogao rastumačiti i opisati, jer je i sam o njima vrlo malo znao. Veći dio dokumenata o djelovanju Crnog kruga nestao je tijekom velikih progona heretika i čarobnjaka u srednjem vijeku. Kad su ti progoni započeli i naglo se raširili, bilo je izuzetno opasno posjedovati dokumente o takvoj jednoj organizaciji kao što je Crni krug, tako da su se ti papiri i pergamenti sakrivali ili uništavali. Dokumenti koje su otkrili crkveni istražitelj (inkvizitori), poslužili su kao dokazni materijal u procesima i stajali su glave njihove vlasnike. Kasnije su ti dokumenti bili uništeni ili kao tajni spisi pohranjeni u Vatikanske biblioteke. Kako je u to vrijeme i sam Crni krug bio gotovo zatrt crkvenim

progonima vještica, čarobnjaka i heretika i gotovo ga je nestalo, tako je nestao i velik dio pisane povijesti o najranijim počecima Crnoga kruga. Nešto je ipak sačuvano, ali ne dovoljno da bi se u potpunosti rekonstruiralo djelovanje Crnog kruga od samih početaka, kroz povijest, pa sve do današnjih dana. Počeci djelovanja Crnog kruga bili su zauvijek izgubljeni u davnoj prošlosti. U današnje vrijeme nitko, pa ni članovi Crnog kruga, ne zna kad su se i kako pojavili crni krugovi i tko je stvorio organizacije koje su naučile kako crpiti silu iz tih krugova.

Izvor moći udruženja Crnog kruga je Veliki krug, kotač, napravljen od čudnog, vrlo tvrdog materijala, prepun iscrtanih i urezanih simbola. Iz tog kruga koji isijava energijom članovi Crnog kruga crpe svoju moć i razvijaju je. Tehnika crpljenja energije iz crnog kruga i usmjeravanje te energije na željene ciljeve se mora savladavati korak po korak. To je dugotrajan i mukotrpan proces i zahtijeva mnogo truda i vremena da bi se savladao. Odakle ta moć, ta sila, potječe i kako se akumulirala u crnom krugu, to je podatak izgubljen u prošlosti ili barem obični članovi Crnog kruga u njega nisu bili upućeni.

Nikola se nešto duže zadržao na mogućnostima članova današnjeg Crnog kruga.

Dostizanje znanja o moći baki se činilo vrlo primamljivom mogućnošću za njezinog unuka. Njeno oduševljenje je malo splasnulo kad je čula za sva ograničenja kojima se članovi Crnog kruga moraju podvrgavati u korištenju te moći i to pod prijetnjom najstrožih kazni.

“Pojednostavljeno gledajući, ta se moć ne smije uopće koristiti”, rekao je Nikola s osmjehom na licu.

“Pa to je onda samo stjecanje znanja radi znanja. Što će mom unuku moć ako je ne smije gotovo nikada koristiti? Štoviše, ne smije čak ni obznaniti da je ima. Cijeli život imati u rukama takvo blago, a ne smjeti ga nikome pokazati ili ga trošiti... pa to nema nikakvog smisla”, rekla je baka vidno pokolebana.

“Nije baš sasvim tako”, bio je strpljiv Nikola. “Moć se smije umjereno koristiti, ali se ne smije obznaniti. Mi smatramo da je to znanje preopasno da se objavi njegovo postojanje. Čuvamo ga i unaprjeđujemo već mnogo stotina godina i čekamo trenutak kad će ljudi biti spremni prihvatiti ga bez predrasuda i zlouporaba. To vrijeme još nije došlo, a nije, čini se, ni blizu. Izgleda da je to znanje o energiji crnog kruga otkriveno nekoliko stoljeća prerano.”

Baka je začuđeno gledala Nikolu Rogoza, pa je ovaj primjerom morao potkrijepiti svoje riječi.

“Dati ljudskoj rasi takvu vrst znanja bilo bi preopasno i zato mi djelujemo u tajnosti. Otkrivanje te tajne i njeno objavljivanje značilo bi predavanje tehnike na korištenje svim ljudima što bi se moglo pokazati vrlo opasnim. Izgledalo bi to kao da djetetu dajete napunjeni pištolj da se igra s njime. Prije ili kasnije bi zbog nestručnog rukovanja došlo do nesreće. To bi bilo samo pitanje trenutka. Mi toliku odgovornost ne možemo preuzeti i zato ta moć mora ostati tajnom.”

“Ne pretjerujete li malo pridajući toliki značaj svojoj moći?” upitala ga je. “Ipak su i vaše mogućnosti ograničene.”

“Pa možda u tome ima i pretjerivanja, ali bilo je slučajeva kad se moć zlorabljivala i oni su završili katastrofalno. Sve, naravno, ovisi o pojedincu koji koristi moć i načinu na koji se ta moć koristi. Njome se može činiti dobro ali i zlo. Zato je vrlo bitno da se onemogućiti pristup labilnim osobama koje bi tu moć mogli zlorabiti. Sam stupanj znanja i moći ovisi o trudu uloženom u stjecanje te iste moći. Ne postoji nikakva formula ili brza metoda za stjecanje moći. Ne postoji ni inauguracija u crni krug. To je dugotrajan i mukotrpan put učenja i odricanja. Taj put nikada ne završava. Nikada nismo saznali sve, jer kao i kod ostalih nauka, što više znamo, sve se više novih pitanja i mogućnosti otvara pred nama. Znanje koje posjedujemo sada, nakon tolikih generacija izučavanja, golemo je. Znanje i mogućnosti koje se našim metodama mogu dohvatiti još je veće. Malo tko od članova Crnog kruga uči sve tehnike, jer je to zbog njihove veličine i obimnosti nemoguće. Zato se svatko od nas mora odlučiti za neku specijalnost kojoj se posvećuje i koju proučava i unaprjeđuje.”

Nikola je tu malo zastao kao da traži uvjerljive riječi kojih mu inače nije nedostajalo.

“Tu se ponekad, na žalost, stvaraju problemi zlorabe. Tom specijalizacijom pojedinci postaju vrlo uspješni na nekim poljima i kao takvi mogu biti opasni za svoju okolinu, ako se tu moć usude zlorabiti.” Opet je zastao kao da se dvoumi bi li krenuo u razjašnjavanje te problematike ili je jednostavno zaobišao.

Ipak je, vidjevši zainteresirani pogled moje bake, nastavio i to najdrastičnijim primjerima. Vidio je da je naćeo temu koja baku zanima i ta se tema više nije mogla preskoćiti.

“Uzmimo na primjer Adolfa Hitlera. On, da se odmah razumijemo, nije bio član Crnoga kruga i nije koristio moć našeg crnog kruga, ali je njegova moć uvjeravanja i djelovanja na mase bila nevjerojatna, gotovo kao da koristi našu silu crnog kruga. Ako pročitate njegove govore, možete primijetiti da u njima nema ništa naročito. Nešto malo velikih riječi i

obećanja i to je sve. Mnogi političari drže takve govore pa ne postižu ni približnu uvjerljivost. Hitlerovi govori koje je masa slušala uživo, izazivali su rijetko viđene delirije. Inteligentni ljudi, miroljubivi ljudi, jednom riječju sasvim normalni ljudi, bili su toliko oduševljeni njime i njegovim idejama, da je sve to završilo... hm, tako kako je završilo, masovnom histerijom poslije koje su stradali milijuni ljudi. Možda Hitler nije baš najsretnije odabrani primjer, ali takva upotreba moći izaziva naš strah. Da je kojim slučajem bio član Crnog kruga, to jest da je specijalizirao inkantaciju i na taj način zloupotrebjavao svoju moć, sigurno bi bio spriječen već na samom početku svoje političke karijere. Crni krug ne bi dopustio da se razmaše do te mjere svojom moći uvjeravanja da sa sobom u propast povuče čitav narod. Da je bio član Crnog kruga, sasvim sigurno bi bio zaustavljen, a ako treba i ubijen.”

“Hitler je bio lud”, uskočila je moja baka jedinim argumentom kojega se u tom trenutku mogla sjetiti.

“Slažem se,” odgovorio je Nikola, “ali koji su to pokazatelji ludosti? Biti lud znači biti različit od društva koje te okružuje. Ako ja imam neku ludu ideju i u nju uspijem uvjeriti šezdeset milijuna ljudi, onda sam okružen ljudima koji imaju iste ideje kao i ja i nitko me ne smatra ludim. Ja tada nisam svjestan svoje ludosti, jer svi oko mene misle kao i ja. Ako svi mislimo jednako, onda to nije ludost nego opće prihvaćena činjenica. Ne razlikujem se od svoje okoline, dakle nisam lud. Vidite koliko je teško odrediti kriterije po kojima možemo nekoga proglasiti ludim? Hitlera njegovi suradnici i gotovo čitav njemački narod nikako nisu smatrali ludim, bar ne u ono vrijeme, naprotiv smatrali su ga genijem kojega vrijedi slušati i slijediti. No, ostavimo se Hitlera, on možda i nije najbolji primjer za ono što vam želim objasniti.”

Nikola je nekoliko trenutaka razmišljao tražeći bolji primjer.

“Uzmite za primjer čovjeka koji se u Crnom krugu bavi stjecanjem znanja o čistoj energiji. Uzmimo da je na svom polju postigao savršenstvo i da je njegova moć sakupljanja odnosno kanaliziranja energije crnog kruga na najvišoj mogućoj razini. I sada zamislite da je taj čovjek prikriveni psihopat koji jednostavno mrzi određeni tip ljudi. Dostizanjem njegovog stupnja moći, on dolazi u mogućnost da sve one koji mu nisu dragi ubije dodiranjem prsta po čelu. Žrtve bi izgledale kao da ih je pogodio grom, jer taj naš zamišljeni čovjek posjeduje toliku energiju da naglim pražnjenjem te sile može proizvesti nešto slično strujnom udaru. Ta energija sama po sebi nije loša, tom energijom se može i liječiti ali on je, eto negativac i psihopat, te svoju moć koristi u pogrešne svrhe.”

Moja baka više nije mogla ostati ozbiljna i počela se smješkat i misleći da joj se Nikola podruguje kad spominje udare munje, ali Nikola je ostao ozbiljan.

“Nemojte se ništa smijati, ja osobno poznajem čovjeka koji posjeduje takvu moć. On nije psihopat i tu svoju snagu ne koristi u takve svrhe, ali je posjeduje. Čitav je život posvetio stjecanju i razvijanju moći. Njegov je privatni, građanski život naizgled mizeran, ali njemu to nije ni malo važno. Rastavljen je, njegova loše odgojena djeca ga preziru, ima loš posao, jedva preživljava jer nema dovoljno novca za pristojan život, ali sve je to nevažno za njega. Važno je jedino da ima moć koju njeguje i razvija, moć koju proučava i usavršava. Imati moć i usavršavati je, to je njegova jedina strast i njegov jedini smisao života. Nema doduše mnogo takvih ljudi koji bi htjeli sve žrtvovati za moć, ali ih ipak ima. Oni smatraju da izvršavaju svoju misiju proučavajući silu Crnog kruga i unaprjeđujući je. Na neki su način u pravu, jer razvijanjem i usavršavanjem moći oni utiru put za sljedeće generacije. Oni su za taj put odabrani samim svojim rođenjem i moraju ga slijediti. Našim će učenicima i nasljednicima biti utoliko lakše koliko mi unaprijedimo znanje o moći. Sljedeće generacije neće morati tražiti putove, nego će se kretati utabanim stazama, a kad savladaju naše metode, oni će ih dalje unaprjeđivati. Vaš unuk, Danijel, prvo će steći osnove na svim poljima stjecanja moći kojima se bavi Crni krug, a onda će sam odlučiti za što će se specijalizirati. Specijalizacija nije lagana i neki od nas nikada ne postignu drugi stupanj moći i ništa ne specijaliziraju, jer je to za njih preteško, ili jednostavno nisu nadareni za to, ali svi su barem nešto naučili o moći i posjeduju barem neku silu koju koriste i koja im pomaže u životu. Nisu, dakle, u potpunosti točne moje riječi da se sila uopće ne smije koristiti. Svi mi je koristimo na ovaj ili onaj način, ovisno o svojoj specijalizaciji. Vaš unuk će koristiti silu po svom nahođenju. Jedino na što će morati paziti jest da svojim korištenjem sile crnog kruga ne privuče pažnju javnosti. Njegovo će djelovanje i korištenje sile morati ostati tajno i diskretno. Dobit će pravo i mogućnosti da koristi silu crnog kruga, ali zauzvrat će tu silu i metode njena korištenja morati unaprjeđivati i držati ih u tajnosti. Tehnika korištenja sile nije još posve ispitana, mi neprestano otkrivamo nešto novo. Ispitivanje sile crnog kruga i unaprjeđivanje korištenja te sile je zadatak kojemu se moramo posvetiti. Gotovo svaka generacije otkrije ili unaprijedi neki novi način korištenja sile, otvori neke nove vidike. To je ujedno i razlog zbog kojeg crni krug mora održavati brojnost svojih članova. Broj članova se ne povećava, ali se više ne smije niti smanjiti. Nikad se ne zna tko će od nas unaprijediti silu i nekom svojom novom metodom doprinijeti napretku organizacije.”

Dugo su šutjeli nakon tih njegovih riječi. Baka je bila zamišljena, prestrašena ali i uzbuđena. Još uvijek nije znala što se od nje očekuje i je li uopće pametno upuštati se u takvo što.

Mislim da je presudno u donošenju njene odluke bilo sjećanje na njenog pokojnog supruga. On je zaista bio dobar i plemenit čovjek po svim njenim kriterijima. Ako je on bio član Crnog kruga i ostao takav, onda i njen unuk zaslužuje sličnu priliku. Dobar čovjek je dobar čovjek, ma kakvom silom raspolagao.

Još dugo nakon Nikolinih posljednjih riječi baka je zamišljeno šutjela. Kad je napokon prekinula šutnju, odluka je bila donesena.

“Samo mi nemojte upropastiti mog Danijela”, bile su napokon njene riječi pristanka. “I nemojte od njega stvoriti antikrista.”

Nikola Rogoz je odahnuo. Nakon šestosatnog uvjeravanja, moja je baka pristala prihvatiti njegove uvjete i posvetiti se učenju, kako bi i mene mogla podučavati. Tako je počela njena ubrzana pouka, “škola za vještice”, kako je ona to nazivala, koja je trajala nešto više od šest godina i tako je istovremeno počeo moj predodgoj i priprema za “školu” crnog kruga, koju ću započeti kad navršim sedam godina i krenem u pravu, građansku školu. Tada će moj učitelj i mentor postati Nikola Rogoz.

8. ADEPTI

Ja slušah, ali ne razumjeh, pa upitah:

Gospodaru, kako će to svršiti?

Danijel 13,7

1976. godina: Školovanje

Oduvijek sam prilikom susreta s Adeptima osjećao nelagodu i strah da ih neću moći kontrolirati. Pribojavao sam se da Adepti, kad ih jednom prizovem i prepustim im se, neće željeti prekinuti sastanak i da će me opsjedati dugo vremena. Nikola mi je tih davnih godina, kad me podučavao o mogućnostima kontakta s Adeptima, objasnio da se kod nekih ljudi koji nepripremljeno stupaju u kontakt s njima ili njima srodnim bićima, događalo da su ih Adepti zaposjeli i nisu ih htjeli napustiti.

Taj moj, gotovo paničan, strah od Adepata započeo je jednim čudnim susretom u Ilici prije mnogo godina. Do tog susreta sam, kontaktirajući s Adeptima, osjećao neku nelagodu, ali od toga dana ta neodređena nelagoda prerasla je u pravi strah.

Bilo je lijepo ljetno nedjeljno prijepodne. Nikola i ja smo šetali Ilicom i, ne sjećam se više kako, započeli priču o dječjim bajkama. Ta je tema Nikolu potaknula na razmišljanje i on se uozbiljio, te mi je pokušao objasniti kako gotovo sve dječje priče imaju istiniti korijen, odnosno kako su to poruke prenesena značenja onima koji ih znaju slušati. Dugo je pričao o toj temi, ali ja ga nisam slušao previše pozorno, ta bio je lijep dan, a ja sam bio mlad.

Prepun životne radosti, bio sam posebno dobre volje, pa sam si čak dozvolio da se našalim na račun njegovih teorija: "Da, da poruka Crvenkapice je da se kroz šumu ne smije ići sam, jer možeš naići na vuka koji će te proždrijeti. Ha-ha..."

Nisam se pošteno ni nasmijao, a Nikola me je već oštro opalio dlanom po zatiljku.

"Ne izruguj se pametnijima od sebe."

Lice mu je bilo ozbiljno i izgledao je prilično ljut, što nije bio njegov običaj. Nikolu Rogoza je bilo prilično teško izbaciti iz takta. Meni je to uspijevalo samo kad je osjetio da ga ne slušam

dovoljno pažljivo.

“Ma daj, Nikola, šalim se”, rekao sam molećivim tonom. Nikako ga nisam želio naljutiti glupavim primjedbama, jer je to posebno mrzio.

“Šali se kad je vrijeme za šalu, a ne kad ti ja nešto ozbiljno govorim. Ta tema je za mene sada završena. Zbog tog tvog jeftinog humora, sam ćeš morati otkriti ono što sam te danas želio naučiti. Na primjer, zašto se u pričama često spominje broj sedam? Zašto je taj broj poseban? Preko sedam gora, sedam dolina i sedam mora i živjelo je sedam patuljaka. Zašto baš sedam, a ne recimo tri ili devet? Zašto kletve traju sedam godina? Zašto ti razbijeno ogledalo nosi baš sedam godina nesreće? Postoji sedam smrtnih grijeha i sedam pečata u apokalipsi, sedam prvobitnih crkvenih zajednica, sedam božjih darova, a o sedam dana u tjednu da i ne govorim.”

Nisam mogao odoljeti, pa sam dodao u veselom tonu: “Ili zašto je, recimo, bilo sedam sekretara SKOJ-a?”

Rekavši to uvukao sam glavu u ramena očekujući novu Nikolinu zaušnicu. Čekao sam nekoliko trenutaka tako uvučene glave, a onda ga, ne dočekavši udarac, ispod oka pogledao. Nikola se od srca smijao i čini se da mi ovaj put nije zamjerio to što sam ga prekinuo. Kroz smijeh je nastavio:

“Izgleda se da si danas posebno raspoložen.” I dalje se smješкао, ali je nastavio ozbiljnim tonom.

“To da istražiš broj sedam dajem ti kao domaći zadatak a moram te kazniti i zbog ove zadnje upadice. Da vidimo... zbog sedam sekretara SKOJ-a, neću ti reći ni zašto je princeza morala baš poljubiti žapca i tako ga pretvoriti u princa.”

Ja sam se opet veselo nasmijao misleći da se Nikola šali, ali nisam bio u pravu. Pogled na Nikolino lice odavao je da on misli ozbiljno.

“Zar tu stvarno ima neke dublje poruke?” upitao sam još uvijek tražeći naznake šale u njegovim riječima. On je sada već bio vrlo ozbiljan i nije se više smijao. Kimnuo je u znak potvrde.

“Ne šalim se, dao sam ti zadatak. Saznaj zašto je princeza morala poljubiti žabu. Koristi za to koju god hoćeš literaturu, ali za tri dana želim odgovor.”

Smrknuo sam se, jer sam mislio da mi Nikola želi pokvariti raspoloženje. Zbog moje bezazlene upadice, postavlja mi besmislene zadatke koji će mi oduzeti mnogo vremena, a koji mi baš ništa neće koristiti. Vidjevši da sam se rastužio, Nikola je ipak malo ublažio svoj zahtjev.

“Istraži barem kako se zove vrsta žaba koja iz svoje kože luči halucinogenu drogu kao zaštitu.”

Prvi put sam čuo za tako nešto, pa sam ga sa čuđenjem pogledao.

“Ništa se nemoj čuditi. Postoje žabe koje se brane od svojih prirodnih neprijatelja na taj način da kroz pore luče neku vrstu otrova. Na ljude taj otrov djeluje halucinogeno tako da pojedinci ližu te žabe i na taj se način drogiraju. Tvoj zadatak je da saznaš ime te žabe i njeno stanište.”

“Princeza je žabu zapravo polizala i drogirala se na taj način?”

“Da,” rekao je Nikola kroz smijeh, “nije ni čudo da joj se činilo da se žaba pretvorila u prekrasnog princa koji će je usrećiti.” Smijao se zajedno sa mnom svojim riječima, a onda se nakon nekoliko trenutaka opet uozbiljio i nastavio.

“Dosta šale. Takve žabe zaista postoje, a ti moraš saznati kako se zovu i gdje žive.”

Smišljao sam koje ću sve knjige morati posuditi u knjižnici da saznam nešto više o tome i da zadovoljim svog strogog učitelja. Šutke smo hodali jedan uz drugoga neko vrijeme, a onda je našu pažnju privukao čovjek koji nam je dolazio u susret i koji je pričao sam sa sobom.

Galamio je i žestoko gestikulirao rukama. Izgledalo je kao da se svađa s nekim, ali u njegovoj blizini nije bilo nikoga, tako da se moglo zaključiti da njegov sugovornik postoji samo u mašti. Bio je to neki čudan lik. Muškarac u kasnim tridesetim godinama, suluda pogleda, mršav i dugokos. Nisam obraćao preveliku pozornost na njega, jer mi je ličio na još jednog luđaka koji priča sam sa sobom. Ponekad takve ljude vidimo na ulici i trudimo se ne primjećivati ih. Zaobilazimo ih u širokom luku, jer su takvi ljudi nepredvidljivi i nikada ne znamo što se od njih može očekivati. Za Nikolu on nije bio tako nezanimljiv.

“Zaposjednut je Adeptima”, rekao je Nikola ozbiljnim glasom, nakon što ga je pomno promotrio.

Začudo sam ga pogledao ne shvaćajući što to govori.

“Vidiš li ovoga čovjeka koji nam dolazi u susret? Ovaj koji galami. Zaposjednut je Adeptima.”

Okrenuo sam se da bolje pogledam jadnika koji je upravo prošao kraj nas, ali Nikola me je brzim pokretom uhvatio za rame i spriječio me u mojoj namjeri.

“Neprirođeno je buljiti u nekoga, a u ovom slučaju može biti i opasno.”

“Rekao si da je zaposjednut Adeptima?” upitao sam pun nevjerice. “Našim Adeptima?”

“Nemoj ih nazivati našim Adeptima, jer to ne odgovara činjenicama. To su Adepti koji s nama komuniciraju, nikako nisu naši. Oni su svoji i samostalni, nikada ih nemoj svojatati, jer ćeš inače loše proći.”

“Ma dobro, nisam mislio da su naše vlasništvo, htio sam pitati jesi li mislio na iste Adepte s kojima mi komuniciramo.”

“Nije dobro,” strogo će i neumoljivo Nikola, “takve se pogreške ne smiju događati nekome tvog statusa i tvog znanja. Zbog takvih pogrešaka možeš stradati.”

Počelo me je ljutiti njegovo ustrajanje na detaljima, čak i u ovakvim slučajevima kad je bilo očigledno što sam želio reći.

“Objasni mi sada opet tko su zapravo ti Adepti?” pitao sam zbunjeno. “Do sada si mi pomagao da s njima stupim u kontakt, a sada kažeš da je moguće da te opsjednu. Jesu li mogli i mene opsjesti kad si ih pustio da mi uđu u glavu?”

Nikola me je promatrao svojim mirnim pogledom i smješкао se osjećajući prizvuk panike u mom glasu.

“Kad se zna postupak i protokol kontakta s njima, onda opasnosti gotovo da i nema. Opasnost nastaje kad nekvalificirani čovjek komunicira s njima. To može biti samo glupo i bezazleno pozivanje duhova koje može završiti kobno. Neki ljudi vole pokušavati prizivati duhove. To im se čini uzbuđljivim, iako nemaju nikakvog predznanja o tome, a još su manje svjesni opasnosti koje tu vrebaju. Čovjek se upusti u nepoznato i tako se ponekad dogodi da ga ti isti duhovi, koje je sam pozvao, zaposjednu i da ga ne žele ostaviti.”

“Znači, kad se prizivaju duhovi, mogu se prizvati i naši Adepti, Pamersiel, Padiel i Dorotiel.”

“Opet govoriš o našim Adeptima”, prekorio me je Nikola i želio nastaviti s ukorom, ali sam ga prekinuo.

“Ma dobro, znaš što sam mislio.”

“Nije dobro i ne znam”, strogo će Nikola. “Zbog takvih se protokolarnih pogrešaka i događaju takve ružne stvari.”

Neko smo vrijeme šutke koračali, a kad je Nikola mislio da mi je dao dovoljno vremena da ozbiljno shvatim prijekor i da se posramim, nastavio je s izlaganjem.

“Dorotiel je odgovoran za to zaposjedanje. Najprije dođu sva trojica zajedno, Pamersiel i Padiel nakon nekog vremena odu, a Dorotiel se ponekad, ako nismo na pravi način prekinuli kontakt, vrati sam. Kad ostane sam, bez utjecaja druge dvojice, potpuno se razulari i preuzima kontrolu nad umom čovjeka koji ga je pozvao. Crkva to naziva opsjednutošću i bori se protiv njega egzorcizmom. Ponekad ga se uspije otjerati, a ponekad ne. Vrlo često se događa da nitko niti ne pozove egzorcista, nego opsjednutog čovjeka koji u svojoj glavi čuje glasove jednostavno proglašavaju luđakom, shizofreničarem.”

“Egzorcisti? Hoćeš li reći da je Dorotiel davao?” zadihano sam ga i prestrašeno upitao. “Zar si dozvolio da komuniciram s đavolima i da mi oni uđu u glavu, u um?”

Nikola je vidio moju uznemirenost, ali nije na to obraćao preveliku pažnju.

“Ne baš”, rekao je to kolebljivo, kao da se predomišlja i traži pravu definiciju kako bi me smirio i dao mi što precizniji odgovor na moje uspaničeno pitanje.

“Ustvari, nitko sa sigurnošću ne može reći što su to Adepti. Anđeli sigurno nisu, ali ja mislim da nisu ni đavoli. Barem ne onakvi đavoli o kakvima učimo na vjeronauku. Ja bih ih nazvao nekim višim, nadljudskim bićima. Indijske vjere tumače da su to pročišćene duše koje još nisu dosegle razinu božanskog, a nadvladale su ono zemaljsko, ili tvrde da su to ljudske duše kod kojih je došlo do spajanja individualnog duha Atmana s kozmičkim duhom Brahmom. Nešto kao sveci u duhovnom obliku. U zapadnoj civilizaciji Adepti su ljudi koji su stekavši određena znanja, prosvijetlivši se, inicirani u neke mistične organizacije i redove. Alkemičari pak tvrde da su to ljudi koji su riješili tajnu kamena mudrosti i tako postali besmrtni...”

Zastao je u izlaganju, zamislio se i tako je u šutnji proteklo neko vrijeme. Vidjelo se da je Nikoli teško pričati o Adeptima, teško je pronalazio riječi kojima bi izrazio svoje mišljenje o njima. Naposljetku nastavi:

“Jedni i drugi i treći griješe, ili možda mi iz Crnog kruga griješimo nazivajući ta bića Adeptima. Davno već netko je iz Crnog kruga ta bića prozvao Adeptima i od tada koristimo

to ime za njih. Možda bi bolje ime bilo, duhovi, demoni ili nešto između ta dva pojma, ali prozvani su Adeptima i to je ime postalo uobičajeno u Crnom krugu. Vjere koje Adepte drugačije definiraju, ne poznaju takav tip komunikacije kakav mi prakticiramo. Oni se ponekad prepuste da ih Adepti 'poslažu', odnosno otvore im vidik prema duhovnosti, ali mi ih zovemo poimence i iz drugih razloga."

"Čekaj, stani malo", prekinuo sam ga jer mi se činilo da opet počinje pričati polazeći od pretpostavke da je meni sve jasno. Meni naprotiv gotovo ništa nije bilo jasno, u glavi mi se stvorila prava zbrka od svih tih proturječnih podataka koje je pred mene iznio. "Kako to da su Adepti za jedne jedno, a za druge nešto sasvim različito? Ja ih na primjer do sada nisam doživio kao neke prosvijetljene, polusvete duše, ali nisam ni slutio da ih neki doživljavaju kao demone."

Nikola je duboko uzdahnuo, kao da ga opterećujem pitanjima na koje mi teško može dati pravi odgovor.

"Sve je to stvar gledišta i načina kontakta s Adeptima. Netko ih doživljava kao prijatelje koji mogu pružiti korisne informacije, a netko ih doživi kao đavole koji ga opsjedaju. Neke indijske tehnike omogućuju kontakte s Adeptima, ali ti Adepti ne nalikuju na ove s kojima mi komuniciramo. U stvari, to su ista bića, samo što je drugačiji pristup. Indijske vjere smatraju da je dovoljno pozvati Adepta i prepustiti im se. Adepti im tada ulaze u misli i tamo djeluju, dok ne poslažu neku novu spoznaju ili ne učvrste staru. Nikada ne nanose zlo ako im se prepuštaš na taj način. Zbog toga se smatra da su to neke pročišćene duše koje su dobre i koje samo pomažu. Oni ih, dakle, ne pozivaju poimence i ne dolaze u opasnost, ali zato primaju mnogo manje informacija od njih. Tehnika koju je razvio Crni krug, a mogu ti reći da to nije samo privilegija Crnoga kruga, nego da dosta nezavisnih pojedinaca komunicira s njima..."

"Tko i kako još komunicira s njima?" uskočio sam nestrpljivo s pitanjem.

"Svatko tko je barem jednom uspješno dozivao duhove, došao je u dodir s nekim od Adepata."

"Ali kako znaju njihova imena i način da ih se dozove ako je to tehnika razvijena u Crnome krugu?" dalje sam pitao nezadovoljan odgovorom.

"Ne znaju i tu je problem. Skupi se grupica amatera koji naginju spiritualnom i krenu prizivati duhove. Ponekad imaju nekog uspjeha ili bar oni tako misle. Najčešće prizivaju duh

neke poznate osobe i kad im se duh javi, pozivatelji misle da su stupili u kontakt s onim koga su prizivali. To u pravilu nije točno, nego im se pojavljuje neki Adept. O samom Adeptu ovisi kako će se tada ponašati. Ponekad je to samo bezazlena zafrkancija, ponekad prizivateljima daje informacije koje ih zadivljuju, a ponekad ih plaši i ne želi otići s mjesta na koje je pozvan. Fenomen 'poltergeista' je zapravo fenomen uvrijeđenog ili objesnog Adepta."

"Koji od Adepta se tako prikazuju?"

"Ne znam. Nije ni bitno. Sigurno ne Pamersiel ili Padiel već netko od brzih, odnosno pokretnih Adepta."

"Znači Dorotiel", zaključio sam mudro.

"Da, ali ne uvijek on i ne nužno on."

"Ali zašto se odazivaju ako se ne zove baš njih?"

"Iz objesti, što ja znam zašto. I nije baš da ih se ne poziva. Gotovo svaki poziv upućen nekom natprirodnom biću, pa tako i dušama umrlih, dolazi do Adepta. Ako ti na primjer pozivaš duha Napoleona, možeš biti siguran da ti se Napoleon neće javiti. Ako ti se itko uopće javi, onda je to netko od Adepta koji se predstavlja kao Napoleon. Uostalom možda se stvarno i zove Napoleon. Adepti imaju mnogo likova i imena. Usiel, Symiel, Armadiel, Padiel, Gediel, Kamuel. Kao što vidiš sva njihova prva imena kao i imena anđela završavaju sa el. Mislim da je to ostavština latinskog jezika. Što se tiče samih Adepta ima ih na stotine možda i tisuće, a svaki od njih ima mnogo imena."

"A zašto Indijcima pomažu, a kod nas mogu biti opasni?"

"Rekao sam ti da je to stvar prizivanja i prepuštanja. Oni ih ne zovu poimence, nego im se prepuštaju svima. Prepuštaju se pozitivnoj sili koju ti Adepti predstavljaju. Mi ih pozivamo poimence, jer tako možemo s njima duže i preciznije komunicirati. Kad prizivaš Adepta poimence, onda mu se prepuštaš. Možeš od njega saznati ono što te zanima, ali dovodiš se u opasnost. Zato nikada ne zovemo Adepte pojedinačno. Pamersijel, Padiel i Dorotiel zajedno, to je najbolja kombinacija. Dugo je trebalo da se to ustanovi, generacije Crnog kruga su unaprjeđivale i usavršavale protokole, taj je proces trajao stotine godina. Mnogo pokušaja i promašaja ipak je rezultiralo time se taj način komunikacije s Adeptima sada uzima kao gotova stvar. To je jedini ispravan način. Svako pozivanje Adepta u drugom sastavu ili pojedinačno je preopasno. Dorotiel sam može biti veoma opasan. On je najsličniji đavolu."

Pamersiel i Padiel nisu opasni i oni su zapravo ti koji ti odgovaraju na pitanja, ali njih dvojica su vrlo inertni i nepokretni, tako da ih je teško prizvati. Pamersiel zna najviše, ali je inertan, bezvoljan i ne želi surađivati bez valjanih razloga. Padiel, naprotiv, jako voli kontakte s ljudima, ali vrlo često griješi i navodi te na krivi put. Njegovi su savjeti, iako dani u najboljoj namjeri, gotovo neupotrebljivi. Upravo iz tih razloga, treba ih pozvati svu trojicu odjednom. Pamersiela zbog znanja, Padiela zbog volje za suradnjom i Dorotielu zbog pokretljivosti. Moglo bi se reći da ih Dorotiel nosi. Sva trojica zajedno, pozvana na pravi način i uz dovoljno energije mogu biti jako korisni, ali ako ih zoveš pojedinačno ili ih nećeš dozvati, ili će ti doći samo Dorotiel, a onda bolje da te nema. Dorotiel zna biti vrlo zao. Ponekad se samo našali s tobom, ali ponekad te može i opsjesti i toliko te mučiti da si to ne možeš ni zamisliti. Dakle, ako zoveš samo Pamersiela, on se neće odazvati jer je isuviše lijen i ne žudi za kontaktima. I Padiela je teško dozvati, jer je dosta nepokretan, ali ponekad zna doći s Dorotielom kojega i nisi zvao, ali je Padielu poslužio kao prijevoz. Upravo to se dogodilo ovome čovjeku kojega smo vidjeli da priča sam sa sobom. Padiel i Dorotiel su u njemu. Padiel mu ne želi nikakvo zlo, ali ga ne može napustiti bez pomoći Dorotielu, koji ga opet ne želi napustiti, nego se s njime poigrava. Da je tu još i Pamersiel, on bi s Padielom natjerao Dorotielu da odu, ali sam Padiel to ne može. Zato Padiel pokušava čovjeku barem malo pomoći. To izgleda kao sukob anđela i đavola na ljudskim ramenima kako je to prikazano u crtanim filmovima. Na desnom ramenu sjedi Padiel i pokušava čovjeka zaštititi, a na lijevom sjedi Dorotiel mučeći ga i navodeći ga na zlo. To ponekad može biti i pomalo komično, jer Padiel nije previše bistar pa mu savjeti kojima čovjeku pokušava pomoći i nisu bog zna što. Ali bolje da je tu, jer sprečava Dorotielu da u potpunosti preuzme čovjeka. Tako se njih dvojica međusobno bore, a jadni čovjek sve to sluša u svojoj glavi. Kako sirotan ne bi poblesavio.”

“Ti me sada opet zafrkavaš”, rekao sam smijući se, jer mi se cijela slika učinila jako komičnom i nevjerojatnom.

I Nikola se nasmiješio, ali se vrlo brzo i uozbiljio.

“Ne. Situacija može biti komična kad se gleda sa strane, ali vjeruj da onom jadniku nije do smijeha. On ne zna što mu se događa, pokušava pričati s njima, a nama to izgleda kao da priča sam sa sobom. Proglašavaju ga ludim i ne mogu mu pomoći.”

“I koliko dugo Adepti mogu ostati u njemu?”

“Koliko to Dorotiel želi. Nekada opsjednutost traje kratko, a ponekad zauvijek.”

“Kako zauvijek, kad komuniciraju i s drugim ljudima? Kad su bili u mojoj glavi nisu mogli biti u tom čovjeku.”

“Adepti su izvanvremenski i bestjelesni, mogu biti na stotine mjesta u isto vrijeme.”

Bio sam prestravljen Nikolinim riječima.

“I ti si pustio da mi oni kopaju po glavi? Što bi se dogodilo da su kojim slučajem ostali?”

“I ti bi poblesavio kao i onaj sirotan.”

Blijedo sam ga i prestrašeno pogledao, ali kad sam vidio širok osmijeh na njegovom licu shvatio sam da se šali.

“Ne boj se. Ako pravilno postupiš kod pozivanja, ništa se neće dogoditi. Trebaš upamtiti nekoliko osnovnih pravila. Nikada ih ne pozivaj pojedinačno i uvijek imaj dovoljno energije koju ćeš im ponuditi zauzvrat. Ne boj ih se i ne podiži štit kad oni dolaze, jer ćeš ih uvrijediti i razdražiti. Ne prepuštaj im se u potpunosti i ne zapitkuj previše. Najbolje je da prije nego što dođu zamisliš ono što te zanima, otvoriš se prema odgovorima koje očekuješ i pustiš ih samo površinski. Kad takav kontakt završi, kad Adepti odu, u glavi će ti biti odgovori na ono što te zanimalo. Sve nedoumice će biti razriješene i sve će ti biti kristalno jasno. Zauzvrat, oni će odnijeti mnogo tvoje energije, ali to je prihvatljiva cijena. Viši stupanj kontakta s Adeptima je kad ih pozoveš svu trojicu, ali komuniciraš sa svakim od njih pojedinačno. U tom slučaju možeš tražiti i pojašnjenja i detalje, ali im moraš dati vrlo mnogo energije zauzvrat. Ne preporučujem ti takve kontakte, jer za njih trebaš biti majstor kako bi izbjegao sve opasnosti. Dovoljno je da znaš prvi stupanj. I preporučujem ti da što manje komuniciraš s njima. Ipak sve to još nije dovoljno istraženo. Ti si do sad naučio sve što trebaš znati u prvom stupnju komuniciranja s Adeptima i to bi ti trebalo biti sasvim dovoljno. Ako želiš produbiti znanje, povezati ću te sa specijalistom za komunikaciju s Adeptima, jer ni ja ne znam mnogo više o njima nego što je bilo neophodno naučiti za vrijeme mog šegrtovanja. Završivši školovanje, kasnije nisam razvijao nikakve kontakte s Adeptima, jer su mi odbojni. Nije baš da ih se bojim, ali se ne osjećam ugodno komunicirajući s njima.”

Nikola je zastao, pozorno me je promotrio i upitao: “Želiš li ih specijalizirati?”

Ponovno je promotrio moje prestrašeno lice i nasmiješio se, dajući odgovor na vlastito pitanje: “Mislim da ne želiš.”

Tako je govorio Nikola prije više od dvadeset godina i tada mi je kao četrnaestogodišnjaku

ugradio odbojnost i strah prema kontaktu s Adeptima. Nekoliko godina kasnije će susret sa zaposjednutom osobom i pokušaj egzorcizma još više produbiti taj moj strah koji će ostati nesmanjen do današnjeg dana.

9. RAUL

Neću vas držati u nejasnoći o tajni ovoj,
da se ne biste oslanjali na vlastito mišljenje.

Rimljanima 11,25

Poslije Nikolinog sprovoda slijedio sam Raula kao začaran do njegovog automobila. Tek kad sam začuo moćan zvuk stroja njegovog automobila i kad smo krenuli, mogao sam početi normalnije, smirenije razmišljati. Put do njegovog stana protekao je u potpunoj tišini. Iako sam žudio utažiti svoju znatiželju, nisam se usudio postaviti ni jedno pitanje bojeći se da me opet ne ukori zbog nestrpljivosti.

Ušavši u Raulov stan, primijetio sam da su s unutarnje strane vrata izvješeni simboli zaštite. To me je još više smirilo. Ovo je sigurno mjesto, osjećao sam se zaštićenim gotovo kao u vlastitom stanu. Vidjelo se da je i Raul mnogo pažnje pridavao zaštiti. Je li predvidio sukobe u Crnome krugu ili je zaštita bila postavljena samo zbog vježbe i održavanja tradicije, kao kod mene, to nisam mogao znati.

Ukusno uređen stan u centru grada, govorio je o još jednoj tradiciji u životu Raula Križanića. Tradiciji građanskog života i blagostanja u njegovoj obitelji. Masivni neorenesansni namještaj krasio je sve prostorije osim kuhinje i kupaonice, koje su bile moderno i vrlo luksuzno opremljene. Raul očito nije oskudijevao u novcu.

Zidove u sobama ukrašavale su stare slike uokvirene masivnim izrezbarenim okvirima. Bila su to uglavnom ulja na platnu, stari obiteljski portreti i pokoji pejzaž. Kad god vidim takve slike sa žaljenjem pomislim na slike moje obitelji koje su nestale kad je poslije Drugog svjetskog rata kuća moje bake u Podsusedu neko vrijeme bila prazna. Tada je provaljeno u nju i odnesene su sve vrjednije stvari, među kojima i nekoliko slika. Baki nije bilo važno ništa osim tih starih obiteljskih portreta i bila je neutješna zbog njihova nestanka.

Namještaj u Raulovom stanu bio je brižljivo ispoliran i očišćen. Kut najveće sobe krasio je prekrasan visoki kamin obložen reljefnim keramičkim pločicama bež boje. Na keramici su bili prikazani prizori lova na visoku divljač.

Iznad Raulovog pisaćeg stola koji se nalazio u kutu prostorije visjela je jednostavno

uramljena grafika iz sedamnaestog stoljeća koja mi je odmah privukla pažnju svojom veličinom. Tipična alegorija prepuna simbolike i skrivenih poruka. Grafika nakrcana detaljima prikazivala je veličanstveni skup vještica. Svi onodobni simboli i razmišljanja o vješticama i čarobnjacima bili su na slici. Prizivanje sotone, razuzdani i razbludni ples, letenje, spolno općenje s đavlom u obliku inkuba i sukuba, žrtvovanje, kosturi. Ukratko, pravi vješticiji sabat kako ga je zamislio umjetnik.

Raul je slijedio moj pogled i vidjevši moj interes, započeo je razgovor o slici.

“Lijepa je, zar ne?” upitao je i nastavio ne čekajući odgovor. “Obrati pažnju na simbole iscrtane oko ovog maga.”

I zaista, tu je bio detalj koji u gužvi raznovrsnih likova i simbola nisam do sada primijetio. U donjem desnom uglu slike, bio je nacrtan stariji čovjek kako u društvu gole žene čita iz neke debele knjige. Okolo njih je na podu iscrtan dvostruki zaštitni krug prepun simbola. Oko vanjskog ruba kruga bili su nacrtani kabalistički simboli. Njih deset osnovnih, ali to nije bilo ono što mi je privuklo pažnju. Bili su to simboli koje je poznao gotovo svatko tko se imalo zanimao za hermetizam i Kabalu. Keter, Hokman, Binah, Hesed, Geburah i tako dalje. Ono što je za nas bilo zanimljivije, bili su zaštitni simboli iscrtani oko unutarnjeg kruga. Bili su to simboli Crnoga kruga. Svih sedam. Tek nakon pozornijeg promatranja primijetio sam da nisu iscrtani u pravilnom redoslijedu, nego da su dva simbola zamijenila mjesta. Treći i četvrti - vatra i voda. Namjerno ili slučajno to se nije moglo znati, bitno je da tako iscrtan, zaštitni krug nije mogao funkcionirati.

Još je zanimljiviji bio detalj koji se nazirao malo lijevo u pozadini. Naš crni krug.

Na četiri vitičaste noge stolića, ležao je crni krug kakvog ga mi danas poznajemo i iz kojeg izvlačimo silu. Promjera od gotovo jednog metra, crni krug je naslikan nadgrađen na nekakvu posudu koja je izgledala kao veliki aludel iz kojeg je izvirala tekućina. Tri su se đavola napajala na tom izvoru nazdravljajući jedan drugome.

Začudo sam pogledao Raula, a on se nasmiješio.

“Kupio sam taj bakrorez u antikvarijatu u Salzburgu, zanimljiv je zar ne? Jesi li primijetio da simboli nisu poredani kako treba?”

“Namjerno ili slučajno?” ponovio sam na glas pitanje koje sam maloprije postavio u sebi.

“Ne znam, mislim da je namjerno. Slikar je znao kako izgleda crni krug pa mi je logično da

zna i poredak naših zaštitnih simbola. Svi ostali simboli na slici iscrtani su pravilno i pravim redosljedom, samo je kod naših simbola redosljed poremećen. Mislim da je slikar to učinio kako bi zbunio nekoga tko bi pokušao napraviti nešto slično, a nije prethodno upućen u pravila, ili ih zna samo djelomično. Tako iscrtani simboli ne daju ni nekoliko postotaka pune zaštite od snage crnoga kruga.”

“Možda je to u vezi s ostalim prisutnim vješticama i čarobnjacima na slici. Čitava mi slika djeluje kao nekakav vještičji sajam. Svatko nudi svoje proizvode, ali ne odaje kako je došao do njih i ne želi pokazati njihovu stvarnu snagu. Neki zbog toga što se iza njihovih čaranja ne krije ništa osim praznovjerja, a neki opet jer posjeduju tajna znanja koja nisu za objavljivanje.”

“U svakom slučaju slika je zanimljiva”, nastavio je Raul. “Šteta što autor nije poznat.”

Sjeli smo u duboke kožnate naslonjače koje su zauzimale sredinu sobe okružujući mali, drveni, lijepo rezbareni stolić. Šutnja koja je zavladała s vremenom je postajala sve neugodnija. Htio sam je prekinuti i nastaviti razgovor o slici, ali Raul je bio brži.

“Hoćemo li započeti s onim zbog čega si ovdje ili ćeš prvo nešto popiti? Kavu možda, ili nešto žestoko?” upita.

“Pa, rado bih popio kavu”, rekao sam, samo da odgodim sastanak s Adeptima kojega sam se pomalo pribojavao. Raul je ustao i pošao prema kuhinji, a ja sam se pokušao primiriti. Puls mi je bio ubrzan, da li zbog straha zbog skorog susreta s Adeptima ili zbog uzbuđenja što će mi se napokon razjasniti neke stvari koje su me mučile prethodnih dana, to nisam znao. Pogled mi je ponovno pao na sliku o kojoj smo maloprije raspravljali. Tko bi rekao da takve alegorije sadrže u sebi nešto istinito. Trebalo bi sliku pokazati nekom povjesničaru ili stručnjaku za slikarstvo sedamnaestog stoljeća, da nam razjasni i ostale detalje, te da pokuša otkriti tko je autor ili barem kojoj je slikarskoj školi pripadao. Razjašnjavanje i ostalih alegorija na slici bi nam možda više reklo i o samom smislu detalja koji je nas zanimao. Tako razmišljajući u sebi i proučavajući detalje slike koje je teško zamijetiti otrpe, polako sam se smirivao. Sjedio sam udobno zavaljen u naslonjač čekajući Raula koji je kuhao kavu do koje mi zapravo nije bilo nimalo stalo.

“S mlijekom ili bez?” začuo se njegov glas iz kuhinje, a onda je ne čekajući moj odgovor ušao u sobu noseći poslužavnik na kojemu je bila kava, zdjelica s kockama šećera i srebrni vrčić s mlijekom.

“Običnu crnu”, rekao sam, a on nas je poslužio kavom i sjeo nasuprot mene.

Ponovno je zavladała neugodna tišina koju je ometalo samo zveckanje žlice kojom je Raul sladio kavu.

Promatrao me je sa zanimanjem i bilo mi je jasno da zna da mi nije stalo do kave, nego da mi je trebalo samo malo vremena da se smirim i opustim. Srknuo sam malo vruće tekućine i prekinuo šutnju rekavši mu da sam spreman i da možemo početi.

“Krenimo onda”, odgovorio je, jedva dočekavši tu moju odluku. Kleknuo sam ispred njega, stavio obje ruke na svoj pleksus i glavom mu dodirnuo koljena.

“Pamersiel, Padiel, Dorotiel”, promrmljao je Raul kako ne bi bilo zabune oko toga koga zovemo.

“Pamersiel, Padiel, Dorotiel”, ponavljao sam za njim.

Dlanove ruku stavio mi je postrance na glavu tako da mi je prekrilo uši. Osjećao sam kako mu s koncentracijom raste sila dok je ponavljao imena Adezata.

“Pamersiel, Padiel, Dorotiel...” ponavljali smo naizmjenice.

Prste koje mi je držao na zatiljku sve je jače stezao tako da mi se činilo da mi želi otvoriti lubanju. Kroz prste je u mene ulijevao silu. Stisak se pojačavao tako da je već postao bolan. Odjednom stisak popusti i ja osjetih snažan udarac u potiljak. Raul me je udario palcem, kažiprstom i srednjim prstom sklopljenim u jedno. Podigao sam glavu i začuđeno ga pogledao.

“Zašto to?”

“Dižeš štit. Ako te Adepti zateknu s dignutim štitom, ništa od susreta. Samo ćeš ih uvrijediti i razdražiti. Smiri se i pokušajmo ponovno.”

Uskoro je njegova moć opet bila na vrhuncu i pritisak njegovih prstiju na mojoj glavi gotovo nepodnošljiv. Imao sam osjećaj da će mi puknuti kosti lubanje.

“Pamersiel, Padiel, Dorotiel.”

“Pamersiel, Padiel, Dorotiel”, zazivali smo sve glasnije i glasnije.

“Pamersiel, Padiel, Dorotiel.”

Raulova se moć počela slijevati u moju glavu, pomalo mi se počela mutiti svijest.

“Pamersiel, Padiel, Dorotiel.”

“Pemersiel, Padiel, Dorotiel.”

A onda najednom, potpuna tišina i mrak. Osjećaj propadanja kroz prazninu... Klik u glavi i znao sam da su oni ovdje.

Čudan je to osjećaj. Kao da su mi u glavu ušle nekakve bubice. Zvrčanje i nemir. Kao da čujem zvonjavu telefona unutar moje glave, a onda, kao da se uspostavilo stotine telefonskih linija istovremeno. Kakofonija zvukova, brujanje, kao da se nalazim u prostoriji u kojoj deseci ljudi govore istovremeno, jedino što glasovi koje čujem nisu normalno duboki i kao da su ubrzani. Nešto kao glasovi junaka crtanih filmova. Sve brži i brži dok se svi zajedno, napokon ne stope u zvuk koji opet liči na zvonjavu elektronskog telefona. Trilulilulilu. Neopisiv zvuk i neopisivo stanje. Potpuno im se prepuštam i pokušavam ih pažljivo oslušivati. Zvuk se pojačava. Trilulilulilu. Sve glasnije i glasnije, tako da mi jačina zvuka već počinje smetati, ali ne mogu prestati oslušivati, jer će mi svaki trenutak odati neku važnu tajnu. Moram samo biti pažljiv da mi ništa ne promakne. Upijam njihovo znanje, ali kao da svakim gutljajem postajem sve žedniji.

Raulov oštar udarac u potiljak vraća me u stvarnost. Ponovno me je lupnuo skupljenim prstima.

Podignuo sam glavu prema njemu i otvorio oči. Prostorija u kojoj smo se nalazili sada mi je izgledala malo drugačije. Bilo je to zbog sunca koje nije više direktno obasjavalo prozore.

“Koliko je trajalo?” upitao sam.

“Gotovo tri sata”, glasio je Raulov odgovor. “Prvo si pokušao dignuti štit, a pred kraj si im se previše prepustio. Što je s tobom? Zar ne znaš kako valja komunicirati sa Adeptima?” upita, gledajući me prijekorno.

Bio sam malo posramljen svojom nepripremljenošću i nesposobnošću.

“Pa da budem iskren, nikada to nisam previše volio. Osjećam se previše nezaštićeno kad im se prepustim. Nikola ih također nije previše cijenio, tako da sam svega nekoliko puta

komunicirao s njima, a i to je bilo davno. Otkako sam s Nikolom jednom egzorcirao Adepte iz opsjednutog čovjeka, od tada ih se bojim jer su umalo zaposjeli mene. Štit sam podigao nesvjesno, iz straha. Znam da se ne smije dizati dok se iščekuju Adepti. Kasnije me se toliko dojmilo to što sam saznao da sam htio znati još, pa još više i tako se dogodilo da im se previše otvorim, potpuno sam im se prepustio.”

“Jesi li saznao to što te zanimalo?”

Razmišljao sam nekoliko trenutaka prije nego što sam mu mogao dati pravi odgovor.

“Ne znam, buđenje je bilo prebrzo tako da mi je još sve mutno u glavi. Osjećam se kao da sam duboko spavao i sanjao, te se naglo prenuo iz sna. Treba mi malo vremena da sakupim dojmove i prisjetim se sna.”

“Lezi ovdje na otoman i poslaži si sve informacije koje si izvukao, a onda me pozovi”, brižno će Raul.

On je vrlo dobro znao kako se osjećam. Adepti su, uz telekinezu, bili njegova specijalnost. Teško se podigao iz naslonjača, a onda se stenjući, polagano protegnuo. Kostu su mu zaškripale i zapucketale. Nije mu bilo lako sjediti u istom položaju punih tri sata pri potpunoj svijesti. Meni je bilo mnogo lakše, jer sam bio u nekom polusvjesnom stanju i ta tri sata su mi protekla kao nekoliko minuta. Ipak sam osjećao posljedice dugog mirovanja u istom položaju, zglobovi su mi škripali dok sam se uspravljao.

Raul je izašao iz prostorije, a ja sam se opustio na otomanu i počeo sabirati misli. Sklopio sam oči i stvari su mi pomalo postajale sve jasnije. Nisam saznao sve što me zanimalo, ali Adepti su, gledajući u cjelini, obavili dobar posao.

Ležao sam tako nekoliko minuta i sabirao dojmove, a onda začuh Raula kako ponovno ulazi u sobu. U rukama je nosio isti onaj poslužavnik, ali je ovoga puta na njemu bila kristalna boca s konjakom i iste takve čaše.

“Jesi li se napokon pribrao?” upitao je, a na licu mu se pojavio topli smiješak. Podsjetio me na Nikolu koji se isto tako smješкао nakon nekih lekcija, kad bih ih nakon teškog rada i nevjerice da ću ikada uspjeti, ipak napokon uspješno savladao. Raul Križanić je osvojio sve moje simpatije i sve mi se više sviđao.

“Sada ti više ne treba kava, nego vjerojatno nešto oštrije, da dođeš k sebi.” Njegov je osmijeh i dalje bio više nego srdačan.

“Nisam siguran da je istina to čega sam sada napokon svjestan. Nikola je govorio da se Adepti ponekada znaju okrutno našaliti i zvesti onoga tko traži njihove savjete na sasvim pogrešan put. Kako da budem siguran da i ovaj put nisu izvodili neku svoju igru?”

“Pamersijel i Padiel me nikada nisu prevarili”, odgovorio je Raul. “Dorotiel ima, istina uvrnuti smisao za šalu, ali kad je s ostalom dvojicom, onda se trudi biti koristan i ne zaostajati za njima. U posljednje sam vrijeme dosta komunicirao s Adeptima i samo zahvaljujući njima sam mnogo toga shvatio. Ne vjerujem da su danas postupili drugačije. Uostalom, reci mi što si saznao.”

“Crni krug gubi moć.”

“Točno. I što još?”

“Veliki Mag i neki iz Velikog vijeća žele ograničiti upotrebu moći za sve članove Crnoga kruga kako bi preostalo dovoljno moći za njih same.”

“Točno, dalje.”

“Premjestit će crni krug negdje u podzemlje i na taj način nas spriječiti da se koristimo energijom koja nam je potrebna. Namjeravaju reducirati članstvo Crnoga kruga na samo devet ljudi.”

“Točno, dalje”, nestrpljivo je tražio da nastavim, a onda zastao, kao da se predomislio. “To i ne bi bilo tako loše. Većina članova Crnoga kruga i ne zaslužuje da koristi moć.”

Nisam do tada tako razmišljao o Crnom krugu pa su me Raulove riječi malo iznenadile, iako je u njima bilo nešto istine. Neki članovi Crnog kruga su se potpuno opustili. Koriste se silom, ali to je sve. Nikakvog napretka i nikakvog istraživanja kod njih nema. Po novom testamentu članovi Crnog kruga bi trebali unaprjeđivati načine korištenja sile, istraživati nove putove, a ne samo je koristiti, kao što mnogi od nas danas čine. Ipak, Raulove su riječi, po mom mišljenju, bile preteške, pa sam mu po samoj inerciji htio proturječiti, ali me je on prekinuo prije nego što sam otpočeo.

“Nema veze, rekao sam to više onako u šali, iako priznaj da bi i ti neke ljude isključio da možeš. No, to sada nije važno. Ostavimo to za kasnije. U ovom trenutku moramo razmisliti što dalje. Kako ćemo se boriti protiv namjere Velikog Maga, to je sada važnije pitanje. Kako se usprotiviti nekom tako moćnom i beskrupuloznom?”

“Meni još nije sasvim jasno što se događa”, rekao sam. “Kako to da crni krug najednom počinje gubiti moć i je li to uopće točno? Mene su, naime, učili da je energija crnog kruga sila koja ne nestaje, kao što ni inače energija ne nestaje nego eventualno tek mijenja oblik postojanja.”

Malo sam zastao u iznošenju svojih stavova, kako bih se prisjetio lekcija o crnom krugu, koje sam učio još kao mladić, a onda nastavih: “Energija koju mi izvlačimo iz crnoga kruga je izvanvremenska i nepresušna, samo je treba naučiti izvući i kontrolirati. Teško je naučiti tehniku korištenja sile, ali kad to jednom svladamo, onda nam sila stoji na raspolaganju. Tako su mene učili.”

“Tako su i mene učili”, ubaci Raul. “Ali to očito nije tako. Moć naglo nestaje. Topi se. Nakon toliko godina nekontroliranog iskorištavanja počela je, iz meni nepoznatih razloga, slabiti.”

“Pa to nije akumulator da ga istrošimo. Kako je iznenadno počela slabiti kad je do sada sve bilo u redu? Ja sam čak mislio da crni krug kao ‘predmet’ više nije toliko neophodan. Nakon što razvijemo tehniku korištenja sile dovoljno dobro, više ga nećemo trebati. Sila je svuda oko nas i treba je samo naučiti kontrolirati i izvlačiti.”

“Svi smo tako učili. Uvjerili su nas da će crni krug našim napredovanjem postati više simbol našega društva nego izvor stvarne moći. I ja sam do nedavno mislio da se još samo početnici vježbaju u izravnom dodiru s crnim krugom, a da mi, koji smo naučili kontrolirati moć, gotovo da možemo i bez njega. No to očito nije tako. Do sada je crni krug bio toliko snažan, da je isijavao energiju toliko jaku, da nam se činilo da je ona svuda oko nas. Kažem činilo, jer već danas ne možeš napustiti Hrvatsku i koristiti silu kao što se to moglo ranije. Dobio sam informacije da je na pedesetak kilometara od Zagreba moć gotovo nestala. Treba biti pravi znalac da se dohvate ostaci sile. Mi u Zagrebu to još ne osjećamo toliko, ali ako kreneš na put, itekako ćeš osjetiti da moć slabi.”

“Koliko to već traje?” upitao sam, preneražen njegovim riječima.

“Počeli smo primjećivati prije nekoliko mjeseci. Ja sam komunicirao s Adeptima i došao do spoznaje da će se krug iscrpiti za svega godinu dana ako se nastavi iskorištavati ovako kako se to sada radi. To sigurno zna i Veliki Mag pa mi je donekle razumljivo da pokušava spriječiti bespotrebno trošenje energije. Ne slažemo se jedino u metodi odabira članova koji će i dalje smjeti koristiti moć i ne sviđa mi se to što nad njima neće biti ama baš nikakve kontrole. Iako oslabljen, crni krug ima još dovoljno energije da se može i te kako

zloupotrijebiti.”

Ostao sam zamišljen nad njegovim izlaganjem. Šutke smo se gledali nekoliko trenutaka, a onda mi je na pamet palo važno pitanje.

“Zar ne postoji način da se opet vrati moć crnom krugu i da sve ostane kako je bilo?”

Raul se zamisli.

“Ne znam, Adepti mi ne žele odgovoriti na takva pitanja. Kažu da tko treba taj i zna. Štoviše, ne odgovaraju ni na pitanja zašto se to događa i kako se to događa.”

“Tko treba taj i zna?”

“Da, mislim da time žele reći da među nama postoje ljudi koji znaju što se događa s crnim krugom i kako taj proces slabljenja zaustaviti ili barem usporiti.”

“Možda baš Veliki Mag?”

“Možda,” zamišljeno će Raul, “ali to znanje ga ne opravdava da postupa tako kako postupa, odnosno da pokušava prenijeti crni krug u podzemlje i na taj način ga udaljiti od cjelokupnog članstva. Ako zna što se događa, onda je trebao sazvati sabor i objasniti činjenice i nama ostalima. Da svi zajedno, udruženim snagama, pokušamo doći do rješenja.”

Raul je ušutio, ali ja sam se sjetio još jednog pitanja koje me mučilo danima.

“Još me jedna stvar zanima. Zašto je ubijen Nikola i zašto su napali mene? Na to mi Adepti nisu dali odgovor.”

“Nikola je nešto saznao i sukobio se s Velikim Magom”, odgovori Raul nakon kraćeg razmišljanja. “Zašto su napali tebe, to sada više ne znam. Mislio sam da si i ti upleten u Nikolin sukob s Velikim Magom i da ti znaš što se zapravo događa. Mislio sam da je to razlog zašto te napadaju. Zato sam te i obranio od njih.”

“No, ako je to jedini razlog zbog kojeg si me branio, baš ti hvala”, rekao sam malo povrijeđen.

Raul se nije obazirao na moju upadicu, nego je nastavio izlaganje.

“Sad vidim da ti znaš još manje od mene, ali ne smeta. Ako želiš, možeš mi pomoći da

spriječimo da crni krug padne u ruke nekolicine častohlepnih ljudi, koje više nitko ne bi mogao kontrolirati. Svaka nam je pomoć dragocjena.”

Malo su me prestrašile njegove riječi.

“Ali kako ja tu mogu pomoći? Ja sam razvijao moć za liječenje. Nisam posebno dobar u sukobima. Nikada to nisam vježbao, misleći da mi neće trebati.”

“Koliko sam shvatio, ti prijateljuješ s Nikolinom obitelji.”

Dobivši od mene potvrđan odgovor, Raul nastavi.

“Pokušaj saznati sve detalje o Nikolinoj smrti. Posebno su važne njegove posljednje riječi u kojima je spominjao tebe. Možda ti je ostavio kakvu poruku koja bi se mogla pokazati odlučujućom. Znanje Nikole Rogoza je bilo veliko. To što je ubijen, pokazuje koliko su ga se plašili i koliko im je smetao. Dobro poznajem Velikog Maga i znam da se ne bi odlučio nekoga ubiti, da nije na to bio prisiljen. I tebe je napao, jer se bojao da znaš ono što je znao Nikola.

Razmišljao sam o Raulovim riječima i o mojoj ulozi u svemu tome. Mogu li mu pomoći?

“Danas idem na karmine. Zapravo, već sam odavno trebao biti kod Nikoline obitelji.”

“Idi i saznaj sve što možeš”, odgovori on i time je naš razgovor bio završen.

Ustali smo iz Raulovih udobnih naslonjača i krenuli prema izlazu iz stana. Vani je već padao prvi mrak. Dugo sam se zadržao, ali vrijeme provedeno kod Raula bilo je dobro iskorišteno. Sada su mi mnoge stvari postale bar ponešto jasnije. Upleten sam u sukob ni kriv ni dužan. Razloge tog sukoba nisam znao, ali bio je to rat u kojem se vrijedilo boriti. Vrijedilo je uložiti sve napore da bi se sačuvala organizacija kao što je Crni krug, a ako je već suđeno da propadne, onda treba propasti dostojanstveno i u zajedništvu. Najgore rješenje bilo je upravo to koje je planirao izvesti Veliki Mag, da se društvo Crnog kruga smanji, odnosno da sam crni krug postane vlasništvo male grupe ljudi koji bi ga mogli koristiti kako to njima odgovara, ne obazirući se na pravila novog testameta. Svakakve bi zlouporabe tada bile moguće. Vrijedilo se boriti za tradiciju koja je održana nekoliko stoljeća. To su bile moje misli na izlasku iz Raulova stana.

“Još samo nešto”, zaustavi me Raul na vratima. “Nikolina supruga je u šoku i ne sjeća se baš svega. Kako stojiš s hipnozom?”

Njegove me riječi nisu iznenadile, jer sam baš hipnozu namjeravao koristiti za to da bezbolno dođem do podataka koji su me zanimali. Raul i ja smo očito bili na istim valnim dužinama.

“Dobro. Često sam je koristio kod liječenja, za davanje podsvjesnih pozitivnih misli. Nisam ja u svemu tako loš kao u kontaktu s Adeptima.”

Nasmiješio se, stisnuo mi ruku i trenutak kasnije već sam bio na ulici. Miris Gornjega grada.

10. KARMINE

Sjećajte se uvijek njegova saveza

Ljetopisi 16,15

Vrata mi je otvorila Lidija, Nikolina kći.

“Uđi”, rekla je tihim glasom i odmaknula se u stranu. Pomogla mi je skinuti jaknu koju sam nosio i uvela me u sobu punu ljudi sumorna raspoloženja. Nikola je imao dosta prijatelja koji su se sada sakupili ovdje da podijele tugu s njegovom obitelji. To su uglavnom bili ljudi izvan Crnoga kruga. Uvijek je sa zamjetnom dozom samoironije govorio da čarobnjaci i čudaci nisu društvo za njega. Dovoljno je što sam sam takav, naglašavao je smijući se, ne moram se još s takvima i družiti.

Marija, Nikolina udovica, prišla mi je čim me ugledala. Bez riječi smo se uhvatili za ruke i pogledali u oči. Nije bilo potrebe govoriti joj koliko mi je žao i koliko sam volio njenog muža. Gledao sam nekoliko trenutaka u tišini te tužne i uplakane oči, a ona je zajecala shrvana bolom. To više nije bila Marija koju sam poznao. Nekada vesela, živahna žena, uspravna držanja, sada je, slomljena bolom, izgledala potpuno iscrpljeno. U ovih nekoliko dana od smrti njenog supruga pretvorila se u krhku, slomljenu staricu kojoj je potrebna pomoć. Zagrlio sam je i otpratio do naslonjača u koju sam je spustio kao bespomoćno djetesce. Moju ruku je zadržala među svojim dlanovima i sad ju je počela pritiskati na svoje lice i zalijevati je suzama. Riječi još uvijek nisu silazile niti s njezinih niti s mojih usana. Nisu ni bile potrebne. Bol koju smo dijelili nije bilo potrebno opisivati i objašnjavati. Bol je bila tu, velika i neprolazna. Nikakve riječi nisu je mogle ublažiti. Jedino je vrijeme moglo otupiti tu oštricu koja nam je parala utrobe. Marijine su ruke bile hladne i suhe, a koža na njima starački naborana.

Lidija je sjela na rub naslonjača i zagrlila svoju majku milujući je po sijedoj kosi.

“Smiri se, mama, smiri se.”

I sama je bila uznemirena i svjesna uzaludnosti i ispraznosti svojih riječi. Na Mariju su te riječi ipak djelovale i kao trgnuta iz nekog sna ispustila je moju ruku i opet postala brižna domaćica koja ni u kom slučaju ne može dopustiti da joj gosti nisu ugošćeni kako treba.

“Posluži se, Danijele”, rekla je tihim glasom pokazavši prema stolu na kojemu su stajale boce i čaše raznih oblika. “Na stolu u kuhinji ima i narezaka, ako si gladan.”

“Hvala, teta Marija, ne brinite za mene.”

“Ma moraš nešto popiti i pojesti. To je stari običaj kojega se moramo pridržavati. Nikola uvijek govori da su običaji tu s razlogom i da ih se treba pridržavati koliko je god to moguće.”

Tada, shvativši da o Nikoli govori kao da je živ i prisutan, zastane, a usne joj zadrhte u bolnom grču. Lice prekrije rukama, a glava joj klone. Ramena su joj se počela tresti odajući bezglasni jecaj koji je potresao njeno krhko, sitno i onemoćalo tijelo.

“Mama, smiri se, trebala bi popiti nešto za smirenje”, opet je rekla Lidija, zatraživši pogledom od mene potvrdu za svoje riječi.

Izbjegao sam njen pogled, kako ne bi morao odgovoriti potvrdno. Ako Marija popije još sredstava za smirenje, mislio sam sebično, biti će previše omamljena za ono što sam s njom planirao.

“Ne još”, rekao sam bez glasa, ali s naglašenom mimikom lica. Lidija je pročitavši riječi s mojih usana, slegnula ramenima i nastavila tješiti svoju majku.

Odmaknuo sam se od njih dvije, ostavio ih same i prišao stolu s pićem na kojemu je bilo ponuđeno desetak različitih boca. Dok sam si točio konjak napokon sam imao priliku bolje pogledati ostale goste.

Bilo je to uobičajeno društvo za takve prilike. Nekoliko tužnih starijih gospođa, vjerojatno rođakinja pokojnika ili njegove supruge. Nekoliko Nikolinih bližih prijatelja iz kazališta u kojem je radio. Neki od njih bili su svojevremeno prilično poznati i popularni glumci, ali danas su tek vlastite sjene, umirovljeni i poluzaboravljeni. Bilo je tu i nekoliko mlađih ljudi koje nisam poznao, a među njima je Milan, Nikolin zet, preuzeo ulogu domaćina brižno ih nutkajući pićem. Iako mi je Milan bio okrenut leđima, kao da je osjetio da ga netko promatra. Okrenuo se, a pogled mu je bljesnuo prepoznavanjem. Prišao mi je odmah, kao da mu je laknulo što se može odmaknuti od ljudi s kojima je do sada bio u društvu. Iznenadila me srdačnost njegova pozdrava, jer baš i nismo bili neki veliki prijatelji, sreli smo se svega nekoliko puta i zapravo sam o njemu znao samo ono što sam čuo od Nikole Rogoza. Nakon pozdrava, nastavio je stajati uz mene i pokušao zapodjenuti razgovor.

Nije mi bilo ni do kakvih priča i najviše bih volio da me ostavi na miru. Milan se nije dao omesti i kao da je birao riječi koje će me živcirati. Nikada nisam volio ljude koji su prepuni fraza, a Milan je bio jedan od takvih. Za svaku je priliku imao po nekoliko uobičajenih fraza kojima se obilno služio.

“Strašno, zar ne?” stisnutih je usana klimao glavom. “Tako naglo, tko bi to očekivao, tako snažan čovjek. Znali smo da mu je srce slabo, ali nismo mogli ni slutiti da će nas tako naglo ostaviti. Pa, to nisu nikakve godine, mogao je poživjeti još barem desetak ljeta, ako ne i više.”

Gledao sam ga ne odgovorivši mu, ali njega to nije omelo u izbacivanju fraza.

“Što ćeš, najbolji odlaze prvi. Nikola je bio predobar, sve je zadržavao u sebi, nikad nije planuo. Da je ponekad dignuo ton u raspravi možda bi se olakšao, smanjio stres, sigurno bi mu srce bilo manje opterećeno i sigurno bi još bio živ.”

I dalje sam ga gledao bez riječi i mislio u sebi da sam možda i prestrog u ocjenjivanju Milana kao totalnog idiota, on je samo poluidiot. Možda i nije bio tako loš, a vjerojatno sam i ja bio malo prekritičan prema njemu, jer sam nekada davno prema Lidiji gajio neke osjećaje koji su bili nešto dublji od običnog prijateljstva. Možda sam samo pomalo ljubomoran i nakon svih tih godina, možda ga prestrogo ocjenjujem. Ipak, najvjerojatnije sam samo preuzeo Nikolino mišljenje o zetu. Nikola ga je opisivao kao prostodušnog bedaka. Kasnije je još znao dodati da se, kao što je to često običaj u njegovom kraju, gdje se ljudi po vlastitom mišljenju rađaju s malom maturom, Milan više pravi bedast, nego što je to uistinu. Bilo kako bilo, s Milanom nisam nikad imao neke dublje odnose, jer sam ga jednostavno izbjegavao. I u ovoj prilici bih rado postupio jednako, ali uzmaka nije bilo. On je, osim Marije i Lidije, bio jedini koga sam poznavao, tako da ga nisam mogao izbjeći. Bio sam prisiljen i dalje slušati njegova mudrovanja.

“Sad moramo pripaziti na mamu da je tata ne povuče za sobom. Znaš, oni su bili jako vezani, imali su krasan brak. Ne bi me začudilo da se i njoj zdravlje naglo pogorša sada, nakon ovakvog šoka.”

Gledao sam ga bez riječi i ponovo si natočio malo konjaka nadajući se da će se urazumiti i napokon me ostaviti na miru.

“Ma pogledaj je samo, jadnicu”, nastavio je nimalo obeshrabren mojom šutnjom. “Kao da su se sve brige ovoga svijeta svalile na njena pleća.”

I dalje mu nisam odgovarao nego sam lagano ispijao svoj konjak uživajući u svojoj maloj igri. Pitao sam se koliko će rečenica Milan izreći, a da od mene ne dočeka bilo kakav odgovor.

“Mislim da bi joj vi iz Nikolinog kruga sada morali pomoći.”

Ta me je rečenica zatekla s čašom na usnama. Zagrcnuo sam se konjakom i počeo žestoko kašljati. Jedva sam odložio čašu na stol, kad me je Milan počeo liječiti svojim domaćim, nimalo suptilnim metodama. Nekoliko me je puta opalio po leđima otvorenim dlanom. Mislim da je to uradio s određenom mjerom sadizma, jer su udarci ipak bili prejaki a da bi bili dobronamjerni.

“Kako to misliš mi iz kruga?” upitao sam kad sam uspio doći do zraka. Milan nije smio znati ništa o Crnom krugu.

“Pa mislim na vas, iz najužeg kruga njegovih prijatelja.”

Izraz lica odavao je začuđenost mojom reakcijom.

Promatrao sam ga ocjenjujući je li nešto naslutio pa se samo pravi blesav ili je jednostavno slučajno pogodio za mene tako uznemirujuće riječi. Po izrazu njegova lica nisam ništa mogao zaključiti, a za dublju analizu njegovih riječi nisam imao vremena, jer mi je pažnju privuklo uznemireno komešanje u prostoriji.

Mariji je pozlilo. Lidija ju je pljeskala po obrazima i pokušavala je dozvati.

“Mama! Mama!! Mama!!!” Ton joj je u panici bivao sve viši.

Odgovora nije bilo. Marijine otvorene oči gledale su u uprazno, bila je potpuno nesvjesna svoje okoline, dok joj je glava klonula unatrag na naslonjač. Brzo sam joj prišao. Čelo joj je bilo mokro od znoja, ali hladno, usne i zubno meso koje se naziralo kroz poluotvorena usta, bili su plavkasti što je pouzdan znak da je u nesvijesti.

“Maknite se od nje”, odlučno sam reagirao podigavši Mariju na ruke i noseći je kao dijete, krenuo prema njenoj spavaćoj sobi. Ispred mene su se razmicali gosti prestrašenih i uzbuđenih lica. Netko od njih je otvorio vrata sobe prema kojoj sam se uputio. Za mnom je u prostoriju uletjela i prestrašena Lidija.

“Nije to ništa,” pokušao sam je smiriti, “mala nesvjestica, trebamo je polegnuti i utopli.”

“Mama, mama!” i dalje je vikala Lidija panično. “Treba zvati hitnu pomoć!”

“Čekaj, smiri se, kažem ti da nije ništa ozbiljno.”

Prešao sam Mariji rukom preko lica, a zatim joj prislonio obje ruke na sljepoočnice. Blaga energija zastrujala mi je između prstiju i to je bilo dovoljno da Marija dođe svijesti. Zatreptala je očima i duboko drhtavo udahnula i izdahnula nekoliko puta. Začudo me je gledala bez riječi.

Lidija se, vidjevši da joj je majka došla svijesti, malo primirila, ali još je uvijek bila vrlo uzbuđena. Na licu joj se mogao očitati strah koji je u svakom trenutku mogao prerasti u paniku. Morao sam je smiriti.

“Kažem ti da se smiriš, bila je to samo mala nesvjestica. Ništa ozbiljno. Začas će sve biti u redu.”

Prišla je majci i zagrlila je.

“Nemoj me tako strašiti, mamice”, prošaptala je nježnim glasom milujući majku po čelu pokretima punim ljubavi.

Marija je još uvijek bila bez riječi i samo nas je promatrala. Pomalo joj se ipak vraćala prisebnost i iz očiju joj je nestao zbunjen, izgubljen pogled. Zaključio sam da je sada sve u redu. Marija je došla svijesti i možda je najbolje da njih dvije ostanu malo same, pomislio sam, pa sam se lagano, tihim koracima uputio prema vratima, ne želeći ih smetati.

U dnevnoj sobi su me dočekala uzbuđena i prestrašena lica gostiju.

“Nije ništa ozbiljno, samo lagana nesvjestica. Treba samo malo mira i odmora, pa će sve biti u redu.”

Uzdah olakšanja začuo se iz uzbuđene grupe. Najprije uzdah, a onda uzbuđeno žamorenje. Svi su počeli govoriti u isti glas komentirajući događaj kojemu su upravo prisustvovali. Nisam ih slušao.

Usamljen usred gomile, opet sam prišao stolu s pićem i natočio si novi konjak. Uz mene se u trenutku stvorio Milan i nastavio pričati kao da i nije prekinuo. Jedino mu je glas bio pomalo drhtav i odavao je ozbiljnu zabrinutost i potresenost.

“Nisam li ti rekao da bi je tata mogao povući za sobom?” reče, značajno klimajući glavom.

Sada sam shvatio da je on ipak samo bezazleni bedak koji teško sklapa prijateljstva, pa

izbacivanjem fraza uvijek na sugovornika želi ostaviti dobar dojam. Čak mi ga je bilo pomalo žao.

“Da, stvarno si to rekao. I znaš što? Bio si u pravu.”

Lice mu se razvuklo u osmijeh i vjerojatno je u tom trenutku požalio što me je onako krvnički lupetao po leđima kad sam se zahliknuo. Pomislio sam kako je nekim ljudima malo potrebno da budu sretni. Malo povlađivanja da bi se osjetili važnima i to je sve. Nitko sretniji od Milana. Istog sam se trenutka postidio vlastitih razmišljanja. Nikola me nije učio da podcjenjujem ljude i gledam ih s visoka.

Nitko nije tako mali da bismo si mogli dopustiti da ga gledamo s visoka i da ga smatramo manje vrijednim. Često je tim riječima gušio moju aroganciju za koju je tvrdio da mi je urođena. Eto, Nikola, moj učitelj, još se nije ni ohladio u grobu, a ja se oglašujem o njegove savjete. A tek ta fraza “ohladiti se u grobu”... Fraza dostojna Milana. Kako mi je malo bilo potrebno od uznositosti do poklapanja ušima. Moj tijek misli doveo me do duboke postidjenosti. Poželio sam još nešto lijepo reći Milanu i na taj način mu se odužiti za maloprijašnje hladno ponašanje. Ako s nekoliko lijepih riječi mogu razveseliti čovjeka, zašto to ne učiniti? Lidija je prekinula moja razmišljanja mahnuvši mi s vrata spavaće sobe.

“Danijele, mama želi s tobom razgovarati.”

Ostavio sam Milana pomislivši kako mu, eto, nije suđeno da od mene čuje nešto lijepo. Ušao sam u polumračnu sobu i zagledao se u Mariju dok je Lidija diskretno za sobom zatvorila vrata, ostavljajući me samoga s njezinom majkom.

Marijine su oči bile crvene od neprekidnog plača, ali izraz lica sada je već bio bitno drugačiji, nekako odlučniji. Kao da je, prebrodivši vlastitu katarzu, zaključila da od sada mora biti čvrsta i nepokolebljiva. Nije si više željela dopustiti nikakve znakove slabosti.

“Uđi, Danijele, i sjedni tu pored mene”, prošaptala je i zastala kao da traži riječi kojima će nastaviti. “Znaš da te je Nikola jako volio. U tebi je uvijek gledao sina kojeg mu ja nisam mogla dati.”

Rukom mi je nježno dodirnula lice i nastavila: “Nadao se da bi možda ti i Lidija jednom mogli, znaš... biti zajedno. Ali to mu se nije ostvarilo. Ipak, jako te je volio.”

To me je malo šokiralo, jer mi Nikola nikada nije dao do znanja da bi me rado vidio kao svog zeta. Znao sam da me voli, ali nisam ni slutio...

“Čak su i njegove posljednje riječi bile upućene tebi”, nastavila je Marija. “Spominjao je tvoje ime hvatajući zadnji dah.”

Tako je nehotice dodirnula temu koja me je jako zanimala i o kojoj sam s njom želio porazgovarati.

“Recite mi što je točno rekao?”

Uzdahnula je drhtavo i teško.

“Ne mogu ti točno reći. Spominjao je tvoje ime i žrtve. Ne znam kakve i čije žrtve, ali bilo mu je to sigurno važno, jer me je uhvatio za okovratnik i pokušao mi nešto objasniti. Nisam ga gotovo ništa razumjela, jer je govorio suviše tiho, a i ja sam bila previše uzbuđena da bih ga pažljivo slušala.”

“Teta Marija, probajte se sjetiti, to bi moglo biti jako važno. I ne slutite koliko važno to može biti”, insistirao sam pomalo nepristojno.

Njen začuđeni pogled odavao mi je da sam prenaglio. Primijetila je da sam uzbuđen i morao sam malo usporiti da je ne prestrašim. Nisam joj mogao reći da mislim kako Nikola nije umro, nego je ubijen. Isto joj tako nisam mogao reći da su i mene pokušali ubiti i da je Nikola pred smrt, čini se, shvatio što se događa. Spominjao je žrtve. Kakve žrtve? Jesmo li mi žrtvovani radi nekih ciljeva o kojima ja ništa ne znam?

“Probajte se sjetiti, jako je važno”, rekao sam, ali sada sam pokušavao zvučati mirnije nego trenutak ranije.

“Rekla sam ti čega se sjećam. Bila sam previše uzrujana da bih doslovce upamtila što mi je govorio. Osim toga, nije baš govorio razgovijetno. Umirao je...”

Ovo zadnje gospođa Marija rekla je prepukla glasa, opet na rubu plača. Bio sam svjestan da je uznemirujem insistirajući na tome da se sjeti zadnjih trenutaka svoga muža. Ne smijem je više tako mučiti.

“U redu je, teta Marija.”

Ruku sam joj stavio na čelo.

“Preumorni ste i previše potreseni da biste o tome razmišljali. Morate se odmoriti. Treba vam san.”

Trudio sam se da moje riječi na nju djeluju umirujuće. Ruku sam laganim pokretom, gotovo milujući je, spustio s njenog čela na njene oči sklopivši ih. Nije bilo otpora, jer je vjerojatno bila preumorna i preslaba da bi reagirala. Duboko je i drhtavo uzdahnula potpuno mi se prepustivši. Mogao sam nastaviti tihim i smirenim glasom.

“Sigurno vas je sve ovo što se dogodilo posljednjih dana jako iscrpilo. Umorni ste i treba vam san.”

Trudio sam se da mi glas bude sve tiši i sugestivniji. Ruku sam i dalje držao na njenim očima. Ispod kapaka, pomicale su joj se očne jabučice. Ti su pokreti bivali sve sporiji i sve rjeđi, da bi napokon sasvim prestali. Iznenadujuće lagano, Marija je ušla u fazu somnolencije.

“Kad se naspavate sve će biti lakše. Sada se samo treba naspavati, a san već dolazi... tu je... već vam se spava... skoro ste zaspali... vi spavate.”

Očni su se kapci u potpunosti smirili, nije bilo više nikakvog podrhtavanja. To je znak da je vrlo blizu hipnotičkom snu.

“Spavate... mirno i duboko...”

Uvijek mi je to dobro išlo, pomislio sam ponosno i isti trenutak shvatio da baš i nemam nekih velikih razloga za ponos. Hipnotizirati staru, umornu ženu, satrvenu zbog muževe smrti i iscrpljenu do krajnjih granica i nije baš neki pothvat kojim bi se trebalo posebno ponositi, posebno ako uzmemo u obzir da mi je u potpunosti vjerovala.

Ali što se može, možda sam malo izigrao njeno povjerenje, ali morao sam. Nemam, uostalom, vremena za moralne dvojbe, ako želim saznati to što me zanima. Svakog bi trenutka netko mogao ući u sobu i omesti me.

“Marija, vi spavate čvrstim snom.”

“Ipak me čujete i možete mi odgovoriti. Je li tako?”

“Da”, glasio je Marijin kratki odgovor.

“Odgovorit ćete mi na neka pitanja. Možete li to?”

“Mogu.” Glas joj je bio tih, ali je djelovao odlučno.

“Dobro, sada se prisjetite ponedjeljka. Sada je prošli ponedjeljak ujutro, zvonjava na vratima vas budi iz sna. Čujete li je?”

“Čujem je, probudilo me je to zvonce.”

“Kako se osjećate?”

“Ljuta sam.”

“Marija, zašto ste ljuti?”

“Ljuta sam, jer me netko probudio. Tko može zvoniti u pola sedam ujutro? Ako je neki trgovački putnik, reći ću mu što ga ide...”

“Marija, otvorite vrata i pogledajte tko zvoni.”

“Idem, idem, što si legao na to zvono... Isuse bože! To je Nikola. Nikola se ruši pred vratima. Zlo mu je... drži se za grudi... umire.”

“Uvukli ste ga unutra, zar ne?”

“Loše mu je, hvata zrak, drži se za srce. Molim vas pomozite, muž mi umire!”

“Marija smirite se, poslušajte što vam Nikola govori, recite mi što vam Nikola govori.”

“Zove Danijela, guši se!”

“Koncentrirajte se samo na Nikolin glas. Ne vidite ga, ali ga čujete. Dobro poslušajte što vam govori.”

“Guši se, ne razumijem ga dobro.”

“Marija, ne čujete njegovo disanje, ne vidite ga. Čujete samo njegov jasan glas. Što Vam govori?”

“Danijel, zovi Danijela.”

“I što još Marija? Čujete ga sasvim dobro, što vam je još rekao?”

“Da, čujem ga. Danijelu treba reći neka se pazi. Ako su napali mene i njega će pokušati ubiti. Crni krug nije ono što su nas učili. Žrtve, žrtvovat će... Nazovi Danijela.”

“Marija, koncentrirajte se. Koga će žrtvovati? Tko ga je napao?”

“Ne znam, Nikola više ništa ne govori. Ne čujem ga. Moj bože, pa on je mrtav. Mrtav je. Ljudi, pomozite, muž mi je umro!”

Više se ništa iz Marije nije dalo izvući, daljnje ispitivanje bilo bi samo nepotrebno mučenje koje joj nisam želio priuštiti.

“Dobro, Marija. Gotovi smo, smirite se. Sve je to prošlo. Zaboravite što vam je Nikola govorio i prepustite se snu. Uskoro ćete opet mirno spavati. Sjećate se samo da vam je na samrti rekao da vas voli. Sjećate li se toga? Umro vam je mirno na rukama i rekao vam je da vas voli. Sjećate li se toga?”

Malo dobre podsvjesne sugestije, bio je to moj način da joj se odužim za muke koje je ponovno proživljavala kako bi meni dala odgovore koji su mi bili potrebni.

“Da, sjećam se.” Glas joj je sada opet postao miran, gotovo pretih da bi ga čuo. “Nikola je rekao da me voli i mirno je izdahnuo.

“A sada se smirite i ne mislite više o tome. Nastavite spavati, prikupite snagu. Sada već čvrsto spavate, probudit ćete se za tri sata potpuno odmorni i nećete se sjećati ovog našeg razgovora.”

Marija mi više nije odgovarala. Spavala je tvrdim snom. Još jednom sam je nježno pomilovao po sijedoj kosi i preko nje prebacio deku koja je bila na krevetu. Polako sam se digao i na prstima, ne dižući nepotrebnu buku, izašao iz njene sobe. Pred vratima me čekala Lidija i upućivala mi upitne poglede.

“Sve je u redu. Tvoja majka spava. Pusti je da se odmori.” Lidija je dočekala moje riječi s vidnim olakšanjem.

“San joj je stvarno potreban, od tatine smrti nije spavala više od nekoliko sati. Jako se bojim za nju, dajem joj sredstva za smirenje, ali ništa ne djeluje dovoljno dobro.”

“Nemoj je više kljukati lijekovima, nakon što se naspava bit će joj bolje. Najgore je prošlo, kad se ljudi razidu, budi s njom, smiruj je i tješi. Marija je snažna ličnost. Vidiš kako se dobro držala na sprovodu, prebrodit će i ovu tugu i nevolju, samo joj treba vremena. Ni s čim je ne smiješ uznemirivati, samo budi u njenoj blizini.”

“Svjesna sam toga da je se ne smije uznemirivati, zato sam i sklonila papir koji nam je neki idiot jutros opet zalijepio na vrata.” Prisjetivši se toga, Lidija je postala ljuta.

“Kakvih sve ljudi ima, zamisli, netko nam stalno na vratima ostavlja poruke. Da ih mama vidi, još više bi se uzrujala.”

U mojoj glavi zazvonio je alarm kad je spomenula poruke na vratima.

“Lidija, kakve poruke dobivate? Na kakvom papiru?” nisam bio svjestan uzbuđenog tona kojim sam postavio ta pitanja.

Začudo me je pogledala, iznenađena mojim naglašenim interesom.

“Ma nekakve vjerske bezvezarije, pokajte se, ne služite sotoni i slično. Jutros je bilo napisano: Tko pogrdi duha svetoga, taj neće imati oprosta više nikada. Ili tako nešto slično. Između svih stanara u našoj zgradi, baš je nas odabrao da nas preobraćuje. Vjerojatno je to neka nova sekta, koja prvo prestraši ljude, a onda im nudi spas ako joj pristupe. Bezvezarije, kažem ti, ali mamu bi to jako uzrujalo dok je u ovakvom stanju.”

“Na kakvom su papiru napisane te poruke i kakvim slovima?”

Sumnjičavo me gledala.

“Zašto te to toliko zanima? Znaš li nešto o tim porukama?”

“Ne, ne znam tko ih piše, ali i ja dobivam nešto slično. Pisane su crvenim flomasterom, nevješt看 slovima, na papiru otrgnutom iz bilježnice.”

“Takve su i naše.” Lidija je bila zbunjena. “Tko bi to mogao pisati?”

“Ne znam, ali otkrit ću”, rekao sam samouvjeren. “I saznat ću zbog čega su poruke pisane. Autor je sigurno netko tko poznaje i vas i mene, jer to ne može biti slučajnost.”

U razgovoru nas je prekinulo zvono na vratima. Dolazili su novi gosti i Lidija je krenula da ih uvede, nije više imala vremena za razgovor sa mnom.

Zadržao sam se još nekoliko minuta, a onda se opravdao neodgovdivim poslovima. Oprostio sam se od Lidije i Milana te izišao na ulicu.

11. ŠKOLA

Jedna od najvećih nesreća je učeni glupan.

A. de Vigny

Na moj šesnaesti rođendan i Nigredo, Nikola me je počastio ručkom u izletištu Puntijar koje je tada, slično kao i danas, bilo jedno od ugodnijih mjesta u gradu. Atmosfera je bila topla, starinska i domaća, a pogačice tete Barice, koje su bile poslužene umjesto kruha bile su mekane i još vruće. Objed je bio više nego ukusan, a smio sam popiti i čašu crnog vina, što mi Nikola do tada nije dopuštao. Ta čaša crnog vina bila je njegovo priznanje mojoj zrelosti i čestitka na iskazanom znanju.

Nikola Rogoz je bio prilično ponosan na znanje koje sam pokazao pred Velikim vijećem jer je on, kao moj učitelj, bio najzaslužniji za to znanje.

Isijavao je ponosom uspješnog učitelja, a kad je čuo da sam njega odabrao da mi bude mentor i u drugom stupnju učenja, bio je iskreno dirnut. Veći kompliment mu nisam mogao dati nikakvim riječima zahvalnosti.

Ipak, Nikola je suviše dugo bio moj učitelj da i takav trenutak kao što je bio ovaj, slavljenički, ne iskoristiti da mi da nove teme za razmišljanje i istraživanje. To me nije iznenadilo, jer takav je bio naš odnos. Nikola Rogoz nije volio strogi odnos učitelj - učenik, nikada mi nije držao klasična predavanja jer je takav način prenošenja znanja smatrao gubljenjem vremena. Na učenje me navlačio zanimljivim pitanjima koja su me tjerala na razmišljanje i na koje sam sam morao pronaći odgovore. Smatrao je, s punim pravom, da je znanje dobiveno vlastitim zaključcima puno trajnije nego napamet naučene lekcije. Do odgovora na Nikolina pitanja sam ponekad dolazio logičkim zaključivanjem, ponekad istraživanjem literature, a ponekad mi je i on sam davao odgovore do kojih nisam uspio doći vlastitim snagama.

Izuzetak od tog pravila i takvog načina učenja, bile su jedino vježbe korištenja sile crnog kruga. Tu se morao postaviti kao strogi učitelj i vlastitim primjerom mi pokazati kako se koristi moć. Ja sam tada, manje ili više uspješno, pokušavao ponavljati njegove postupke, a Nikola je nada mnom visio kao kobac, pazeći da ni u čemu ne pogriješim. U takvim prilikama

nije bilo šale, jer se tu nije smjelo pogriješiti. Svaka bi pogreška mogla biti vrlo opasna.

Toga dana, međutim, nismo planirali nikakve vježbe ni predavanja, vrijeme nam je trebalo proći u ugodnom druženju uz ukusan objed zaliven čašom vina i atmosfera je bila više nego opuštena.

Crno vino koje sam sa zadovoljstvom polagano ispijao, dalo je mom učitelju dobru temu za razgovor. Nikola ne bi bio Nikola da je propustio takvu priliku da me malo trgne i natjera na razmišljanje. Gledao je sa zanimanjem čašu crnog vina i onda najednom upitao.

“Znaš li zašto je u našoj crkvi misno vino bijelo?”

O tome, naravno, nikada ranije nisam razmišljao, pa me je pitanje zateklo nesprenog. Na licu mi je mogao pročitati da nemam blage veze, pa me je i dalje pitanjima poticao na razmišljanje.

“Razmisli malo, na misnom slavlju kao i na posljednjoj večeri, kruh simbolički postaje tijelo Kristovo, a vino krv Kristova. Ne bi li bilo logično da to vino bude crveno? Protestanti na svojim misama koriste crveno vino i svaki od pričešćenih dobije gutljaj tog vina zajedno s hostijom. Na taj način oni primaju tijelo i krv Kristovu. Na rimokatoličkim misama, pričešćeni dobivaju samo tijelo Kristovo, a vino se ne dijeli. Osim toga, to vino je bijelo. Zašto je bijelo i zašto se ne dijeli jednako kao i hostija?”

Nisam mogao dati odgovore na ta pitanja, ali to Nikolu nije spriječilo da me ne obasipa novim temama za razmišljanje.

“Razmisli o tome, istraži malo, a kad saznaš razloge nastaviti ćemo razgovor o toj temi. Kad smo već kod katoličke crkve i pričešćivanja pada mi na pamet još jedno pitanje: Zašto je uvedena ispovijed?”

To je bilo pitanje na koje sam već mogao dati neki odgovor, jer sam o tome ponešto znao. Takve sam teme slušao na vjeronauku.

“Zato da se ispovjede svi grijesi i da se za njih dobije oprostaj. Samo tako očišćen, vjernik je dostojan primiti tijelo Kristovo”, rekoh ponosno.

Nikola nije bio zadovoljan mojim šablonskim odgovorom.

“To je nabiflani odgovor, prazne fraze. Nisi ušao u srž problema. Zašto se grijesi moraju

ispovjediti da bi bili oprosteni?"

"Ne znam, da olakšamo dušu, možda da se ljudi osjete bolje kad o svojim grijesima porazgovaraju s moralnim autoritetom kao što je svećenik? Možda grijeh ne može biti oprostjen ako se za njega ne pokaješ, a ne možeš se pokajati ako se nekome ne povjeriš."

"Da i to je jedan od razloga", rekao je Nikola, ali se na njemu vidjelo da nije sasvim zadovoljan mojim odgovorom. "Danas, u ova moderna vremena, ljudi se jadaju i pričaju o svojim problemima svom psihijatru i to im pomaže da se osjećaju bolje, da spoznaju svoje probleme i uđu u njihovu srž. Dok nije bilo psihijataru, sličan se psihološki učinak dobivao ispovijedanjem svećeniku. Kad pričaš o svojim grijesima, razmišljaš o njima i to ti pomaže da ih bolje sagledaš. Postaješ svjesniji i lakše se analiziraš, a to ti opet pomaže da ispravljaš svoje pogreške, ali to još nije pravi razlog zbog kojeg je uvedena institucija ispovijedi. Razmisli još malo, sagledaj stvari i iz drugih kutova."

"Ništa mi više ne pada na pamet." Razmišljao sam i stvarno mi ništa nije padalo na pamet. Možda mi je onom popijenom čašom vina svijest pomalo otupjela.

Nikola se nije trudio pomoći mi, smješkao se pomalo nadmoćno, uživajući u mojim mukama. Malo me ljutio taj njegov smiješak, pa sam počeo pogađati nasumce. Iz kojeg bi drugog ugla mogao sagledati čin ispovijedi?

"Možda je razlog dobivanje informacija?" Zagrijao sam se za tu ideju, pa sam nastavio istim tokom. "Ako se svi ljudi ispovijedaju iskreno, onda svećenici znaju sve što se događa u njihovoj okolini, znaju sve o svakome. Oni su najinformiraniji ljudi, a zna se da informacije daju moć onome tko ih posjeduje. Možda je ispovijed uvedena da se dođe do informacija kako bi crkvena politika uvijek bila spremna na najnovije izazove. Zar je to napravljeno da se stvori najmoćnija obavještajna služba na svijetu?" Blistao sam od ponosa zadovoljan svojim zaključcima, ali Nikola me brzo spustio na zemlju svojim smijehom.

"Opa, kud si ti zabrazdio? Drago mi je što razmišljaš i pokušavaš na stvari gledati iz različitih kutova, ovo je recimo vrlo, vrlo različit kut gledanja, ali ne misliš li da si otišao malo predaleko? Kad tako razmišljaš, ljudi bi mogli reći da su se kod tebe pojavile naznake paranoje, ali reći ću ti da nisi baš potpuno pogriješio. Moraš još malo istraživati, paranoiče jedan, ti od ispovijedaonice stvaraš CIA-u."

"Ali inkvizicija..." pokušah opravdati svoja razmišljanja, ali me Nikola prekine prije negoli sam završio prvu rečenicu.

“Ne budi opsjednut inkvizicijom. Crkveni istražitelji su svakako ponijeli neslavnu ulogu u povijesti crkve, ali to nam danas izgleda gore nego u ono vrijeme. Lako je sada nama nakon nekoliko stotina godina biti pametan i govoriti da su te metode bile pogrešne. U ono vrijeme inkvizitori su činili ono što se od njih očekivalo. Mučenja i torture bili su tada uobičajeno sredstvo za iznuđivanje priznanja. Misliš li da se prema lopovima i kriminalcima postupalo drugačije nego prema hereticima? Ne, to su bila okrutna vremena i iznuđivanje priznanja torturom je bila uobičajena praksa.”

“Ali, oni su skoro zatrli Crni krug”, nadodah prkosno. To je Nikolu natjeralo da se malo zamisli.

“Da, gotovo su nas uništili u silnoj želji da saznaju našu tajnu.”

“Tisuće i tisuće spaljenih ljudi da bi se došlo do cilja, nije li to prevelika cijena za žeđ za znanjem?” nastavih s iznošenjem argumenata protiv inkvizicije.

Nikola me gledao smiješeći se. Argumenti koje sam pred njega iznosio bili su mu dobro poznati, uostalom, on sam me tome poučio.

“Nemojmo se opet upuštati u raspravu o inkviziciji, to smo već toliko puta prošli da više nema smisla o tome pričati. Da, spalili su na tisuće ljudi, da, uništili su sve onovremeno znanje o medicini, jer su svakog tko je liječio biljkama optuživali da se bavi čaranjem, da, gotovo su zatrli Crni krug u potrazi za našom tajnom. Nemojmo više o tome pričati...” Zamislio se i nasmiješio. “To su teme koje smo toliko puta prožvakali da više stvarno o njima nema smisla pričati, osim toga, te teme kod tebe razvijaju paranoju i moraš ih u budućnosti izbjegavati ako ne želiš da tvoja paranoja postane kronična.”

Smijali smo se obojica i meni je laknulo kad sam primijetio da Nikola ne insistira da dalje nastavimo pričati o zadacima koje mi je zadao. Razmišljat ću o tome drugom prilikom, sada sam se želio prepustiti zadovoljstvu i uživati u ukusnoj hrani i toplini koju mi je stvaralo vino koje sam popio.

Uživao sam u tome miru punih pet minuta, a onda je Nikola želio nastaviti s poukom. Stvarno je bio neumoran.

“No, jesi li se dosjetio odgovoru?” upitao me je prekinuvši tišinu.

Blijedo sam ga pogledao, jer mi smišljanje odgovora na njegova pitanja nije bilo ni na kraj pameti. Bio sam opušten, a njegov smijeh sam protumačio kao dopuštenje da zaboravimo na

učenje, barem danas kad sam slavio Nigredo. Očito sam pogriješio opušajući se, jer je Nikola kanio nastaviti s raspravom.

“Ne, ne mogu sada o tome razmišljati, daj molim te, pusti me na miru barem danas. Gledaj kako je ovdje ugodno. Zašto se ne bismo kao normalni ljudi malo opustili i za promjenu pričali o nečem sasvim običnom? Zašto stalno postavljaš takva pitanja?”

Nikola je izgledao malo povrijeđen mojim odbijanjem rasprave. Iako to nije rekao, na licu sam mu mogao pročitati da je tužan. Nikako ga nisam želio oneraspoložiti i sada mi je bilo žao što nisam barem pokušao pronaći odgovore. Odlučio sam ispraviti svoju pogrešku.

“Dobro Nikola, daj mi vremena do prekosutra i napraviti ću ti sjajnu raspravu o temama koje si mi zadao. Stvarno ću se potruditi.” Moje ga riječi nisu oraspoložile.

“Gledaj, mali, nećeš ti meni napraviti tu raspravu. Napraviti ćeš je za sebe. Meni nikakva rasprava nije potrebna, jer ja znam odgovore na pitanja koja ti postavljam. Ti ne znaš odgovore i tebi je rasprava potrebna da bi spoznao neke stvari. Da bi spoznao istinu. Na pitanja kakva sam ti maloprije postavio, mogao bih ti odmah dati i odgovore. Ti bi zapamtio odgovore i mislio da ih znaš. Prevario bi se, jer znati odgovor na neko pitanje nije isto što i doći do tog odgovora vlastitim zaključivanjem. Ako ti kažem odgovor, ti ćeš ga prihvatiti, možda će te malo zainteresirati i reći ćeš: ‘Baš zgodno, to mi nije palo na pamet, sada si mi rekao i sada to znam’. To pitanje i taj odgovor će ti biti samo zgodna zanimljivost, zrnce za razgovor uz kavu. Mislit ćeš da znaš nešto, ali nećeš znati ništa, jer to nije matematika, tu nema egzaktnih rezultata koji se mogu dokazati. Ako pak sam pronađeš odgovor na neko zanimljivo i neobično pitanje, onda stvarno znaš taj odgovor. To je svrha učenja. Dok istražuješ, nužno je da griješiš, jer polaziš najlogičnijim putovima. Kad shvatiš da si pogriješio i da nije uvijek sve u logici, vraćaš se na pravi put i nastavljaš istraživati. Nakon nekoliko pogrešnih zaključaka, napokon dolaziš do pravoga i tek tada znaš odgovor na pitanje. Odgovor sam po sebi vrijedi mnogo, ali još je vrjednije to što si spoznao krive putove. Spoznavši krive putove, spoznao si i motive i načine razmišljanja ljudi koji tvrde drugačije. Ti tada znaš na koji način ti ljudi razmišljaju i koji su njihovi argumenti. Ti su argumenti bili i tvoji dok si mislio da si pronašao odgovor, kad si shvatio da ti argumenti nisu dovoljni, pošao si dalje i došao do pravog odgovora. Do prave istine. Nadišao si te ljude i otišao korak dalje od njih u evoluciji razmišljanja.”

Nikolin govor me posramio i dao mi motivaciju da ponovno počnem razmišljati o svom učenju.

“Želiš li reći da mi moje pogreške, moji pogrešni putovi u traženju odgovora, više vrijede od samog odgovora?”

“Naravno,” glasno će Nikola, “ako ti ja odmah dam odgovor na pitanje, ti ćeš taj odgovor prihvatiti i gotovo. Kad se pojavi netko tko ima drugačije mišljenje, ti ćeš mu eventualno argumentima pokušati pokazati da nije u pravu. Možda ćeš ga uspjeti uvjeriti, a možda i ne, ti ćeš davati svoje argumente, a on svoje. Ali...” zastao je na trenutak kako bi idućim riječima dao posebnu težinu, “ako si u svojoj evoluciji razmišljanja ti imao iste argumente kojima se on sada koristi, i ako si te argumente nadišao, onda si u prednosti koju tvoj protivnik ne može nadoknaditi. Ti znaš koji su njegovi argumenti, jer su oni nekada bili i tvoji, točno znaš što će slijedeće reći i kako će postupiti. Dolaziš u situaciju u kojoj se nalazi roditelj sa svojim djetetom. Roditelj je u prednosti, jer je i on bio dijete i zna kako je kao dijete razmišljao, a dijete će tek postati roditelj... ako bude imalo sreće. Tada spoznaješ da rasprava uopće nije bila potrebna, jer ćeš teško djetetu od sedam godina objasniti gradivo srednje škole. Postaješ snošljiviji i uopće nemaš potrebu braniti svoje mišljenje i svoje istine, jer znaš da si u pravu. Kad dijete postane roditelj, samo će spoznati neke stvari, ti mu to ne trebaš dokazivati prije nego što sazrije dovoljno da spozna istinu i ne trebaš trošiti uzalud svoju energiju na ta uvjeravanja. To je cilj pitanja koja ti ja postavljam, traženje odgovora i evolucija razmišljanja, to je važnije od samoga odgovora. Da sam ti prije nekoliko godina rekao zašto je broj sedam tako poseban, do danas bi to zaboravio ili ti ne bi bilo važno. Ovako, kad si se dobro namučio istražujući i sagledao stvari iz različitih kutova, to te znanje obogaćuje. Otkrio si prvo zašto je taj broj važan crkvi, zatim si tražio dalje i otkrio zašto je važan numerolozima, nakon daljnjeg istraživanja shvatio si zašto je sedmica draga istočnjačkim filozofima, zašto čarobnjacima i zašto praznovjernim ljudima. Tu si se mogao zaustaviti i već tada bi znao više od većine ljudi. Ipak, shvatio si da to nije sve, da tu ima još nešto, ujedinio si sva ta znanja, još malo istraživao i napokon si shvatio. Sada uistinu znaš tajnu broja sedam. Sam si do toga došao i to ti je ostalo urezano u pamćenje, to se ne zaboravlja. Takvom te učenju ja želim poučiti, takvom, a ne da bifaš napamet glupe fraze i definicije.”

Nikola Rogoz je završio svoje izlaganje vidno uzbuđen. Teško je disao, lice mu je bilo crveno i vidjelo se da je pogođen mojim neshvaćanjem njegovih motiva. Oči su mu bile tužne i činilo se da u njima mogu nazrijeti suze. Izgledalo je da sam ga uistinu teško povrijedio. Gledao sam u pod i nisam znao što bi mu rekao. Trud koji je Nikola ulagao u mene tek sad mi se pokazao u svoj svojoj veličini. Osjećao sam se posramljeno i tužno, ali Nikola je takve situacije rješavao na najjednostavniji način.

“Daj, daj mali, nemoj se sada potuliti. Nisam ljut na tebe i nisi me razočarao. Ako ne želiš razmišljati, ne moraš. Jedino što moraš u ovom trenutku, je popiti još jednu čašu vina. Pa danas je tvoj Nigredo, proslavimo to.”

Osmijeh mu je ponovo bio na licu, šeretski me pogledavao i veselo namignuo. Tada shvatih da je, kao i obično, manipulirao sa mnom i poigravao se mojim raspoloženjima.

12. SASTANAK

Nahranit ću ih pelinom i napojiti vodom zatrovanom.

Jeremija 23,15

Nakon karmina proveo sam vrlo nemirnu noć, željno i zabrinuto očekujući sutrašnji sastanak s Raulom i njegovim istomišljenicima. Dodatna briga bila je u tome što sam došavši kući opet na vratima pronašao zalijepljen papir na kojem je nevještim slovima bila ispisana poruka:

TKO SE GOD POKLONI ZVIJERI I NJEZINU KIPU
I PRIMI ŽIG NA SVOJE ČELO, PIT ĆE VINO BOŽJE SRDŽBE.
PRAVEDNI JOŠ STIGNU ISPITI GORAK PEHAR POKAJANJA,
ALI USKORO DOLAZI VELIKI SUD
I NIJE PREOSTALO MNOGO VREMENA.

Poruka je bila besmislena kao i uvijek do sad, ipak, te su poruke u posljednje vrijeme bivale sve češće i već su me prilično zabrinjavale. To više nije mogla biti slučajnost kako sam u početku mislio. Netko me proganja ili me želi upozoriti na nešto. Tko bi od ljudi koje poznajem mogao biti sposoban ostavljati takve poruke i što mi je taj nepoznati autor poruka njima želio poručiti? Poznajem li ikoga tko barata frazama izvučenim iz Svetog pisma, a istovremeno ima rukopis kao sedmogodišnje dijete? Nikakvo rješenje mi nije padalo na pamet osim da pokušam uhvatiti tajanstvenog pisca poruka na dijelu. Trebao bi stražariti ispred vrata, povremeno pogledavati kroz "špijunku" i čekati dok misteriozni autor ne dođe ostaviti novu poruku. To rješenje zahtijevalo bi puno vremena i strpljenja, jer poruke nisu stizale svakodnevno. Ponekad je prošlo i po nekoliko dana od poruke do poruke, tako da bi ta zasjeda zahtijevala da pred vratima provedem možda i nekoliko dana. Toliko vremena i strpljenja u ovom trenutku nisam imao. Pozabavit ću se time kad se situacija malo primiri i kad uhvatim koji slobodan dan.

Kroz misli su mi i dalje prolijetale fizionomije ljudi koje sam poznao. Možda je autor tajanstvenih poruka neki od mojih pacijenata? To je ipak bilo malo vjerojatno, jer ljudi koji se liječe bioenergijom i drugim alternativnim metodama nisu vjerski fanatici. Ne smijem zaboraviti da su i Nikoli Rogozu stizale slične poruke. Autor je dakle netko tko poznaje obojicu, a niti jedan moj pacijent nije poznao Nikolu. Kad već razmišljam o pacijentima,

neke od njih bih trebao nazvati i ispričati se što nisam bio kod kuće u vrijeme koje smo unaprijed dogovorili za tretmane liječenja. Trebali bismo dogovoriti nove termine, ali toliko toga se događa da za sada ne znam kad ću biti slobodan za njih. Uostalom, pomislio sam, kako ću ih liječiti sad kad više ne smijem koristiti energiju crnog kruga? Moja bioenergija nije baš bog zna što. Više je istrenirana i uvježbana nego što je prirodan dar, upotpunjena energijom crnog kruga bila je vrlo moćna i rezultati koje sam postizao bili su zadivljujući, ali sada, kad crni krug više ne smijem koristiti... Što ću sada?

Otresao sam se tih razmišljanja, jer su preda mnom bili drugi, važniji problemi. Ne smijem dopustiti da na takve gluposti gubim dragocjenu energiju. Sada bih više pažnje morao posvetiti Raulu i skupini njegovih istomišljenika s kojima sam se sutradan trebao susresti, oni su mi jedina nada.

Prevrćući se po krevetu razmišljao sam smijem li im vjerovati? Uostalom, i nemam nikoga iz Crnog kruga kome bih mogao vjerovati više nego njima. Nisu li me spasili od napada na sprovodu i tako pokazali da nisu uz Velikog Maga? To je bio dovoljan pokazatelj da su mi skloni. S druge strane, razmišljao sam, možda im samo trebam da razriješe dvojbe oko smrti Velikog Desnog. Bilo kako bilo, previranja u Crnom krugu su počela i ja se moram opredijeliti za stranu kojoj ću se pridružiti. Veliki Mag i njegova klika su me pokušali ubiti, pa je izbor zapravo vrlo jednostavan. Veliki Mag i njegovi suradnici moji su neprijatelji, a neprijatelji mojih neprijatelja su, naravno, moji prijatelji. Tko su ti moji prijatelji, to još nisam znao. Raul Križanić nije spominjao nikakva imena.

Polubudan, jedva sam dočekaao jutro, nestrpljivo se spremio za izlazak i već oko devet sati ujutro zazvonio sam na vrata Raulovog stana. Gotovo pola sata ranije nego što je bilo dogovoreno. Otvorio mi je sam Raul Križanić iza čijih se leđa čulo nekoliko ljudi u oštroj, iako donekle prigušenoj, raspravi. Prisutni su očito bili vrlo uzbuđeni i nisu mogli prekinuti raspravu, čak ni dok nisu znali kome je Raul krenuo otvoriti. Stišali su se tek kad sam već prišao vratima dnevne sobe u kojoj su se nalazili sjedeći oko stola. Zastao sam na vratima i nekoliko sam trenutaka bio u središtu pažnje svih Raulovih gostiju. Šutke su me procjenjivali. Osim Raula, bilo je tu još četvoro ljudi koje sam otprije dobro poznao iz Crnoga kruga. To su dakle ljudi koji su me zaštitili na pogrebu Velikog Desnog i koji me žele za saveznika usprkos činjenici što sam izbačen iz Crnog kruga. Lica su mi bila poznata i nisam bio previše iznenađen. Da sam jučer malo bolje promislio, mogao sam pogoditi tko su moji tajanstveni saveznici.

Robi Blažević, visok proćelav muškarac pedesetih godina i prilično obješena trbuha, preko

kojeg su bili napeti tregeri što su mu držali hlače, sjedio je duboko zavaljen u Raulovu kožnati naslonjač, noge su mu bile prekrížene, a ruke je sklopio na velikom truhu ispreplevši prste. Sa zanimanjem me je promatrao. Poznao sam ga gotovo oduvijek, jer se povremeno susretao s Nikolom dok sam još bio šegrt i učio osnove čarobnjaštva. U Crnom krugu je specijalizirao umijeće Daemona, ne baš uspješno, a u privatnom se životu bavio građevinarstvom. Biznis je prilično uspješno razvio, najviše zaslugom svoje supruge koja je bila vrlo odlučna žena i nije mu dopuštala da se previše prepusti čarima alkohola, kojima je po pričanju bio prilično sklon. Iako se uvijek trudio ostaviti dobar dojam, nije baš bio cijenjen član Crnoga kruga. Ja ga nikada nisam previše volio.

Za razliku od njega, Tomislav Radin koji je sjedio desno od Robija, bio je mnogo cjenjeniji u Crnom krugu. Prilično uspješan dramski pisac s kojim sam se u ranoj mladosti dosta družio. Bili smo istih godina i otprilike na istom stupnju znanja, tako da smo mogli razmjenjivati iskustva u procesu školovanja. Tomislav je bio beskrajno odan Raulu koji mu je bio učitelj, tako da nije bilo čudno kad je za specijalizaciju, baš kao i Raul izabrao telekinezu. Iako prilično nizak, bio je lijepo građen i u vrlo dobroj kondiciji. Njegovana tijela i razvijenih mišića. Kad su nam se pogledi sreli, osmijeh mu je ozario lice i bilo je vidljivo da mu je drago što me vidi. I meni je bilo drago susresti starog prijatelja, pa sam mu srdačno stisnuo ruku.

“Prošlo je puno vremena”, rekoh.

“Previše”, odgovorio je Tomislav smiješeći se.

Sljedeći kojemu sam pružio ruku bio je Mario Braun. O njemu nisam znao previše, ali sam ga često susretao i oduvijek mi je bio simpatičan. Sjedio je na naslonu za ruke naslonjača u koji je bio zavaljen Tomislav Radin. Pomalo zapuštena izgleda, duge, masne i nepočesljane kose, Mario Braun je odavao izgledom boemštinu kojom je živio. Nije se više često pojavljivao u Zagrebu na sastancima Crnoga kruga. Za njega sam znao da živi u Dugom Selu i da po cijele dane slika i izrađuje skulpture koje nije mogao prodati. Nije živio raskošno, ali čini se da mu to nije bilo previše važno. Srdačno mi se nasmijao kao i Tomislav.

Saša Slovinc je ustao da mi preko njih dvojice pruži ruku.

“Mi se viđamo samo jednom u deset godina i to samo u kriznim situacijama”, njegov je osmijeh bio zarazan kao i uvijek.

Saša je bio veliki veseljak i zabavljač. Po profesiji plesač i to vrlo uspješan. Kroz smijeh je govorio da se u Crnom krugu počeo baviti levitacijom samo zato da bi mogao bolje plesati.

Nekoliko puta sam ga gledao na pozornici i činilo se da bi to moglo biti istina. Piruete i skokovi koje je izvodio bile su na granici ljudskih mogućnosti. Plesačka slava Saše Slovinca već je odavno prešla granice naše zemlje, tako da je njegova karijera bila međunarodno uspješna. Uspjeh mu međutim nije udario u glavu, on je i dalje ostao drag i simpatičan dečko kakvog sam poznao od ranije.

Posljednji s kojim sam se rukovao bio je Robi Blažević. On mi je bezvoljno pružio ruku koja je bila meka i hladna. I stisak ruke mu je bio mlitav. Osmijeh na njegovom licu nije bio prijateljski, već iritantno nabusit i pomalo prezriv. Podsjetilo me to na dane kad sam bio Nikolin učenik i kad je Nikola dopuštao da me Robi pouči nekim lekcijama. Nikola je tada mislio da će za mene biti dobro da neke dijelove nauka izučim kod drugih članova Crnog kruga. To se pokazalo pogrešnim, jer s Robijem Blaževićem nikako nisam mogao pronaći zajednički jezik. Njegove su metode bile dijametralno suprotne od Nikolinih i nikako nisam volio takve lekcije. Dok je Nikola moje neznanje ili neuspjehe pratio hrabrenjem ili barem ohrabrujućim smiješkom, Robi je za svaki neuspjeh u procesu učenja kažnjavao ili se, što me još više pogađalo, izrugivao. Na taj me je način vjerojatno želio potaknuti da uložim više truda, ali to je u meni samo budilo revolt i prkos, tako da sam tada gubio volju za učenjem i novim pokušajima. Nikola je to ubrzo primijetio i od tada je Robija držao podalje od mene, znajući da bi prije ili kasnije između nas došlo do oštrog sukoba.

Raul, koji je stajao iza mene dok sam se pozdravljao s prisutnima, prekinuo je moja sjećanja na prijašnje susrete riječima: "Svi se poznajete i zato vas ne trebam posebno predstavljati. Ne trebam ni objašnjavati zašto smo se ovdje našli."

Pogledavši me kao da se prisjetio da mi je ipak dužan neka objašnjenja: "Ipak, za Danijela moram ponoviti. Svi mi ovdje prisutni primjećujemo da se s društvom Crnog kruga događaju čudne, neuobičajene i nadasve loše stvari. U posljednjih nekoliko susreta definirali smo da sve što je loše potječe iz samog vrha Crnoga kruga. Sve što je do sada bilo uobičajeno više ne vrijedi. Mijenjaju se pravila, onemogućuje pristup energiji crnog kruga, a sada vidimo da je Nikola - Veliki Desni - ubijen, a pokušali su ubiti i tebe. Dakle, ti ljudi iz vrha Crnog kruga ne zaziru čak niti od umorstva."

Tomislav je nastavio Raulove riječi gledajući me u oči: "Vidiš, Danijele, ti si do sada bio izvan našega društva zato jer je Nikola insistirao da te ne uključujemo. Nisam siguran koji su bili njegovi pravi razlozi za to, ali nama je tvrdio za tebe da si previše u oblacima i previše naivan za bilo kakve, nazovimo to tako, političke igre u Crnom krugu."

Nitko ne voli da ga se proglašava naivnim. Tomislav je vjerojatno primijetio negodovanje i neslaganje na mom licu, pa je pokušao ublažiti svoje riječi.

“Ne ljuti se. To nije rečeno u lošem kontekstu. Mislim da te je Nikola, Veliki Desni, previše volio i da te je želio zadržati izvan svih sukoba koji bi ti mogli naškoditi.”

“Nikola se sastajao s nama i ukazivao nam na čudne i po njegovu mišljenju vrlo opasne stvari koje se događaju u posljednje vrijeme u Crnom krugu. Kad smo pitali zašto i ti kao njegov učenik nisi s nama, rekao je da te namjerno drži izvan svega”, uskoči Mario, te se okrene prema Saši Slovincu koji ga je prekinuo.

“Veliki Desni je s velikom ljubavlju govorio o tebi. Pretpostavljam da te htio zadržati izvan svega da te zaštiti, ali istovremeno da zaštiti i sebe. Svi su znali da si mu ti kao sin i svi su znali da mu preko tebe mogu naškoditi. Preko tebe, Nikola je postao ranjivijim. Na žalost, to se pokazalo točnim. Kad su tebe isključili iz Crnog kruga, to nije bilo usmjereno samo protiv tebe, nego više protiv Nikole kao tvog mentora. Očekivalo se da Nikola reagira. Mi smo te htjeli braniti i otvoriti raspravu o grijesima koje ti je Veliki Mag pripisivao, ali Nikola to nije dopuštao, jer bi se mi na taj način otkrili kao njegovi pristalice. Nikola nije želio sukobe u Crnom krugu, ali ako je do sukoba moralo doći, onda nije želio otkriti svoje adute prije vremena.”

“Riječju,” nastavio je Robi, sa svojim poznatim arogantnim poluosmijehom na licu, “ti si, sinek moj, bio žrtvovan. Veliki Mag odabrao te je kao žrtvu da oslabi poziciju Velikog Desnog, a Veliki Desni, Nikola, tvoj mentor, nije te mogao odlučnije braniti, jer nije želio otvoren sukob s Velikim Magom. Isto tako, ni nama nije dao da stupimo u tvoju obranu kako se ne bismo prerano otkrili kao njegovi pristalice.”

U raspravu se uključio i Raul Križanić koji je do tada ispred nas stavljao čaše i nudio nam piće.

“Veliki Desni je bio legalist. Nije htio otvoreno pokazati da se ne slaže s postupcima Velikog Maga i Velikog vijeća kojeg je uostalom i sam bio član. Smatrao je da je suđenje tebi samo provokacija da se njega izvuče na čistinu, odnosno uvuče u otvoren sukob s Velikim vijećem. Na taj su ga način mislili uništiti, odnosno isključiti iz vrha Crnog kruga. To bi bilo prikriveno nekom disciplinskom mjerom ili takvim nečim. A sve to zbog zadovoljavanja forme. Nikola im je, iz nama nepoznatih razloga, strašno smetao i željeli su ga se riješiti, ali to nisu mogli učiniti bez prividno jakog povoda. Zato su ga željeli isprovocirati tvojim

isključenjem i tako izazvati sukob.”

Razmišljao sam o njihovim riječima i izgledalo je da bi vrlo lako mogli biti u pravu. Bilo je dosta logike u svemu tome.

“I činilo mi se da je prekršaj zbog kojeg sam osuđen sasvim banalan u odnosu na kaznu. Ljudi koje sam liječio nisu znali ništa o crnom krugu, a mene se optuživalo da otkrivam organizaciju i na taj način kršim statut, to objašnjava i zašto se Veliki Mag onako zapjenio i prividno izgubio kontrolu”, rekao sam zamišljeno, sjedajući na jedini prazan naslonjač. Raul je ostao bez mjesta za sjesti, ali on se je izgleda bolje osjećao kružeći oko nas s rukama na leđima.

“Shvatio si,” nastavi Raul, “bio je to loš pokušaj da se Nikolu namami u zamku sukoba s Velikim vijećem. Nikola je, na žalost, bio premudar da bi nasjeo. Kažem, na žalost, jer kad su vidjeli da Nikola ne nasjeda i ne ulazi u sukobe u kojima bi ga mogli optužiti za nepoštovanje odluka Velikog vijeća. Oni su ga... jednostavno ubili.”

Zastao je trenutak kao da traži riječi kojima će nastaviti izlaganje.

“Mislim da Nikola nije bio svjestan koliko su odlučni i koliko daleko mogu i, što je najvažnije, koliko su daleko spremni ići.”

Dojmile su me se njihove riječi, jer su mi davale logičan odgovor na gotovo sva pitanja koja su me mučila posljednjih nekoliko dana. Kockice u mojoj glavi su napokon počele sjedati na svoja mjesta. Ni približno još nisam mogao sagledati cijelu sliku, ali zagonetka se počela rješavati. Stvari su počele dobivati svoj smisao. Šutio sam razmišljajući, a i oni su šutke gledali u mene dajući mi dovoljno vremena da se snađem u čitavoj toj zbrci.

“To znači...” napokon sam rekao, “da se Nikola već ranije sukobio s Velikim Magom i da je u vama tražio saveznike.”

Njih petorica su šutke kimali, potvrđujući moje riječi.

“Isto tako, to znači da taj sukob nije bio nimalo banalan,” nastavio sam, “jer se veliki Mag ne bi odlučio ubiti Nikolu i mene bez jakih razloga. Ti razlozi su duboki i zadiru u srž organizacije Crnoga kruga. Možda u samu opstojnost Crnoga kruga. Možda...” zastao sam shvativši da smo nešto bitno propustili.

“Znate li vi uopće oko čega su se sukobili Nikola i Veliki Mag?”

U tišini su se pogledavali zabrinutih izraza lica. Napokon je Raul progovorio: "Na žalost, nitko od nas ne zna o čemu je riječ. Nadali smo se da ćeš nam možda ti pomoći. Nakon jučerašnjeg napada na tebe i našeg kasnijeg razgovora, shvatio sam da ti o tome znaš još manje od nas. Ali ti si bio bliže Nikoli od svih, pa bi možda mogao naslutiti razloge njihova sukoba i motive Nikolina ubojstva. Uostalom i tebe su pokušali ubiti, a to znači da te se boje ili im jako smetaš."

Sada smo svi ušutjeli. Ja sam se nadao da ću napokon saznati što se događa, a oni su od mene očekivali da im razjasnim stvari. I oni i ja ostali smo razočarani.

Prvi je progovorio Robi.

"Raule, zašto si ga uopće pozvao ovamo? On ništa ili ne zna, ili ne želi reći."

Raul odlučno odvrati odmahujući rukom: "Pozvao sam ga jer je bio pomoćnik i učenik velikog Desnog i jer je sigurno odan njegovoj uspomeni. Ako u ikoga možemo imati povjerenja, onda je to Danijel. On sasvim sigurno nije čovjek Velikog Maga. Osim toga, Nikola, Veliki Desni, je pred smrt pozivao upravo Danijela. Danijel je jučer otišao Nikolinoj udovici da sazna koje su to Nikoline posljednje riječi. Što je želio poručiti?"

Iako mi je dojadilo da me netko brani pred Robijem, ipak sam bio zahvalan Raulu na njegovim riječima.

"Na žalost, na jučerašnjim karminama nisam saznao puno", odlučih biti potpuno otvoren. "Hipnotizirao sam Mariju i od nje doslovce čuo sve što je Nikola na samrti govorio, ali nisam saznao mnogo."

Njih su me petorica promatrala s novoprobudjenim interesom.

"Pričaj", priklopi Saša nestrpljivo.

"Uglavnom je tražio od Marije da me upozori da ću biti napadnut. Spomenuo je i žrtve u Crnom krugu. Sada, kad sam čuo što vi znate o sukobima, povezao sam neke niti, mislim da je želio reći da ću biti žrtvovan za neke više ciljeve ili zbog nekih viših ciljeva."

Zastao sam, jer ni sam nisam bio siguran u svoj zaključak. Onda sam se sjetio još jedne pojedinosti.

"Crni krug nije ono što su nas učili, to mi je Nikola želio reći."

Pet upitnih pogleda bilo je uprto u mene. Svi su progovorili u isti glas. Saša je bio najglasniji.

“Kako to misliš nije ono što su nas učili? Što je onda?”

“Ne znam što je Nikola time želio reći. Možda je htio objasniti zašto krug gubi moć, zašto se prazni?”

Na spomen gubitka moći crnoga kruga ponovno su svi uzbuđeno počeli govoriti u isti glas. Ja sam čuo Marija, jer on je bio najglasniji.

“Istina je da ja u Dugom Selu već imam ozbiljnih problema s korištenjem moći. Iznenadujuće je koliko je teško koristiti energiju samo nekoliko kilometara izvan Zagreba.”

“Toga nikad prije nije bilo”, nadvikao ga je Saša.

“Kako je to moguće?” ubaci Tomislav. “Energija crnoga kruga je vječna i neuništiva. Tako su nas učili.”

Jedini koji nije govorio istovremeno sa svim ostalima bio je Raul koji je većinu toga već znao iz kontakta s Adeptima. Pričekao je da se žamor malo stiša, a onda reče, potvrđujući moje riječi: “Točno, to je vjerojatno ono što je Nikola htio reći. Crni krug nije ono što su nas učili. Nije vječan i nije nepotrošiv. Veliki Mag to zna i zato ostatak te moći želi samo za sebe i nekoliko svojih pristalica. Na taj bi se način znatno smanjila potrošnja energije, da tako kažem, i sile bi bilo sasvim dovoljno za njih nekoliko. Sve se slaže s onim što smo saznali od Adeptata. Veliki Mag će uskoro crni krug sakriti negdje u podzemlje i tako sve nas spriječiti da se koristimo njegovom energijom.”

“Zašto u podzemlje?” upita Mario, otkrivajući svoje neznanje o elementarnim zakonima.

Robi je jedva dočekao da se prema nekome može ponašati pokroviteljski i s visine. Iz njega je progovorio učitelj koji se obraća osnovnoškolcu.

“Zar ti niti to ne znaš? Pa kako si ti položio Nigredo? To su bar osnovne stvari. Energija crnog kruga ne prodire kroz zemlju, može se čak reći da zemlja djeluje poput izolatora na silu crnog kruga.”

Mario se brzo prisjetio o čemu je riječ. Iako je i njemu smetao način na koji mu se Robi obratio, to ničim nije želio pokazati. Djelovao je malo posramljeno zbog svoje zaboravnosti,

ali to ga nije spriječilo da ipak iznese svoj zaključak.

“Energiju će dakle moći koristiti samo onaj koji će biti u prilici direktno se napojiti dodirujući crni krug.”

“Možda je crni krug već negdje u podzemlju i zato je energija toliko oslabila”, nadoda Saša.

“To je malo vjerojatno”, uskoči Mario. “Da je crni krug pod zemljom, u Dugom Selu se ne bi uopće osjećala moć. Ja je ipak osjećam. Slaba je, ali ipak prisutna.”

“Možda je crni krug u nekom podrumu. Ispod površine zemlje, ali ne sasvim duboko tako da dio energije ipak prodire van”, reče Tomislav Radin i nastavi s glasnim razmišljanjem. “To bi objasnilo činjenicu da je energija naglo oslabila u posljednjih nekoliko dana. Tako je, sigurno su ga premjestili u neki podrum.”

Bio je zadovoljan svojim zaključkom.

“Ako se i dalje želimo služiti crnim krugom, onda ih treba spriječiti da ga premjeste u neko još bolje i dublje sklonište.”

Robi ga prekide, te okrećući se prema Raulu, kao da traži njegovu podršku, nastavi:

“Spriječiti ih? Spriječiti koga? Pa mi i ne znamo tko je sve u igri.”

“To je bar jasno”, rekoše. “Veliki Mag je u tome sasvim sigurno. Kruno Horvat, Veliki Lijevi je preglup i gotovo sam siguran da on nije u tome, takav saveznik ne treba Velikom Magu, ali tu su zato članovi Velikog vijeća: Matija Mavrović i Ivan Golub. Obojicu sam ih promatrao na Nikolinom sprovodu i uvjeren sam da su sudjelovali u napadu na mene i Nikolu. A onaj tko je napao Nikolu bez suđenja i bilo kakvog upozorenja, taj je u prljavoj igri do brade. Sumnjao sam i na Raula kao člana Velikog vijeća, ali sada sam se uvjerio da je on izvan toga.”

Raul se nasmije govoreći: “U istom si me danu osudio i oslobodio sumnje...”

Robi ga prekine ozbiljnim glasom: “Znači Veliki Mag, Mavrović i Golub. Prilično respektabilna družina, rekao bih, moguće je da je još netko u igri, ali ova trojica su glavna. I? Što ćemo učiniti da ih spriječimo u njihovom naumu?”

Ponovno je nekoliko trenutaka zavladała tišina dok smo svi grozničavo razmišljali tražeći rješenje. Tišinu je prekinuo Tomislav: “Moramo im oteti crni krug...”

Saša ga prekine: “Kojim pravom? Kako možemo Velikom Magu oteti crni krug? Već

stoljećima je crni krug kod Velikih Magova. Ako ga mi sada otmemo, zavladata će kaos u društvu Crnog kruga, bezvlađe i kaos. Mi ćemo biti krivi za narušavanje zakona novog testamenta.”

Osjetio sam se ponukan da se uključim i da ga ispravim: “Kako kojim pravom? Istim onim pravom kojim ga Veliki Mag želi sakriti od ostalog članstva i istim onim pravom kojim je ubio Velikog Desnog.”

“Ipak je on Veliki Mag”, odgovori Saša, iako vidno pokoleban.

“Veliki koji ne zaslužuje da ga se zove Velikim”, priklopi Tomislav.

Robi je opet preuzeo riječ: “Jasno je da trebamo preuzeti crni krug i smjestiti ga na sigurno mjesto. Poslije ćemo razmišljati što ćemo s ostalim članstvom i kako ćemo izabrati novo vodstvo. Najbitnije je da odmah spriječimo Velikog Maga u njegovoj namjeri. To moramo učiniti brzo i učinkovito, jer bi moglo biti prekasno.”

Na to će Mario Braun: “To je lakše reći nego učiniti. Da bismo se domogli crnog kruga trebamo najprije znati gdje se on nalazi.”

Time nas je ušutkao.

Raul nas je slušao smiješeći se i čekajući da se ispucamo, a onda je progovorio. Kružio je oko nas pognute glave, držeći ruke na leđima tako da je sličio na nekog starog profesora koji upravo rješava težak problem. Napokon je izustio: “Ja znam gdje je crni krug.”

Nekoliko smo ga trenutaka u tišini i nevjerici promatrali, a onda se Mario nasmije s uzdahom olakšanja: “Zaboravili smo da je među nama član Velikog vijeća.”

Raul ga prostrijeli oštrim pogledom. Izgleda da to nije smatrao nimalo duhovitom primjedbom.

“Slažete li se da trebamo oteti crni krug?” upitao je ozbiljnim tonom, tražeći našu podršku.

Jednoglasno smo se složili, pa je Raul osjetivši da smo na njegovoj strani, nastavio: “Crni krug je u podzemnom skloništu u Mesničkoj ulici.”

Značajno nas je pogledao, a onda nam još pojasnio svoje riječi: “To je sklonište koje se koristilo za vrijeme zračnih uzbuna u drugom svjetskom ratu. Sada je prvi dio tunela pretvoren u galeriju, ali kroz tu galeriju vodi prolaz mnogo dublje pod zemlju.”

“Znao sam da je već ukopan”, prekine ga Tomislav, ali susrevši se s Raulovim strogim pogledom ušuti. Raul nastavi s izlaganjem: “Time što znamo gdje je, nismo ništa riješili. Trebamo ga uzeti.”

“I to što prije”, nadoda Robi.

“Tako je”, nastavi Raul. “Predlažem da to bude već danas, zapravo, po mom mišljenju, to bismo trebali učiniti odmah.”

Bili smo zatečeni njegovom odlučnošću i žurbom.

“Čini mi se da si smislio i način na koji ćemo to učiniti”, prvi je progovorio Saša.

“Tako je”, ponovi Raul. “Ako se slažete da odmah krenemo u akciju, iznijet ću vam plan po kojem mislim postupiti.”

Međusobno smo se pogledavali i šutke se složili da je potrebno da Raul preuzme inicijativu i povede nas. On sam je pričekao neko vrijeme, toliko da se uvjeri da smo svi složni. Proučio je pogledom svakog od nas, da se uvjeri u našu odlučnost i spremnost na akciju, a onda, zadovoljan odlučnošću koju je vidio u našim očima, nastavi: “Mislim da ne bi trebalo biti previše teško, ako budemo dovoljno odlučni i napadnemo odmah. Veliki Mag i njegovi još ne očekuju nikakav napad i crni krug još nije u potpunosti zaštićen. Ako ne iskoristimo faktor iznenađenja, moglo bi biti kasno, jer znam da sklonište iz drugog svjetskog rata u Mesničkoj ulici nije konačan izbor Velikog Maga. To je samo privremeno rješenje dok ne nađu neki drugi, dublji prostor. Rudnik ili tako nešto. Ako crni krug bude opet premješten, teško ćemo ga upće pronaći, a oteti ga bit će gotovo nemoguće.”

Postajalo nam je sve jasnije da je Raul Križanić korak ispred svih nas i da je već duže vrijeme razmišljao o nastupajućoj akciji. Čekao je samo da i mi shvatimo neophodnost takvog postupka. Saša Slovinc je ipak bio malo sumnjičav.

“Reci Raule, a odakle ti znaš da je crni krug u Mesničkoj ulici?”

“Znam da je tamo, jer su mi to rekli Adepti s kojima sam noćas komunicirao. Komunikacija je bila znatno otežana zbog nedostatka energije i mislim da sada više ni s njima ne bih uspio uspostaviti vezu. Ako Crni krug premjeste u dublje podzemlje izgubili smo i moć i Adepta. Ni njih se ne može pozivati bez sile crnoga kruga, osim ako nisi pravi majstor u komunikaciji s njima.”

“Čekanjem možemo izgubiti sve”, tiho će Saša.

Ponovno smo ušutjeli potreseni vizijom mogućih gubitaka.

“Zato sada odmah moramo poći u akciju!” odlučnim je glasom nastavio Raul, pokušavajući nas ohrabriti. “Krenimo odmah, a putem ću vam objasniti kako ćemo se domoći crnog kruga.”

Ja sam razmišljao kako sam se ipak trebao prije sjetiti i spomenuti im poruke koje su me dočekivale na vratima mog stana, a kakve je dobivao i Veliki Desni. Možda su te poruke ipak važnije nego što mislim. Sada za to više nije bilo vremena, jer su svi poustajali sa svojih mjesta i odlučno krenuli prema vratima.

Puni povjerenja u Raula krenuli smo prema svom cilju.

13. IZDAJA

Čuj i zapamti, slavljene kneže, veliku stvar koju sam doživio a koja se dogodila kad se brojila 1446. godina nakon Kristovog rođenja. Onda su spalili neke žene u Heidelbergu zbog čaranja; njihova je prava majstorica pobjegla. Nakon toga sam druge godine došao kao poslanik iz Münchena preuzvišenom plemenitom falačkom gofu, vojvodi Ludwigu. Istih smo dana čuli da su uhvatili majstoricu. Molio sam njegovu milost neka me pusti do nje; vladar je pristao. Dao mi je dopremiti ženu, a i nekog heretika u gradić po imenu Gotscham, u kuću svog odgojitelja koji se je zvao Petter von Talhaym. Vladar mi je udijelio milost da će ostaviti ženu na životu, ako me nauči kako se pravi tuča i oluja, samo onda mora seliti iz njegove zemlje. Kad sam došao k ženi i heretiku u sobu i zatražio od nje da me to nauči, rekla je da me ne može naučiti tu stvar ako sve ne učinim kako me bude učila. Zapitao sam što je to. Htio sam učiniti samo ono čime ne bih razljutio boga i čime se ne bih protivio kršćanskoj vjeri. Njoj je jedna noga bila okovana pa mi je rekla ovo: Dragi sinko, najprije se moraš odreći boga i ne smiješ nikada od njega tražiti ni utjehe ni pomoći. Onda se moraš odreći križa i svih sakramenata kojima si namazan i posvećen. Onda se moraš odreći svih svetaca božjih, a u prvom redu njegove majke Marije. Onda moraš zapisati tijelo i dušu onima trima đavlima koje ću ti spomenuti, a oni će odrediti koliko ćeš vremena živjeti i obećat će ti da će vršiti tvoju volju dok to vrijeme ne istekne. Rekao sam ženi: Što moram još učiniti? Žena je rekla: Ništa više, ako to hoćeš izvesti, pođi na kakvo tajno mjesto i zazovi duhove, žrtvuj im N... pa će doći i za jedan će ti sat napraviti tuču gdje god hoćeš. Ona je rekla da ona drugačije ne zna. Žena je opet predana gospodararu, a taj ju je spalio tamo gdje je bila zatvorena.

Johann Hartlieb: Knjiga svih zabranjenih vještina, bezvjerstava i čarobnjaštva

Nakon sastanka u stanu Raula Križanića krenuli smo u izvršenje dogovorene akcije. Crni krug je trebalo oteti iz ruku onih koji ga nisu bili dostojni. Koračali smo za Raulom koji nam je putem objašnjavao taktiku koju je smislio. Ako smo i djelovali odlučno, nismo se tako osjećali, barem se ja nisam tako osjećao. Cilj kojem težimo pravedan je i za njega se vrijedi

boriti, toga sam bio svjestan, ali moram priznati da sam se pribojavao nastupajuće akcije. Lica mojih prijatelja zračila su hrabrošću. Ozbiljnost i odlučnost, to su bile osobine koje su ih krasile, ali bojao sam se da je to, kao i kod mene, samo vanjska maska. Nitko od nas nije bio izvježban i pripremljen za sukobe kakav je bio pred nama. Iako smo se trudili izgledati čvrsto, mislim da nitko od nas nije bio sasvim miran glede ishoda sukoba koji nas je čekao. Uostalom, nikada u životu nisam mogao ni zamisliti da ću se jednom morati boriti za crni krug i to s članovima organizacije Crnog kruga. Doduše, borba koja nas je čekala nije baš bila klasična borba mišicama ili oružjem, ali borba, kakva bila da bila, ipak je borba. Možda je ova naša bila i opasnija, jer energija crnog kruga može biti nepredvidiva, a kad je usmjerena s lošim namjerama može biti itekako razorna, u to sam se i sam uvjerio prije nekoliko dana kad sam jedva preživio napad.

Mi na žalost nismo imali vremena za neke opsežnije pripreme, trebalo je djelovati odmah jer bi se svako oklijevanje moglo pokazati kobnim.

Od tehničkih pomagala imali smo samo par walkie-talkie aparata koji su nam trebali omogućiti da imamo kakvu takvu vezu.

Slušajući plan akcije koji nam je Raul u hodu iznosio, nisam postajao nimalo hrabriji. Plan je bio jednostavan, prejednostavan i presmion po mom mišljenju. Ipak, možda je baš ta jednostavnost bila potrebna. Nadao sam se da Raul zna što čini i nisam želio unositi nemir u moje saveznike, pokazujući strah.

Plan je bio slijedeći:

Podijelit ćemo se u dvije skupine. Raul Križanić i Robi Blažević automobilom dolaze pred ulaz u sklonište u Mesničkoj ulici i javljaju nam tko je unutra. Mi ostali odlazimo u park ispred Hidrometeorološkog zavoda na Gornjem gradu i s tog mjesta upućujemo energetski udar koji će onesposobiti stražare. Raul i Robi tada neometano uzimaju crni krug, ukrcavaju ga u automobil i odvoze u Tomislavovu vikendicu u Samoborskom gorju. Crni krug spremaju u podrum i čekaju nas ostale. Što ćemo dalje uraditi s novonabavljenim blagom, to nam valja dobro promisliti i to ćemo odlučiti kasnije, kad se svi ponovno okupimo. Za sada je bitno da što prije otmemo crni krug i na taj ga način spasimo od zlouporabe.

Razišli smo se i svaka se skupina uputila na svoje mjesto djelovanja.

Saša, Mario, Tomislav i ja stigli smo na svoj cilj prije nego što su Robi i Raul uspjeli automobilom doći do Mesničke ulice. Promet u Zagrebu bio je kao i obično zagušen, tako da

smo mi kao pješaci u centru grada imali prednost. Došavši u park Saša je radio aparatom uspostavio vezu s dvojcem u automobilu.

“Halo, halo, prijem.”

“Halo, halo i tebi prijem”, začuo se kroz šum aparata Robijev glas.

“Halo, halo, više bih volio reći pijem nego prijem”, Saša je, ne baš uspješnim humorom, pokušao razvedriti sumorna lica koja su ga okruživala.

“Što piješ?”

“Na žalost ništa, ali dobro bi mi došao neki čarobni napitak. Nešto poput onog kakvog imaju Asteriks i Obeliks.”

Robi se s druge strane nasmijao. Sašin pokušaj razbijanja tmurne atmosfere ipak je naišao na plodno tlo.

“Što će tebi napitak kad samo sjediš u parkiću? Ja sam taj koji ide u akciju i kome treba čarobni napitak.”

“Ma, o kakvoj akciji pričaš?” veselim glasom odgovori Saša. “Kad ih mi odavde lupimo, jedina tvoja akcija biti će da krug utovariš u auto i da pobjegneš. Jedina opasnost kojoj se izlažeš je da istegneš mišiće dok nosiš crni krug.”

“Daj bože da bude tako”, rekao je Robi kroz smijeh, a u pozadini se začuo Raulov ozbiljan glas: “Prestanite se gluparati preko radija!”

Naglo smo se uozbiljili, vesela atmosfera je bila razbijena i opet smo postali smrknuti i zabrinuti kao i ranije.

“Dolazimo pred sklonište”, začuli smo Robija nakon nekoliko minuta.

Tomislav, Mario, Saša i ja već smo sjedili na klupi jedan uz drugoga, čvrsto se držeći za ruke i dižući razinu energije koliko smo god mogli. Mora da smo bili zanimljiv prizor rijetkim prolaznicima. Četiri odrasla muškarca stižu se na jednoj klupi, imaju sklopljene oči i drže se za ruke. Komičnost tog prizora nije nam bila važna, a i prolaznika koji bi na nas obraćali pozornost nije bilo mnogo. Važnije od utiska koji ostavljamo na prolaznike bilo nam je da budemo spremni udariti u pravom trenutku i to što jače, tako da na taj način smanjimo opasnost kojoj se izlažu naši prijatelji. Još smo samo trebali saznati koga udaramo kako bi

sila bila usmjerenija. Može se doduše silom udariti i mjesto, ali bolje i snažnije se pogađa ako znamo i mjesto i osobu koju napadamo. To je mnogo učinkovitije, jer ne dolazi do raspršivanja energije.

Raul i Robi ušli su u galeriju kroz koju se ulazilo u sklonište i radio veza se pod zemljom izgubila kao što smo i očekivali. Raul treba ostati unutra, a Robi treba izići i javiti nam tko čuva crni krug, kako bismo ga mi onesposobili za bilo kakav otpor. Tih nekoliko trenutaka tišine iskoristili smo za postizanje pune svijesti o sili. Više me nije bilo strah, jer strahu tu nije bilo mjesta, natrag se više nije moglo. Ostalo je još samo uzbuđenje i odlučnost da se stvari izvedu kako treba. Kad smo ponovno začuli uzbuđeni Robijev glas, bili smo potpuno spremni.

“Čujete me?”

“Čujemo, reci”, odgovorio je Saša u naše ime.

“Unutra su Mavrović i Golub. Raul je ostao s njima. Najprije nas nisu htjeli pustiti u sklonište, ali Raul im je rekao da nas je poslao Veliki Mag i sada se s njim raspravljaju. Mislim da ih je zbunio autoritetom člana Velikog vijeća, ali ta zbunjenost neće dugo potrajati, treba biti što brži. Pričekajte nekoliko trenutaka da ja uđem, a onda ih raspalite svom snagom.”

“Sretno”, reče Saša prije nego što se veza prekinula.

Prostor smo već ranije vizualizirali, tako da smo sada samo u njega trebali umetnuti lica ljudi koje smo trebali udariti. Energija se dizala i dizala. Kao kad se balon puni zrakom gotovo do rasprsnuća. Čekao sam do zadnjeg trenutka, a onda tu energiju pustio. Prigušeni mentalni prasak. Matija Mavrović i Ivan Golub mi nikada nisu bili dragi ljudi, pa sam bez imalo ustezanja prema njima pustio svu energiju koju smo nas četvorica uspjeli prikupiti. Nisam imao milosti.

Ali, nešto se čudno događalo. Nikakve povratne informacije nije bilo, kao da se naša energija raspršila u prostoru. Saša je, isto kao i ostali, osjetio da se nešto čudno događa. Začudo me je pogledao.

“Zar si uštopao?”

“Ne, pustio sam sve što se pustiti dalo, sve što smo sakupili”, odgovorio sam zbunjeno.

“Pa kako onda...?”

Tomislav je prvi shvatio što se moglo dogoditi.

“Prostor je zaštićen. Nismo ih ni ogrebali!!!”

Okruživala su me izbezumljena lica. Sada su već svi shvatili što se događa. Glupost nad glupostima. Nitko od nas nije razmišljao o tome da je prostor možda ipak potpuno zaštićen. Ako su Veliki Mag i njegova grupa već duže vremena planirali oteti krug, onda su imali dovoljno vremena zaštititi prostor u kojem će ga pohraniti, pa makar taj prostor bio i samo privremeno sklonište. Raul i Robi sada su se našli u smrtnoj opasnosti, jer protivnici koje smo mi trebali onesposobiti nisu ni dotaknuti našom energijom.

“Idemo dolje!” povikao sam gotovo izbezumljenim glasom, shvativši što se može dogoditi Raulu i Robiju.

“Brzo, brzo, Mavrović i Golub su uz crni krug puni energije. Kad shvate da im pokušavamo oteti crni krug, pobit će naše dečke k'o zečeve!”

Divlji stampedo sjurio se najprije na Strossmayerovo šetalište, a zatim dolje desno prema Mesničkoj ulici. Na čelu je bio Tomislav kao najportskiji tip i najbolji trkač među nama. Saša i ja trčali smo koliko smo mogli, a Mario je klipsao za nama teško dišući.

A što kad dođemo dolje?

Mislio sam, možda je već prekasno da pomognemo Raulu i Robiju, možda i mi nezaštićeni ulijećemo u lavlji brlog. To mi ipak nije bilo važno. U ovom trenutku je najvažnije ne ostaviti prijatelje na cjedilu. Bili smo već na sredini stepenica koje se sa Strossmayerovog šetališta spuštaju prema Mesničkoj ulici, kad se začuo pucanj i prvo jedan krik, a zatim uzbuđeno vikanje prolaznika.

Čuvši to, spotaknuo sam se i zamalo pao, ali sam ipak, uhvativši se za ogradu, uspio ostati na nogama. Izgubio sam ritam trčanja tako da me je čak i Mario gotovo sustigao. Tomislav je bio nekih tridesetak metara ispred mene, gotovo već na Mesničkoj kad sam ugledao Raulov automobil. Uz škripu guma auto je krenuo s mjesta. Startao je velikom brzinom, a zatim odmah skrenuo ulijevo, prema tuškanačkom kinu i izgubio mi se iz vida. Osjetio sam olakšanje i odmah usporio trk. Izgleda da su dečki ipak uspjeli, došli su do crnog kruga i sada će ga odnijeti na dogovoreno mjesto. To je olakšanje, na žalost, trajalo samo do trenutka u kojem sam ugledao Robija kako krvav i onemoćao leži na pločniku. Tomislav je

već klečao uz njega. Trkom mu je prilazio i Saša. Nasuprot njih stajala je prestrašena prolaznica koja, ugledavši krv, nije prestajala vrištati. Drugi su se prolaznici, a ionako ih nije bilo mnogo, čuvši pucanj razbježali. Zaustavio sam se iznad Robija koji je bespomoćno ležao ispred ulaza u sklonište i jako krvario. Lice mu je bilo blijedo i prestrašeno. Bio je pogođen u prsa, a rana je izgledala vrlo opasno, krv je liptala u mlazovima. Tomislav, koji mu je pridržavao glavu, bespomoćno me pogledao. Po izrazu njegova lica moglo se vidjeti da je Robi ozbiljno ranjen.

Naložio sam mu neka se makne, kleknuo do ranjenika i pokušao, ne baš uspješno, rukom zaustaviti krvarenje, a zatim sam zjapeću ranu na Robijevim prsima pritisnuo maramicom koju mi je dodao Tomislav. Maramica je pomogla samo na kratko da bi već trenutak kasnije bila potpuno natopljena krvlju koja je istjecala velikom brzinom i koja se nije dala zaustaviti. Čudan zvuk koji je dopirao iz prostora galerije na trenutak mi je skrenuo pažnju s Robija. Začulo se nešto nalik na krkljanje. Ivan Golub je četveronoške pokušavao izići van. Zaustavio se na vratima, još jednom zakrkljao hvatajući zrak, a zatim nemoćno klonuo udarivši licem o pod. Glava mu je odskočila i zatim se smirila licem prema podu. Mislim da je u tom trenutku Ivan Golub izdahnuo. Iza njega je na podu galerije ostao krvavi trag.

U dnu galerije, ispod velike slike koja prikazuje uspijeno more, ležalo je beživotno tijelo Matije Mavrovića. Djevojka zaposlena u galeriji cvilila je kao prestrašena životinjica stisnuta u kutu prostorije, držeći ruke na licu. Na njoj nije bilo tragova krvi, pa sam zaključio da nije ranjena, nego samo prestrašena.

Krv koja je nadirala iz Robijevih prsa nikako se nije dala zaustaviti. Liptala je kroz maramicu i između mojih prstiju i polako preplavljivala pločnik.

“Pobio ih je...” zaustio je Robi tihim glasom.

“Tko ih je pobio? Raul?” iznad mene je pitao upravo pristigli Mario. Jedva je disao od napora.

Robi nije odmah odgovorio. Trebalo mu je vremena da sakupi snagu.

“Da... nije čekao da ih vi onesposobite. Odnekud je izvadio pištolj i pobio ih je.”

“Nismo ih ni mogli onesposobiti, jer je prostor zaštićen...” započeo je Tomislav, a onda ušutio svjestan besmislenosti svojih riječi. Gotovo se moglo vidjeti kako grozničavo razmišlja i kako mu sve postaje jasno. Raul nas je prevario. Očito je znao da je prostor zaštićen, inače

ne bi pucao odmah, ne čekajući da mi pokušamo onesposobiti stražare. Uostalom, o pucanju uopće nije bilo riječi. Nikakvu pucnjavu nismo planirali. Nismo čak ni znali da je Raul naoružan.

“Gdje je crni krug?” upita Mario.

“U autu”, sve je teže govorio Robi. “Ukrkali smo ga u auto, a onda je i mene...”

To je dakle bio taj pucanj koji sam čuo jureći niz stepenice. Prva dva hica nisam mogao čuti, jer su bila ispaljena u tunelu galerije.

“Tko je tebe?” upitao sam, iako sam naslućivao odgovor.

“Raul me... Zajedno smo ukrkali crni krug u prtljažnik automobila, a onda se... okrenuo prema meni i hladnokrvno pucao. Žalim slučaj, rekao je, i mirno... me upucao.”

Robi je sad već govorio s krajnjim naporom. Borio se da dođe do zraka, a krvarenje se nije dalo zaustaviti, koliko sam god to pokušavao. Oko nas se širila lokva krvi koja je svakim Robijevim udisajem postajala sve veća i veća. Prolaznica koja je cijelo to vrijeme vrištala, napokon se utišala, dohvatila zrak i potrčala niz Mesničku prema Ilici. Robijeva glava sada je beživotno visjela u mojim rukama. Prazan pogled bio je uprt u nebo negdje iznad mojeg ramena. Pokušao sam mu napipati puls na vratu, ali na žalost, nikakvih znakova života više nije bilo. Robi je upravo umro na mojim rukama. Nježno sam mu spustio glavu na pločnik i ustao. Istina je da ga nisam baš previše volio, ali u ovom mi je trenutku bilo tako teško da sam umalo zaplakao nad njegovim beživotnim tijelom. Lica svih mojih prijatelja bila su blijeda i prestrašena. Posebno blijed bio je Tomislav. On je bio Raulov učenik i bezgranično mu je vjerovao, tako da je sada bio vidno potresen Raulovom izdajom. Nisam im morao govoriti da je Robi upravo umro, sami su to mogli zaključiti. Prvi je progovorio Tomislav Radin. Bio je blijed kao smrt.

“Raul nas je sve preveslao.”

Šutke smo se gledali nekoliko trenutaka, a onda je Mario nadodao: “Uzeo je crni krug samo za sebe.”

“Kakvi smo mi idioti”, dodao je Saša.

U daljini se mogla čuti policijska sirena čiji se zvuk sve više približavao. Ako ne želimo da nas policija ovdje zatekne, vrijeme je da pobjegnemo.

“Brišimo odavde”, najtrezveniji od svih nas bio je Saša.

Kao što smo prije nekoliko minuta trčali niz stepenice sa Strossmayerovog šetališta, tako smo sada svi kao jedan poletjeli prema gore. Opet je, kao i prilikom silaska, do izražaja došla Tomislavova kondicija. Prvi se popeo do vrha stepeništa i odmah je nastavio trčati prema uspinjači i kuli Lotrščak. Mi, obični smrtnici, ne baš u formi, klipsali smo za njim teško dišući. Iza kule Lotrščak, Tomislav je skrenuo lijevo prema Katarininom trgu i tu se zaustavio, nestrpljivo nas iščekujući.

Dok smo mi hvatali zrak, Tomislav Radin je progovorio vidno uzrujan, sa suzama u očima.

“Dečki, ovo je otišlo predaleko. Ja ne mogu dalje. Do sada imamo četvoricu mrtvih i ja više u tome ne želim sudjelovati...” Zastao je kao da se premišlja hoće li izgovoriti sve što mu je na srcu, a onda se ipak odlučio: “Predlažem da idemo svaki na svoju stranu i da se neko vrijeme ne viđamo.”

Mario je opet stigao posljednji i hvatajući zrak panično je zasoptao: “Na je...smo! Sve će nas pozatvarati.”

“Svak’ na svoju stranu”, ponovi Saša Tomislavove riječi. “Moramo se razići, jer će nas stvarno sve uhititi.”

Svakim trenom postajalo mi je sve jasnije da sam na najboljem putu da izgubim sve teško stečene i toliko potrebne saveznike.

“Stanite, ljudi!” rekoh očajno. “Ne možete sada samo tako izići iz svega. Sada se možemo razići, ali samo na kratko. Kasnije moramo nastaviti zajedno dalje. Ne možemo dopustiti da crni krug završi kod izdajnika. Znete li kakve su sve zlouporabe moguće? Znete li što sve s crnim krugom Raul može učiniti?”

“Znaš što ću ti reći za crni krug?” svadljivo će Tomislav. “Boli me više ona stvar za crni krug. Ne želim više čuti za crni krug. Ne želim završiti na robiji zbog tuđih pizdarija.” Zastao je na trenutak, a onda nastavio istim, svadljivim tonom: “Svega mi je već pun kufer. Kako nas je danas izvezao Raul, tako ćeš nas sutra izvozati ti ili neko od vas. E pa, ne želim živjeti u strahu od svojih saveznika. Na mene više ne računajte. Ja sam vani.”

Rekavši to, okrenuo se od nas, malo razmišljao kamo da pođe, a onda, donijevši odluku, otrčao niz Katarinin trg u pravcu Kamenitih vrata ne osvrćući se više.

Izgledalo je da se Saša i Mario slažu s njim. Molećivo sam ih pogledavao, jer sam slutio da misle kao i Tomislav. Prijetila mi je opasnost da ponovno ostanem sam.

“Dečki, ne možemo to ovako ostaviti, previše toga je u igri.”

Dečkima je, međutim, bilo svega dosta. Nisam ih mogao pokolebati i nagovoriti da nastavimo suradnju.

Saša je bio otvoren: “I meni je svega dosta. Malo prije smo se zafrkavali preko radija, a sada imamo troje mrtvih i izdajnika među nama. Prije svega trebamo misliti na naše živote. To je najveći ulog u cijeloj toj igri. Kod koga će završiti crni krug, više me se ne tiče. Ja ga ne želim. Preopasan je i donosi nesreću. Mojoj obitelji ja sam potreban živ, a za crni krug nitko od njih niti ne zna. Tko će othraniti moju djecu ako ja nastradam?”

“Ni ja nisam nikakav heroj,” rekao je Mario, pomalo postideno i pogledavši me dodao: “Moraš se negdje oprati, sav si krvav...”

Zatim se okrenuo prema Saši. Nekoliko trenutaka su kontaktirali očima u nijemom razgovoru, a onda brzim korakom krenuli u smjeru u kojem je maloprije nestao Tomislav.

Gledao sam ih kako odlaze i osjetio se najusamljenijim čovjekom na svijetu. Zaustio sam da ih pozovem i još jednom pokušam uvjeriti, ali sam nakon kraćeg razmišljanja ipak odustao od tog nauma. Kakvog smisla ima nagovarati ih da nastavimo zajedno dalje, kad su očito suviše uplašeni? Trebaju li mi uopće takvi saveznici?

Nikada do sada nisam sebe doživljavao kao posebno hrabrog čovjeka, dapače, uvijek sam izbjegavao bilo kakve sukobe, ali kukavičluk koji su upravo pokazali moji prijatelji nisam mogao shvatiti. Nisam mogao vjerovati da samo tako odustaju od borbe. Jedini saveznici koje sam imao sada su ili mrtvi, ili su me napustili, ili su me, kao Raul Križanić, izdali.

Zašto je Raul uopće htio da pođemo s njim? Pištoljem se i sam mogao dočepati crnog kruga, mi mu za to nismo bili potrebni. Čini se da smo mu trebali poslužiti kao rezervna varijanta ako njegov plan ne uspije otrpve. Da je Raul baš takav, nemilosrdan, i da ni od čega ne zazire da bi ostvario svoje ciljeve, dokazivalo je i to što je bez razmišljanja smaknuo Robija. Po ne znam koji put sam se teško razočarao u ljudima. Bio sam ljut na sebe zbog loše procjene Raulova karaktera. Prije samo nekoliko sati bih za njega dao ruku u vatru, a gle sad kako je to završilo. Raul Križanić ne samo da nas je iznevjerio, izdao, nego je i ubio jednoga od nas. Okrvario je ruke prijateljevom krvi.

Pogled mi je pao na moje ruke koje su još bile mokre i ljepljive od Robijeve krvi. Gurnuo sam ih u džepove od jakne da ih nekako sakrijem od pogleda i brzim korakom, gotovo trčeći, se uputio u smjeru suprotnom od onog u kojem su se izgubili moji dotadašnji saveznici. Prošavši pored uspinjače, spustio sam se stubama prema Ilici. Tamo ću se najlakše izgubiti u gužvi.

14. KINEZ I HEDA

A ja, eto ležim, umoran još od onog grizenja i
pljuvanja, bolestan još od
vlastitog izbavljenja.

Friedrich Nietzsche: Tako je govorio Zarathustra

Držeći krvave ruke u džepovima, pognute glave, brzao sam prema svom domu. Tramvaj se, naravno, nisam usudio koristiti zbog svog izgleda, koji bi svakako privukao pažnju dokonih putnika. Ovako, dok sam pješao, nitko se na mene nije obazirao i nitko me nije zaustavljao, tako da sam se uskoro našao nadomak svom neboderu. Čekajući dizalo, iz poštanskog sam pretinca uzeo novine i onda se ipak odlučio pješice popeti na svoj kat. Nisam mogao dopustiti da me neki znatizeljni susjed sretne u dizalu i vidi ovako okrvavljenoga.

Na vratima me je čekala nova poruka pisana nevještim slovima. I ona je, kao i prijašnje, bila napisana crvenim flomasterom na listu istrgnutom iz bilježnice, ali je ovaj put bila sasvim kratka.

KRV TVOJE BRAĆE PAST ĆE NA TVOJU GLAVU !

Krvavim rukama otkinuo sam papir, zgužvao ga i ugurao u džep. Ovo je već postalo suludo. Nepoznati pisac poruka kao da je znao da ću se kući vratiti sav zakrvavljen. Možda je to s krvlju ipak bila samo slučajnost, ali bilo kako bilo, te poruke su me sada već jako zabrinjavale. Za moj posao ne bi bilo dobro da takve poruke pronađu i pročitaju moji pacijenti. Ljudi se i inače pomalo pribojavaju svega nepoznatog i alternativnog, a takve poruke bi pokobile čak i one malo hrabrije. Tko bi dolazio na bioenergetske tretmane kod čovjeka kojem na vratima piše da je antikrist? No, o tome ne trebam razmišljati, s mojim je poslom ionako gotovo.

Po ulasku u stan odmah sam sa sebe skinuo uprljanu i krvavu odjeću te je bacio u smeće. Nisam ni slutio da bih s pranjem ruku mogao imati toliko problema. Krv s mojih ruku skidala se mnogo teže nego što sam očekivao. Uporno sam sapunao ruke i trljao ih četkom, ali to je bio postupak koji sam mnogo puta morao ponoviti prije nego što sam bio zadovoljan rezultatom. Krv se najteže skidala s kože između prstiju. To me podsjetilo na stare

kriminalističke filmove u kojima ubojice teško peru krv sa svojih ruku, kao da ih ta krv obilježava za čitav život. Te krvave ruke bile su simbol njihovog nedjela. Ja, istina, nisam bio ubojica, ali sam se sada mogao uvjeriti da se sasušena ljudska krv zaista teško pere. Mora da ta činjenica djeluje jako uznemirujuće na ljude koji su svojim rukama nekoga ubili.

Iscrpljen proteklim događajima i potpuno obeshrabren tijekom kojim su se stvari odvijale, sjeo sam u naslonjač i prepustio se razmišljanju. Što sad? Kako i s kim dalje? Moji su prijatelji bili demoralizirani Raulovom izdajom i na njih više nisam mogao računati. Isto tako nisam mogao računati ni na bilo kojeg drugog člana Crnog kruga. Neke od njih nisam dovoljno poznao da bih im mogao vjerovati, a od nekih ionako nikakve koristi. Nikola bi na mom mjestu sigurno znao kome se obratiti, ali meni se sada osvećivala moja usamljenost i nedruštvenost. Ni s kim iz Crnog kruga nisam bio dovoljno prisan da bih mu se mogao povjeriti i od njega zatražiti pomoć. Uostalom, nisam niti znao kakvu bih pomoć mogao tražiti ja, koji sam isključen iz Crnog kruga.

Nikakva rješenja nisu mi padala na pamet.

Odjenuo sam se, pustio tihu glazbu, pojeo nešto, a zatim se opet zavalio u naslonjač uzimajući novine. Moram se malo opustiti, a listanje dnevnog tiska je najbolji način da mi skrene misli s proteklih događaja. Previše sam uznemiren i prestrašen da bih mogao normalno razmišljati. Ovaj put mi ni listanje novina nije pomoglo da se opustim, baš naprotiv, samo uzimanje novina u ruke probudilo je u meni onaj iskonski strah. Ponovno sam u mislima proživio napad koji sam preživio prije nekoliko dana, a koji je započeo baš dok sam listao Večernji list. Vjerojatno ću do kraja života osjećati nelagodu čitajući sportske stranice. Ovdje u svom stanu sam zaštićen, ali ipak se podsvjesno grčim jer očekujem udar sile. Preskočio sam sportske stranice, iako za to nisam imao nikakvih racionalnih razloga.

Pažnju mi je prvo privukao članak u crnoj kronici koji je govorio o nekoliko neriješenih ubojstava, koja su se dogodila u proteklim mjesecima, a koja su imala neke međusobne sličnosti. Naslov je, iako pod upitnikom, bio bombastičan. RITUALNA UBOJSTVA U ZAGREBU? Podnaslov je ipak bio umjereniji i ostavljao je mogućnost da naslov možda i nije točan, nego da se radi o nekoliko sličnih ubojstava koja mogu, ali i ne moraju biti povezana. Autor teksta nije bio siguran je li se u Zagrebu pojavio manijak koji svakih nekoliko mjeseci nađe novu žrtvu i ubije je, ili je riječ o različitim ubojicama koji su slučajno odabrali sličan način ubojstava. Policijska uprava nije u "interesu istrage" željela davati nikakve podatke o tome.

Pomislio sam na naslove članaka u sutrašnjim novinama koji će govoriti o pucnjavi i trojici mrtvih u Mesničkoj ulici. Vjerojatno će pucnjavu proglasiti mafijaškim obračunom. Mogu li mene povezati s tim događajima? Prvi sam put bio umješan u takvo što i bio sam jako zabrinut. Policija će sigurno ispitivati u kojim su se krugovima kretale žrtve, ali malo je vjerojatno da bi mogli doći i do mene. Članovi crnog kruga su ipak diskretni i malo tko od njihovih bližnjih zna s kim se druže. Ipak, za svaku sigurnost, moram što prije baciti vreću za smeće u kojoj je bila odjeća natopljena Robijevom krvlju. Moram se što prije riješiti materijalnih dokaza koji bi me povezivali s tim masakrom. Svjedoka se nisam previše bojao. Žena koja je vrištala na ulici bila je potpuno izbezumljena i teško da se mogla sjetiti našeg izgleda, a djevojka koja je radila u galeriji bila je još prestrašenija i držala je ruke na licu. Ona bi se eventualno mogla prisjetiti kako je izgledao ubojica, jer je Raula prije pucnjave mogla dobro pogledati, ali malo je vjerojatno da bi mogla opisati nas četvoricu koji smo na poprište sukoba došli nešto kasnije. Takvih svjedoka se nisam morao bojati.

Više bi se trebao plašiti svojih novostečenih neprijatelja, Velikog Maga koji zna gdje stanujem i koji sigurno pretpostavlja tko je sve umješan u nestanak crnog kruga. Da je kojom srećom akcija uspjela i da je crni krug kod mene, ni njega se ne bih trebao bojati, ali ovako, kad nisam znao ni gdje bi krug mogao biti, moja moć je bila više nego jadna.

Prokleti Raul, kako nas je samo navukao. Možda je i to bio razlog zbog kojeg nas je poveo sa sobom. Možda je njegova namjera bila da proširi krug sukrivaca, umiješa što više ljudi i na taj način dobije više vremena da sakrije svoje tragove, da nestane s crnim krugom.

Veliki Mag i njemu odani članovi Crnog kruga sigurno će me potražiti, a kad me pronađu, razgovor sigurno neće biti nimalo ugodan, dapače, taj bi razgovor za mene mogao biti koban.

Kako se zaštititi? Bilo bi pametno da se odmah naoružam, jer ovo više nije šala, za protivnike imam vrlo opasne ljude koji ni od čega ne zaziru. Počelo se pucati, stradalo je već nekoliko ljudi, a bojim se da je ovo do sada bila dječja igra u odnosu na ono što tek slijedi. Tim više mi je bilo žao što su Saša, Mario i Tomislav onako demonstrativno i ishitreno odustali od svega. Zajedno bismo možda još i imali neke šanse, ali ovako pojedinačno svaki od nas predstavlja laku metu.

Razmišljao sam neko vrijeme kako da se zaštitim, a onda se digao iz svog udobnog položaja i telefonirao Kinezu koji je, iako ga je ponekad teško uloviti, ovaj put, na sreću, bio kod kuće.

Kinez je moj prijatelj iz djetinjstva. Nije član crnog kruga, ali je zato vojnik odnosno časnik, pomalo sklon sumnjivim poslovima. Kod njega se u svakoj prilici moglo pronaći ponešto od oružja. Doduše nelegalnog, ali zato po vrlo pristupačnim cijenama. Ono što Kinez nije imao, to je mogao nabaviti u najkraćem roku. Platiti se moralo, naravno, unaprijed, s tim kod Kineza nije bilo šale.

Šetnja do Škričeve ulice u kojoj je Kinez živio bila je kratka. Pokušao sam pozvoniti, ali zvono na njegovim vratima nije radilo pa sam morao dugo i uporno kucati. Iznutra su se začuli šumovi i vrata su se napokon otvorila, a na njima je nasmiješen stajao Kinez. Bio je deblji nego ikad i stvarno je sve više ličio na nekog pravog Kineza. Svojim je izgledom i zadobio nadimak koji ga je pratio još od najranije mladosti.

“Zvono ti ne radi. Zar su ti opet isključili struju?” Kinez je bio poznat po tome što račune plaća samo kad je stvarno na to prisiljen, a i tada teška srca.

Smijao se mom pitanju kao zgodnoj šali, iako sam ja to pitao sasvim ozbiljno. Odmahnuo je rukom i slegnuo ramenima.

“Ne, struje ima, ali je zvono pokvareno. Poznaješ li možda nekog dobrog električara koji bi se prihvatio posla?”

Nisam poznavao niti jednog dobrog majstora te struke, pa je ovaj put na meni bio red da slegnem ramenima.

Sjeli smo u Kinezovu kuhinjicu i nakon nekoliko uvodnih kurtoaznih rečenica o zdravlju, starim prijateljima i potrebi da se češće susrećemo kako bismo mogli popričati, prešao sam na stvar zbog koje sam i došao. Bio sam previše nestrpljiv da bih dalje pričao o nevažnim stvarima.

“Kinez, trebam neko oružje.”

Pogledao me začuđeno kroz čašu koju je upravo prinosio ustima. Gotovo se zahliknuo. Odložio je čašu.

“Što će tebi oružje? Pa ti ne znaš pucati. Prvo i jedino što bi pogodio, bila bi tvoja vlastita noga.”

“Nije mi do šale”, rekao sam ozbiljnim glasom. “Trebam neki pištolj. Imam problema s nekim neugodnim ljudima i trebam pištolj za samoobranu.”

Kinez, iako nemilosrdan trgovac, ipak je dobra duša koja, ako ikako može, rado pomaže starim prijateljima. Odmah mi je ponudio pomoć.

“S kim imaš problema? Možda ti mogu pomoći? Kad ja i moji dečki nekoga posjetimo, taj je tada obično puno skloniji kompromisima i više nije tako opasan.”

Njegovu sam ponudu, na žalost, morao otkloniti, iako priznajem da sam na trenutak pomislio kako bi to bilo divno. Iznositi prljavo rublje Crnog kruga pred ljude koji za Crni krug nisu ni čuli, to ipak nisam mogao, čak ni pred tako starim prijateljem kakav je bio Kinez.

“Ne, ne možeš mi pomoći. Odnosno možeš, ali samo tako da me naoružaš.”

“Što bi ti od oružja?” Ionako uske Kinezove oči sad su se još više suzile. Procjenjivao je do koje su mjere ozbiljne neprilike u kojima se nalazim.

“Ne znam, nekakav pištolj. Ne prevelik, tako da ga mogu nositi, a da se ne vidi.”

Dugo je razmišljao stisnutih očiju i dalje me procjenjujući, a onda napokon progovorio poslovnim glasom: “Imam nešto za tebe, ali morati ćeš pričekati oko dva tjedna. Walter PPK. Divan pištolj, pravi dragulj među pištoljima, takav nosi James Bond.” Iz Kineza je progovorio trgovac koji reklamira svoju robu.

“A cijena je prava sitnica, zar ne?”

Kinez se nasmiješio, oči su mu zablistale kao i uvijek kad je riječ o novcu.

“Za tebe, samo soma i pol maraka. To je njegova realna cijena i na tebi neću ništa zarađivati, ali kažem ti da moraš pričekati dva tjedna dok se vlasnik ne vrati s terena.

Cijena mi se učinila razumnom, izgleda da stvarno nije na meni želio zaraditi. Ipak, jedna mi se pojedinost nikako nije činila prihvatljivom: rok isporuke.

“To mi može biti prekasno. Trebam nešto odmah.”

“Čuj, to ne ide tako,” reče pomalo ljutito, “nije ovo samoposluživanje da odmah dobiješ što želiš. Doma nemam ništa, preopasno bi bilo kod kuće držati cijeli arsenal. Što god da naručiš, moraš pričekati koji dan. Jedino što ovdje imam je moj službeni vojni pištolj, koji ti ne mogu prodati, iako bi ga se rado riješio jer je pretežak... i ručna bomba koja ti ne treba.”

“Uzet ću ručnu bombu,” rekao sam odlučno, a Kinez me opet pogledao začuđenim i

istovremeno zabrinutim pogledom.

“Tebi je stvarno frka, ali znaš, s tim se baš ne možeš obraniti ako te netko na cesti napadne i počne cipelariti.”

“Uzet ću bombu”, ponovio sam.

“Dobro, kako želiš,” uzdahnio je Kinez i počeo prekapati po ormaru izbacujući stvari. Imao je dosta muka dok nije uspio pronaći bombu i izvući je na svjetlost dana. Nakon njegove potrage, nije izgledalo da je iz ormara izvukao ručnu bombu. Ormar je izgledao kao da je u njega upravo ubacio tu bombu.

“Evo je, prava ljepotica”, glasno je cmoknuo bombu i bacio je prema meni.

Iako bomba, naravno, nije bila aktivirana, ipak sam se malo prestrašio tako da sam je prilično nespretno uhvatio. Gotovo mi je ispala iz ruke. Kinez me je prijekorno pogledao odmahujući glavom.

“Ti ćeš se ubiti tom igračkom, a sa sobom ćeš povesti još barem dva ili tri slučajna prolaznika. Kako ćeš kasnije živjeti s tolikim žrtvama na duši? Ha-ha.”

Nasmijao se svojoj vlastitoj šali kao da je najbolji vic. Kinezov smisao za humor je ponekad malo morbidan. Nije mi bilo smiješno, ali se nisam niti uvrijedio na njegove riječi. Znao sam da su izgovorene u šali i dobroj namjeri.

“Koliko košta?”

Odmjeravao me je nekoliko trenutaka, procjenjujući koliko sam platežno sposoban i koliko mi može naplatiti, a onda kao da se predomislio.

“Ma ništa ne košta, darujem ti je. Ionako za ta kinder jaja više nema tržišta. Nekad su se dobro prodavala, za njih se kao od šale moglo dobiti stotinjak maraka, ali od kako je rat u Bosni završio, potražnja je naglo pala. Ova ljepotica mi tu stoji već godinu dana i samo mi smeta. Nego reci, jesi li siguran da ti ne mogu pomoći s tim ljudima koji ti prijete? Bolje da ti pomogne netko od prijatelja, nego da povlačiš bombe. Moraš paziti, jer bi se mogao uvaliti u još veću nepriliku od ove u kojoj si sada.”

Bio sam dirnut njegovom ljubaznošću i brigom za moje probleme koji ga se, na koncu konca nisu ni malo ticali, ali nisam se mogao odlučiti da mu ispričam što me muči i kakve mi

opasnosti prijete. Ipak, bilo je ugodno spoznati da mi je bar netko spreman pomoći. Zahvalio sam mu uljudno odbivši pomoć, promijenio temu i ostao sjediti kod njega još puni sat vremena. Nije mi se išlo kući, a bilo je lijepo za promjenu pričati o nekim sasvim normalnim, svakodnevnim temama, kao što su djevojke, novac i slično. Novac je bio prava tema za Kineza. O novcu je mogao pričati satima, jer mu je novca uvijek nedostajalo. Od kako ga znam bio je u dugovima i istovremeno u nekim velikim planovima s kojima će, ovaj put sigurno, zgrnuti veliku lovu.

Ponekad su mi ti njegovi planovi djelovali naivno i neostvarivo, ali ponekad su zvučali prilično realno. Rezultat im je uglavnom bivao isti: nije ga bilo. Kinez je zbog toga uvijek bio u kroničnoj besparici, što ga nikako nije obeshrabrivalo i sprječavalo da smišlja nove, sve originalnije načine da dođe do novaca. Jednom će mu se neki od tih planova, nadam se, i ostvariti.

Za to vrijeme, dok sam slušao kako će se Kinez obogatiti i što će sve učiniti s novcem koji, eto, tek što nije zaradio, strusili smo sav konjak koji je imao u kući, a onda je, kad je alkohola ponestalo, Kinez postao pomalo nestrpljiv. Sjetio se da ima neke obaveze. Morao je poći. Oprostio sam se sa starim prijateljem, još jednom mu zahvalio na ponuđenoj pomoći i krenuo kući.

Koračao sam nesigurnim koracima, jer me konjak poprilično opio. U posljednje vrijeme pretjerujem s alkoholom. Pomislio sam na Nikolu Rogoza koji je bio veliki protivnik bilo kakvog pretjerivanja s alkoholom. Nikola bi samo ponekad popio čašu crnog vina uz objed, ali nikada nije pretjerao. Govorio je da, želim li otupjeti, postoje jednostavniji načini. Mogu se jednostavno opaliti kamenom u čelo. Rezultat je sličan, a metoda je mnogo jeftinija, možda i zdravija.

Dok sam hodao u džepu mi je lupkala Kinezova bomba i svojom me hladnoćom i težinom podsjećala na sebe i tjerala na razmišljanje. Pomislih kako je Kinez možda ipak bio u pravu. Bomba baš i nije oružje za obranu, a posebno ne od napada Crnog kruga. Kako mi ta bomba može pomoći?

Gotovo nikako, glasio je zaključak. Dok mi Kinez ne nabavi neki pištolj neću se osjećati nimalo sigurnije. Bomba u mom džepu mi ne daje niti gram samopouzdanja, a pitanje je hoću li se, čak i kad budem naoružan pištoljem, osjećati sigurnije.

Ne, ta mi bomba stvarno nije trebala, preneglio sam. Kinez je bio u pravu i sada sam požalio

što ga nisam poslušao.

Što ako policija, istražujući ubojstva u Mesničkoj ulici ipak nekako dođe i do mene? Ne bi bilo nimalo zgodno da mi u džepu pronađu ručnu bombu. Zbog samog posjedovanja takvog oružja mogao sam završiti u zatvoru. Policija je u posljednje vrijeme provodila akciju oduzimanja oružja zaostalog od nedavnog rata i u tome je bila vrlo rigorozna. Kazne za posjedovanje oružja su velike, a odlazak u zatvor, zbog takve gluposti kao što je posjedovanje oružja, mi se nije činio ni malo privlačnim. Zbog posjedovanja neprijavljenog pištolja, mogao bih imati velikih problema, ali zbog posjedovanja ručne bombe ti bi problemi bili još veći i gotovo je sigurno da bih završio u zatvoru.

Nije baš mudro tu bombu nositi sa sobom, pomislih, možda je bolje da je ostavim u automobilu koji rijetko koristim, a parkiran je iza mog nebodera.

* * *

Vrativši se kući ponovno sam zapao u tešku depresiju. Izležavao sam se premještajući se iz naslonjača u naslonjač i gotovo očajan razmišljao kako dalje. Gdje da tražim crni krug i da li da ga uopće tražim? Uostalom, nisam baš bio siguran što bih s njim, sve da ga i nađem.

Raul je odnio crni krug i sigurno se napunio energijom. Mogu li se boriti protiv njega i povratiti crni krug? Sam nemam nikakve šanse, a saveznika nemam. Raul je i onako bio moćan i ne znam jesam li mu dorastao u izravnom sukobu, a sad je još i u dodiru s izvorom sile i kao da sve to nije dovoljno obeshrabrujuće za mene, još je i naoružan. Nemilosrdno je i hladnokrvno ubio Robija, pa se nije moglo očekivati da bi prema meni imao više milosti. Odlučnosti da se posluži oružjem mu ne nedostaje. Gdje bih ga uopće mogao tražiti?

Na to mi pitanje odgovor mogu dati samo Adepti kojima baš i ne vjerujem i kojih se pribojavam. Raul je rekao da su sada, s obzirom da je crni krug oslabio i Adepti teško dostupni, ali možda je i o tome lagao kao i o svemu drugome. Izgleda da ću im se ipak morati obratiti. Nemam kome drugome.

Moja slaba uvježbanost u kontaktima i urođena odbojnost i strah prema Adeptima u posljednjih se nekoliko dana pokazala kao ozbiljan hendikep. Prisiljen sam im se obratiti, jer samo tako mogu saznati nešto više o sudbini crnoga kruga, ali tog kontakta sam se bojao. Usprkos urođenom strahu spram tih bića i lošim iskustvima koja sam s njima imao, odluka

koju sam donio je bila čvrsta. Kontakt s njima bio mi je jedina šansa da izađem iz slijepe ulice u kojoj sam se našao i da nastavim putem kojim sam krenuo.

Bezvoljno i sa strahom sam se spremio za obred prizivanja Adepata. Koncentrirao sam se, zamalo započeo i... zazvonio je telefon. Ovaj put onaj pravi, a ne onaj u mojoj glavi.

Hedin, malo promukli glas, prepoznao bih u bilo kojoj prilici i na bilo kojem mjestu. Zadovoljstvo što je čujem bilo je veliko, a to što sada imam izgovor da odgodim kontakt s Adeptima, to je zadovoljstvo još i povećavalo.

Heda je moderna vještica i obožavateljica božice Dijane. Vrlo lijepa žena koja proučava granične znanosti i jako je zanima sve što ima i najmanji prizvuk mističnog. Prije nekoliko godina sam joj pomogao da ozdravi. Imala je teških zdravstvenih problema i liječnici su gotovo digli ruke od nje, ali ja se nisam predavao. Nakon mnogih tretmana, mnogo utrošene energije i mnogo muke uspio sam je izliječiti uz pomoć energije crnog kruga i od toga doba mi je više nego vjerna prijateljica. To je bilo jedno od izlječenja koje je me skupo koštalo, jer ga je spominjao Veliki Mag kad me je isključivao iz Crnog kruga. Heda je nešto znala o Crnom krugu i bila je svjesna da je nisam liječio samo bioenergijom, nego da tu ima nešto više.

Obavezala se šutjeti o svom izlječenju, a od tih dana mi je bila zauvijek zahvalna. Postali smo veliki prijatelji, a ja sam možda to prijateljstvo želio pretvoriti u nešto više. Ona me je uvela i u Rei-ki, a pokušavala me zainteresirati za još neke discipline kojima se bavila. Sve što je imalo prizvuk alternativnog ili mističnog za nju je predstavljalo pravi magnet i neodoljivo je privlačilo. Vrlo dobro informirana, krećući se u krugovima ljudi koji su se bavili graničnim znanostima i mistikom, znala je za društvo Crnog kruga i prije nego što sam je upoznao. Na pitanje od kud zna za nas, neodređeno je odgovorila da ona ima svoje izvore o kojima ništa detaljnije nije željela reći. Ništa više tada nisam uspio izvući iz nje. Tek nakon nekoliko godina poznanstva, otkrila mi je da često organizira skupove istomišljenica na kojima dozivaju božicu Dijanu i da se na takvim sastancima svašta može doznati. Jako ju je naljutilo kad sam je, čuvši to, u šali nazvao vješticom. Tvrdila je da se njene nauke nikako ne mogu nazvati vještičarenjem, iako je priznavala da neke sličnosti postoje. Više je voljela da je se naziva mjesečevom svećenicom ili svećenicom božice Dijane. Riječ vještica joj je nekako pogrdno i presirovo zvučala. Ja sam je i dalje u šali nazivao mojom privatnom vješticom i nakon nekog vremena to je prihvatila kao šalu i više mi ništa nije zamjerala.

“Heda,” rekao sam u slušalicu, “ni ne slutiš koliko mi je drago što te čujem.”

“Trebaš me, zar ne?”

Heda je uvijek imala šesto čulo za te stvari. Nisam je se ni sjetio, a ona je znala da mi je njena pomoć potrebna.

“Da, trebam te Heda,” odgovorio sam sumorno, “trebam svu pomoć koju mogu dobiti. Događaju mi se grozne stvari i ne znam kako ću dalje.”

“Što se to događa kod vas? Dobivam toliko negativnih vibracija, koliko nisam dobivala još od vremena rata. Zar ima sukoba u Crnom krugu?”

“Ni ne slutiš koliko. Ja sam, recimo, izbačen iz Crnog kruga, ali to još nije ono najgore. Sam crni krug je otet i izgubio sam mu svaki trag.”

Nekoliko trenutaka je vladao muk. Heda je bila osupnuta onim što je upravo čula. Ona je šutjela, pa sam ja nastavio.

“Upravo se spremam komunicirati s Adeptima i saznati gdje je crni krug.”

“Ali ti mrziš Adepte.”

“Mržnja nije prava riječ. Ja ih se pribojavam i nisam baš vješt s njima, imam loša iskustva.”

Malo sam razmislio i odlučio biti iskren.

“U stvari imaš pravo, bojim ih se i ne volim ih, ali sada mi samo oni mogu pomoći pa ih moram prizvati i prepustiti im se, ma koliko se toga pribojavao.”

Heda je nekoliko trenutaka razmišljala, a onda napokon progovorila, nudeći mi izlaz iz teške situacije: “Dođi radije k nama. Noćas imamo Sabbu i dozivamo Dijanu. Ako misa uspije, Dijana ti može reći sve što i Adepti, a puno je manje opasna. S Dijanom je vrlo ugodno komunicirati, a može biti i vrlo korisna, može ti pomoći i odgovoriti ti na sva pitanja koja te muče.”

Bio sam oduševljen njenom idejom. Nikada još nisam kontaktirao s božicom Dijanom, iako me je Heda nekoliko puta htjela uvesti u te krugove. Iz Hedinih priča, znao sam da je to iskustvo koje se ne zaboravlja. Tvrdila je da kad jednom počneš prizivati Dijanu i ona ti se odazove, nakon kontakta s njom, više nikada s tim ne želiš prestati. O samoj Sabbi, na kojoj se Dijana doziva, Heda tada nije željela pričati, iako sam je o tome ispitivao.

“Dođi pa ćeš sam vidjeti,” bio je njezin odgovor popraćen tihim smijehom.

Sada ću stvarno i vidjeti kako se odvijaju skupovi obožavateljica božice Dijane. To mi je bilo jako zanimljivo, a osim toga, pristao bih na sve, samo da ne moram dozivati Adepte.

Heda mi je predložila da predvečer dođem po nju i da zajedno, mojim autom, odemo do donje stanice Sljemenske žičare. Od tamo, pa do mjesta održavanje vještichjeg skupa nije daleko i taj dio puta moramo prevaliti pješice.

Pristao sam zadovoljan što ću je uskoro vidjeti.

15. VJEŠTICE

Kako se leti zrakom? Za takve se letove služe muškarci i žene, naime oni bezbožnici, mašću koju zovu ugentum Pharelis. Prave je iz sedam trava, a svaku travu beru onog dana koji je posvećen toj travi; tako nedjeljom beru i iskapaju solsquium, ponedjeljkom lunarium, utorkom verbenam, srijedom mercurialem, četvrtkom barbam Jovis, petkom capillos Veneris; iz njih onda rade mast miješajući je s nešto ptičje krvi i životinjskoga sala. Sve to ja nikako ne pišem da bih koga sablaznio. Kad im se onda prohtije, namažu klupe ili grede, vile ili žarače i polete. Sve je to prava nigramancija i strogo je zabranjena.

Johan Hartlieb: Knjiga svih zabranjenih vještina, bezvjerstava i čarobnjaštva

Puni mjesec svijetlio je visoko iznad čistine "male piramide" i osvjetljavao je kao da je dan. Sama čistina nije bila jako velika. Imala je oblik nepravilnog kruga promjera nekih dvadesetak metara. U prostor kruga moglo se ući s dvije strane, put koji je presijecao čistinu dolazio je s istoka, a nastavljao se u smjeru sjevera. Heda i ja smo došli nešto prije početka samog obreda, jer joj je trebalo vremena da bi mi na licu mjesta objasnila kako se moram ponašati i gdje moram stajati da ne bih ometao obred.

Vodila me za ruku kao malo dijete i takvim mi tonom objašnjavala što će se događati.

Nipošto se nisam smio maknuti iz "vrata" male piramide, sve dok me Heda ne pozove, kako bih bio zaštićen od početnih negativnih zračenja koja bi za mene mogla biti opasna. Isto tako nisam smio pustiti ni glasa, ma što se događalo, prije nego što mi se Heda obrati.

Promatrao sam Hedu dok mi je objašnjavala stroga pravila tihim, ali odlučnim glasom. Bila je vrlo lijepa. Vrlo vitka, dugih nogu i ruku te duge crvene kose koja se na mjeseci prelila nekim posebnim sjajem. I oči su joj se zelenile nekim posebnim sjajem koji imaju samo prirodno riđokosi, a zelenooki ljudi. Takva je kombinacija u prirodi prilično rijetka, ali kad se poklopi, onda su to obično ljudi izuzetne ljepote i neke posebne čvrstine i odlučnosti. Heda je bila upravo takva. Gotovo savršeno klasično lijepa, ali ne bezlično, lutkasto lijepa, već nekako osobito, meni teško opisivo. Jedino što na njoj nije bilo savršeno, bio je nos. Za

mrvicu prevelik i za nijansu prekukast. Iako joj je taj nos malo kvario klasičnu ljepotu, davao joj je mnogo više na osobnosti. Zbog njega je djelovala odlučnije.

Uostalom, kakva bi to bila vještica bez kukastog nosa? Ulovio sam se u toj pomisli i smiješak mi je zatitrao usnama. Odmah je to primijetila.

“Nemoj ovaj obred doživljavati neozbiljno,” prekorila me pomislivši da se smješkam njenim uputama. “U sam obred i protokol koji ga prati uloženo je više truda nego što si to vi povlašteni iz Crnog kruga možete i zamisliti, generacijama ga poboljšavamo i usavršavamo.”

Bila je očito povrijeđena mojom nepažnjom i neozbiljnošću.

“Oprosti, malo sam se zamislio,” pokušao sam zagladiti stvar. “Mnogo toga ružnog mi se događa u posljednje vrijeme i priznajem da nisam usredotočen koliko bi trebalo.”

Namjeravao sam se dalje pravdati, ali po njenom osmijehu moglo se razabrati da mi ne zamjera previše i da je nepotrebno na isprike dalje trošiti riječi. Shvatila je da smiješak na mom licu nije bio zlonamjerman ili podcjenjivački.

“Dobro,” nastavila je zapovjedničkim glasom, “mislim da si najvažnije shvatio. Ne miči se iz vrata i ništa ne govori dok ti ja ne dam znak dopuštenja...”

Zaustila je još nešto, ali je prekinula u pola riječi, zagledavši se niz istočni puteljak po kojem se u taj trenutak počela približavati svjetlost.

“Dolaze ostale,” prozborila je tiho i okrenula se od mene takvom brzinom da su me krajevi njene lijepe duge kose oplahnuli po licu. Brzim je koracima, gotovo trčeći, napustila čistinu u smjeru suprotnom od nadolazećih svjetala.

Sada se već sasvim jasno moglo razaznati da je izvora svjetlosti bilo više. Svijeće koje su držale mjesečeve svećenice gorjele su jasnim plamenom, tek ponekad zadrhtavši od strujanja zraka. Približavale su mi se u tišini, polagano i dostojanstveno. Kolona u kojoj je bilo dvanaest žena i djevojaka, razvukla se po dužini, jer je između svake od njih bio razmak od po nekoliko metara.

Jedna po jedna, tiho su prolazile pokraj mene ne pokazujući ni jednim znakom da su me primijetile.

Zaogrnete samo tankim ogrtačima od gaze, bosih nogu, okupljale su se na čistini čineći

polukrug okrenut prema sjeveru.

Kad je i posljednja od njih došla na proplanak, krug se polako počeo zatvarati. Ostao je samo mali prolaz u smjeru sjevera. Upravo u onom smjeru u kojem je odletjela Heda.

Svećenice su nekoliko trenutaka stajale sasvim mirno i u potpunoj tišini, a zatim se iz njihovih grla moglo začuti brujanje, zvukovno nalik na indijski Om.

Brujanje je u početku bilo jedva zamjetno da bi se, kako je vrijeme odmicalo, sve više pojačavalo. Kako je rastao intenzitet njihova brujanja, tako su sve više dizale svijeće koje su im blistale u rukama. Napokon su svijeće bile visoko u zraku, a dvanaest je svećenica odjednom, kao po komandi, ušutjelo. Nekoliko je trenutaka vladala potpuna, grobna tišina, a zatim se oglasila najstarija od njih iznenađujuće snažnim i zvonkim glasom.

“Došli smo ti, božice.”

“Ommm...” začulo se iz grla svih ostalih. Zvučalo je kao odgovor.

“Slaviti te, božice.”

“Ommm...”

“Služimo ti, božice.”

“Ommm...” odgovarale su sve ostale.

“Učimo od tebe i živimo s tobom u srcima.”

“Ommm...” Sve je glasniji bio odgovor.

Zatim je nastala stanka, potpuna tišina koja je trajala oko pola minute. Svijeće su i dalje bile visoko u zraku obasjavajući čistinu jasnom svjetlošću.

Baš kad sam se počeo pitati koliko će dugo izdržati u tom položaju, svećenice su polako počele spuštati svijeće i kretati se čistinom. Krug je bio zatvoren i ponovno se počeo kretati u smjeru suprotnom od kazaljki na satu. Svijeće su opet držale u visini pojasa. Laganim su, elegantnim, gotovo plesnim koracima, krenule jedna za drugom. Svaka od njih pogleda uprta u svijeću u svojim rukama. Kružile su čistinom potpuno koncentrirano, ne obraćajući pažnju na svoju okolinu. Onako bose, u bijelim prozirnim laganim koprenama izgledale su mi nadnaravno lijepe i čiste.

Pozorno sam promotrio svaku od njih dok su prolazile pored mene i dalje ne pokazujući da me primjećuju. Neke od njih sam poznao od ranije, a neke sam sada vidio prvi put. One koje sam poznao, nikada mi se nisu činile tako lijepe kao sada dok sam ih promatrao kako u savršenom skladu lagano koračaju mjesecom obasjanom čistinom. Lica su im blistala u svjetlosti svijeća i izgledala nekako svježije, mladenački, u isto vrijeme opušteno, ali i zategnuto od duboke koncentracije.

Sve su mjesečeve svećenice bile mlade, iako različitih godina. Najstarija, koja je bila na čelu kolone, mogla je imati nekih trideset i pet godina, a najmlađa, na začelju kolone, bila je jedva punoljetna.

Napravile su tri kruga u potpunoj tišini, a zatim se ponovno zaustavile u položaju iz kojeg su krenule.

“Danas neka najbolja od nas govori tvojim glasom i neka nas savjetuje tvojom mudrošću!” nastavila je predvodnica jakim glasom.

“Ommmm...” izustile su ostale.

“Dođi i druži se sa svojim sestrama.”

“Ommmm...”

“Pouči nas.”

“Ommmm...”

“Budi s nama.”

“Ommmm...”

“Budi jedna od nas.”

“Ommmm...” glasanje ostalih je preraslo gotovo u vrisak da bi nestalo u silaznoj putanji.

Tada se na zapadnom ulazu na čistinu pokazalo još jedno svjetlo. Znao sam da je to Heda, a znale su to i svećenice, ali ovoga puta nisu u njoj vidjeli Hedu, jednu od njih, nego božicu Dijanu koja se materijalizira u najboljoj od njih.

Heda je prilazila čistini laganim koracima tako polagano da se činilo kao da lebdi. Svijeća u

njenim rukama bila je crna i gorjela je nešto jačim plamenom koji je obasjavao njezino lice.

Crvena, raspuštena kosa obasjana plamenom svijeće blistala je kao da gori. Oči su joj, dok se približavala bile gotovo potpuno zatvorene. Polaganim je, dostojanstvenim, a ipak vrlo elegantnim koracima ušla u krug koji su činile njene istomišljenice i tek tada je pogledala plamen svoje svijeće praznim, odsutnim, pogledom. Pogledom koji kao da je kroz svijetlost plamena zadirao u drugu dimenziju.

“Jeste li spremne?” izustila je tihim, oporim glasom.

“Spremnne smo,” prošaptale su žene, jednoglasno.

“Jeste li ablucirane?”

“Očišćene smo.”

“Jeste li svjesne?”

“Svjesne smo.”

“Jeste li dostojne?” Hedinin je glas postavljajući ovo pitanje bio nešto viši nego do sada.

“Dostojne smo!” I odgovor je bio glasniji.

“Tada me slavite i budite moje družice.”

Rekavši to, Heda je podigla svijeću u svojim rukama visoko iznad glave i počela se okretati oko svoje osi. Ostale svećenice su polaganim i pažljivim pokretom spustile svoje svijeće ispred sebe, uhvatile se za ruke i u tom čudnom kolu počele kružiti oko Hede. Najprije sasvim polagano, a onda sve brže i brže.

“Oooooaaaah, oooooaaaah, oooooaaaah...” Krikovi su se prolamali čistinom. Zapravo krik nije dobra riječ kojom bi se opisalo glasanje svećenica koje su sad već brzim korakom kružile i kružile oko Hede. Početni glas “o” bio je jedva čujan, začet duboko u grudima svake od njih, pojačavao se sve više i više da bi u jednom trenutku prešao u glas “a” koji je još rastao i napokon završio glasnim krikom. Ruke koje su prvo bile dolje, uz struk, sada su bile visoko u zraku, kao da ispraćaju krik i odbacuju ga što dalje od sebe. Zatim nekoliko trenutaka tišine, pa ponovno “oooooaaaah” i ponovno podizanje ruku. Osjetio sam kako me od tih glasnih krikova preplavljuje jeza.

Heda je u sredini tog glasnog vrtloga polagano kleknula najprije na jedno, a zatim na oba koljena, te plamen svijeće prinijela hrpici lišća i suhe trave koji je bio ispred nje i koji ja do tada nisam ni zamijetio. Hrpica je za tren planula čudnim praskavim plamenom, koji je Heda odmah ugasila skinuvši veo sa svoje glave i prebacivši ga preko plamena. Zatim je ustala i podigla svoju svijeću visoko iznad glave. Polagano se okretala oko svoje osi. Čudnovato, pomislio sam, za veo od gaze bilo bi normalno da izgori u dodiru s otvorenim plamenom, ali ovaj veo je prigušio plamen gotovo ga ugasivši. Iz hrpice lišća i trave pokuljao je plavkasti dim čudna mirisa.

Svećenice su sad malo stisnule krug oko Hede i okrenule se prema njoj i dimu koji ih je počeo prekrivati. Još uvijek su lagano kružile i zajednički, unisono ispuštale krikove.

“Ooooooooooahh.”

Jedan krug oko Hede značio je dva do tri krika i isto toliko podizanja ruku. Gusti se dim dizao iz hrpice i obavijao ih, a one su ga žudno udisale.

Žar se, raspiren lelujanjem njihovih koprena, pretvorio najprije u plamičak, a onda je opet planuo punim plamenom. Predvodnica je brzim pokretom sa sebe strgnula gazu kojom je kao koprenom bila pokrivena i ostavši gola, bacila je gazu na plamen. Vatra se nekim čudom, kao i trenutak prije, odmah ugasila. Kolo mjesečevih svećenica se nastavilo kretati obavijeno novim oblakom gustog dima.

“Ooooooooooaaaaah, ooooooooooaaaaah...”

Krikovi su bili vrlo glasni.

Nakon jednog kruga oko Hede i izvora dima, plamen je ponovno buknuo. Sada je druga djevojka sa sebe strgnula koprenu i bacila je na vatru, trenutno je ugasivši.

Ponovno ih je obavio gust oblak dima koji su udisale sa sve većim zadovoljstvom.

“Ooooooooooaaaaah, ooooooooooaaaaah...”

Koraci su im sada bili nešto sporiji i krug se sve više sužavao. Ponovno je liznuo plamen koji je ugašen koprenom jedne od njih. Krug je sada već bio gotovo potpuno stisnut i zatvoren, tako da sam već jedva vidio Hedu, koja je i dalje držala svoju svijeću visoko u zraku. Kolo je nastavljalo svoj put oko nje laganim, i učinilo mi se sve nesigurnijim, koracima. Predvodnica kola, koja je prva ugasila plamen svojom koprenom, počela je podrhtavati. Ponovnu pojavu

plamena dočekaao je već spreman veo slijedeće svećenice koja je bacivši ga, odmah počela drhtati kao i predvodnica obavijena dimom. Koljena su joj klecnula i izgledalo je da bi djevojka pala na zemlju, da je za obje ruke nisu držale njene prijateljice. Uskoro su sve mjesečeve svećenice koje su svoju odjeću iskoristile za gašenje plamena čudno podrhtavale i stenjale, povremeno se grčeci. Krici tog čudnog kola više nisu bili tako jednoglasni kao do sada. Djevojke koje su još bile odjevene, bile su prilično glasne, ali kako je koja odbacivala svoju odjeću, krici su joj bivali sve tiši i više su ličili na stenjanje nego na one prijašnje prodorne krikove. Na licima im se moglo očitati zadovoljstvo, a oči su im bile sklopljene. I dalje su se držale za ruke vrteći se lagano oko Hede, ali izgledalo je da je svaka od njih u svojem svijetu zadovoljstva i putenih užitaka. U svom vlastitom sedmom nebu.

I posljednja je djevojka uskoro bacila svoju koprenu na plamen srušivši se odmah zatim na koljena u orgazmičkom grču. To kao da je bio znak Hedi koja se zaustavila u svojoj polaganomj vrtnji, pogledala je i prstom pokazala prema meni. Njen su pogled pratile i sve ostale svećenice. Izgledalo je da su u trenutku otriježnjene. Kao da su se sjetile da ritual nije tu samo zato da bi one bile zadovoljene, već da do kraja sastanka treba još ponešto učiniti.

“Pripremite Vorloka,” rekla je Heda i dalje me netremice gledajući. Svećenice su se redom okrenule i počele mi prilaziti polaganim, ali odlučnom koracima. Čuvši Hedine riječi i vidjevši žene kako mi prilaze, osjetio sam na trenutak napadaj straha, ali Hedin me je pogled smirivao. I prije nego što sam se mogao snaći, bio sam okružen nagim ženama koje su me dodirivale. Kad mi je jedna ruka dodirnula remen na hlačama otkapčajući ga, ponovno me je uhvatio napadaj panike. Užasnuto sam pogledao prema Hedi koja mi je prilazila smireno se smiješeći. Pokušao sam se odmaknuti od njih, ali dvanaest pari ruku me je nježno ali odlučno zadržavalo na mjestu. Prišavši mi, Heda mi je svijecom dotaknula čelo i taj me je dodir, usprkos laganom bolu i mirisu spaljene kose, iznenađujuće smirio, gotovo sam onemoćao. Prepustio sam se rukama svećenica koje su me, osjetivši da je otpor prestao, u trenu potpuno razodjenule i podigle u zrak visoko iznad svojih glava. Činilo mi se kao da lebdim leđima okrenut prema tlu, dok su me nosili prema tinjajućoj hrpi lišća. Nježno su me spustile, a Heda mi je pritiskom na rame pokazala da moram kleknuti pored izvora dima. Glava mi je bila tik do upaljenog lišća tako da sam htio, ne htio, udisao čudan miris plavičastog dima od kojeg mi se odmah počelo vrtjeti u glavi. Pokušao sam se odmaknuti, ali Hedine nježne ali odlučne ruke dale su mi do znanja da moram zadržati taj položaj.

Preko ramena sam osjetio veo koji je na mene spustila. Bila je to posljednja nespaljena koprena, njezina vlastita. Ostavivši me u tom položaju, Heda se pridružila ostalim

svećenicama, uhvatila u kolo i počela kružiti oko mene. Dim koji sam udisao kao da se pojačao u tom trenutku. Oči su me malo zapekle, ali to je bila jedina neugodnost. Dim se mogao udisati bez da nadraži grlo i izazove kašljanje. Svećenice su, držeći se za ruke, lagano kružile ponovno ispuštajući glasne krikove. Ipak, nakon nekoliko krugova kruženje je usporilo, krikovi su utišali i ponovno postali sličniji stenjanju nego njihovim prvobitnim krikovima. Podignuo sam glavu i počeo ih pozornije promatrati. Vidio sam im lica koja su bila iskrivljena sladostrasnim grčem. Izgledalo je kao da svaka od njih želi izvući ruke iz kola i zadovoljiti se dodirnom, ali to nije bilo moguće, ruke su se čvrsto držale. Kolo je nastavljalo svoj put, ali vrlo, vrlo polagano. Plesačice su sad već redom jecale od zadovoljstva, stiskale noge i trzale se. Klečao sam između njih kao očaran, zadivljen prizorom i gotovo izluđen. Oko mene je, na snažnoj mjesečevoj svijetlosti, plesalo trinaest golih, uzbuđenih žena. Bio je to prizor iz snova. Rukom sam krenuo da dodirnem jednu od njih, ali primijetivši to Heda, koja je izgleda jedina zadržala prisustvo duha, svojom mi bosom nogom grubo odgurne ruku. Sljedećim mi je pokretom skinula veo s ramena i podigla ga objema rukama uvis, raširivši ga.

“Lezi na leđa,” začuo sam glas.

Onako smućen i opijen dimom, nisam više bio siguran da taj glas pripada njoj. Nije mi bilo važno čiji je glas koji sam čuo, postupio sam kakao mi je naloženo. U istom trenutku preko lica mi se spustio veo od tanke gaze. Ležao sam na leđima raširenih ruku i nogu i kroz gazu ih gledao kako plešu oko mene. Sad sam već znao da ih ne smijem dodirnuti i to me je izluđivalo. Nikada još nisam doživio tako intenzivno uzbuđenje.

Napokon se kolo zastavilo. Najmlađa i najstarija žena prišle su mi laganim koracima i stale su na moje raširene ruke. Nisu bile teške, ali je osjećaj zarobljenosti i bespomoćnosti na trenutak ovladao mnome.

Prišla mi je i treća, ali zbog gaze prebačene preko mog lica, nisam sa sigurnošću mogao utvrditi koja je to. Zastala je iznad moje glave, stopalima mi dodirujući oba obraza a zatim se polagano počela spuštati u sjedeći položaj sve dok mi nije dodirnula lice. Sada sam već naslućivao što se od mene očekuje. Rukama ih nisam mogao dodirnuti, ali usnama sam ih smio zadovoljiti. Gaza na mom licu nije mi smetala da utonem u slatku vlagu koja se nada mnom nadvila. Jedva sam je dodirnuo usnama, kad sam osjetio da se počinje grčiti. Blage titraje njenog orgazma, pojačavalo je njeno ritmičko gibanje. S krikom se zgrčila i smirila za nekoliko trenutaka. Tada se sporim pokretom odmaknula i prepustila mjesto drugoj svećenici mjeseca. Već slijedećeg trena na mom je licu bila nova svećenica, željna

zadovoljenja. Pomicala mi se pred očima očekujući dodir mojih usana. Dodirnuo sam je, preko sad već vlažne gaze koja mi je još uvijek bila prebačena preko lica. Iako joj je trebalo malo duže nego prvom i ona je vrlo brzo doživjela vrhunac. Malo se zadržala iznad mene, a onda je slijedeća zauzela njeno mjesto. Već dok se spuštala, prije ikakvog dodira mojih usana počelo je njeno orgazmičko grčenje, jedva me dodirnula i već je prepustila mjesto sljedećoj, kojoj je ipak trebalo malo više vremena i pažnje dok nije postigla željeni cilj.

Jedna po jedna mjesečeva svećenica izmjenjivala se na mojim usnama tražeći zadovoljstvo i olakšanje, a ja sam iza svake ostajao dodatno uzbuđen njihovim okusima i mirisima, ali bez olakšanja koje su one doživljavale. One me nisu dodirivale, a niti sam se nisam mogao dodirnuti, jer su mi dvije od njih neprestano stajale na rukama. Bokovima sam parao zrakom uzbuđen i željan bilo kakvog dodira, ali nitko me nije dodirnuo, olakšanja nije bilo.

Napokon su se sve izredale na meni i došao je red i na Hedu. Ona je bila trinaesta i posljednja. Stala je iznad mog lica i polako se počela spuštati, gibajući se u ritmu muzike koju je samo ona čula. Na licu joj se očitavalo uzbuđenje jednako mojem. Mirisala je svježije, ženstveno i uzbuđujuće. Njoj sam kao otjelovljenju boginje Dijane posvetio posebnu pažnju. Uronio sam u nju željan njenog okusa i mirisa. Gaza na mom licu bila je natopljena mojom slinom i njenim sokovima. Ljubio sam je kao pomahnitao, a ona se lagano pomicala prateći pokrete mojih usana. U trenutku orgazma gotovo me je ugušila pritiskom na lice. Drhtala je u valovima sladostrašća i uvijala se unatrag, tako da mi je kosom šarala po preponama. Bio je to prvi, dugo željeni dodir, koji je bio dovoljan da me obeznani. Počeo sam se grčiti propinjući se po zraku, i dalje željan dodira kojeg nije bilo. Jedini dodir koji sam doživio bio je taj prvi dodir njene kose. I taj, jedan jedini, lagani dodir njene kose, bio je dovoljan da doživim zadovoljstvo kakvo nikada da sada nisam osjetio. Moje sjeme je poletjelo uvis kao nikada prije. Heda je osjetivši što se događa, hitro sišla s moga lica i gazu prebacila preko mojih prepona. Grčio sam se u slatkoj smrti i tada sam osjetio da me brišu nježne Hedine ruke.

Pažljivo je, sad već sasvim mokrom gazom, s mene obrisala i posljednju kapljicu, da bi zatim gazu visoko podigla.

“Evo žrtve”, povikala je naglo, iznenađujuće snažnim glasom.

“Ooooooaaaaah...!” zavrištale su još glasnije sve ostale tako jako i tako iznenadno da sam se trgnuo.

“Evo soka muškog i ženskog iz kojeg se rađa svijet”, nastavila je Heda.

“Oooooooooaaaaah...”

“Evo Dijaninog nektara koji joj smjerno dajemo na dar.”

“Ooooooooooooooooooooooah...”

Ovom zadnjem kriku, dužem i jačem od svih prethodnih pridružila se i sama Heda.

Nastavile su vrištati udišući i po nekoliko puta da bi krik bio glasniji i jači. Zatim je Heda skočila, okrenula se jednom oko svoje osi i hitrim pokretom u zraku rasprostrla gazu i prekrila njome hrpicu lišća iz koje je izlazio još jedva primjetan pramen dima. Izgledalo je kao da je vatru polila benzinom. Plamen je u trenutku bljesnuo i gaze je nestalo u njemu. Bljesak je bio toliko jak da me zaslijepio.

Vatra se ugasila istom brzinom kojom se i upalila, sve je bilo gotovo u trenu. Iz zgarišta je opet pokuljao dim koji su svećenice žudno udisale. I sam sam im se pridružio u tom ubrzanom udisanju plavoga dima. Klečali smo goli i gurali se da dohvatimo nosnicama što više opijajuće, dragocjene supstance, koja je bespovratno odlazila put vedrog, zvjezdanog neba.

Uspio sam udahnuti nekoliko puta prije nego što me je obuzela vrtoglavica. Gola tijela, proplanak, okolno drveće, nebo, mjesec i zvijezde zaplesali su mi pred očima velikom brzinom i trenutak kasnije, zapao sam u potpuno ništavilo.

* * *

Očni kapci su mi bili kao prilijepljeni jedan za drugog i teškom sam ih mukom uspio razdvojiti. Mutna pogleda, jedva sam razabirao priliku koja se nadvila iznad moga lica. Dugokosa žena odlučna izgleda i stroga pogleda. Nisam je zamijetio među svećenicama koje su maloprije plesale, pa me je to malo zbunilo.

Što se to događa? Pomislio sam i istog mi je trenutka glavu proparao odgovor.

“Pa, zvao si me, zar ne?”

Taj glas nisam čuo, nego se jednostavno pojavio u mojoj glavi. Očito je u pitanju bila neka

vrsta telepatije, pomislih, ali tako jasna kakvu još nikada nisam doživio. Žensko lice nije otvaralo usta i iz tih usta nije izišao nikakav glas, samo se smiješila. Kad se komunicira s Adeptima imate osjećaj da su oni u vama i čini vam se da vam netko prekapa po mislima, ali ovo nije bio takav slučaj. Ovo je bio kontakt licem u lice i bilo je puno ugodnije.

Sada sam već jasno vidio lice pred sobom i imao sam osjećaj da pričam sa njom, jedino što nisam trebao govoriti, a niti ona nije trebala govoriti, već su mi njene riječi i bez glasa sasvim jasno odjekivale u glavi.

“Nisi li me zvao?” ponovila je pitanje.

“Jesam, ako si ti Dijana,” zaustio sam nesigurno. To nije bilo potrebno i samo je izazvalo zbrku. Prije nego što sam ispustio prvi glas, moje pitanje je već bilo izrečeno, tako da su glasovi samo pokvarili njegovu jasnoću. Glasovi iz mojih usta zvučali su kao jeka koja dolazi s velikim zakašnjenjem i kviri smisao riječi koje su prvobitno izrečene.

Nasmiješila se.

“Ti si Dijana?” ponovno sam upitao, ali ovaj put bezglasno.

“Sličim li na Dijanu?”

Na pitanje je odgovorila pitanjem i tako me je zbunila.

“Ne znam, zapravo nisam siguran kako bi trebala izgledati.”

“Trebam izgledati onako kako me ti zamišljaš. Ako želiš mogu izgledati i ovako.” I Njen se lik kao u nekom trik filmu najprije zamutio, a onda polagano pretopio u Hedino lice.

“Heda!” rekao sam i opet je jeka prekrila moju riječ.

Hedino se lice opet nasmiješilo i pretopilo u prvobitni izgled, ali time preobražaj nije zaustavljen, trajao je i dalje dok lice preda mnom nije postalo još mnogo oštrije. Zadignutih obrva i tamnih očiju postala je nekako zastrašujuća, gotovo demonska. Oči su joj blještale divljim sjajem i kao da su iz njih sijevale munje.

“Možda me zamišljaš ovako?” I glas koji sam čuo u svojoj glavi bio je izmijenjen, zvučao je mnogo dublje nego do sada.

“Ne, ne, ovako ne zamišljam Dijanu, sada više sličiš na ...

“Lilit”, nastavila je moju misao. “Kad dozivaš Lilit pojavim se takva...” opet se nasmiješila, “...ako me takvu očekuješ.”

“Zar si ti Lilit?” bio sam zbunjen. “Obred koji su svećenice izvele bio je namijenjen Dijani. One se same nazivaju Dijaninim ili mjesečevim svećenicama.”

“Dobro, biti ću Dijana ako te to manje plaši.”

“Nisam uplašen, nimalo se ne bojim, samo bi želio razjasniti jesi li ti Dijana ili Lilit ili možda nešto treće. Možda si sve zajedno?”

“Dijana, Izida, Atena, Lilit, ovisi što trebaš i kako me doživljavaš. Ja sam sve to i više od toga, a istovremeno, ništa od toga. Kad me prizivaš kao Dijanu dolazim kao Dijana, izgledom i ponašanjem. Ako me prizivaš kao Lilit, onda me prizivaš drugačijim ritualima i ja se pojavljujem kao Lilit. Mogu biti i nešto treće ili četvrto. Ja sam sve to zajedno i ništa od toga.”

“Što si ti?” sada sam tek bio zbunjen.

“Ja sam ženskost... Ja sam Jang... Prva i posljednja... Ja sam svetica i bludnica.”

“Svetica i bludnica? Kako da ti se obraćam?”

“Nomen est omen, kako me zoveš to ću i biti.”

Razmislih nekoliko trenutaka, a onda odgovorih: “Dijana, ako već mogu birati”.

“Za ono što ti želiš saznati treba ti Lilit,” nije bila zadovoljna mojim izborom i njezino lice je opet poprimilo zastrašujući izgled.

“Dobro,” pomislio sam pomirljivo, “Lilit.”

“Ali, ne ide to samo tako”, nastavila je ona. “Ako želiš Lilit promašio si ritual. Dijana se zadovoljava neformalnim žrtvama. Ja tražim nešto konkretnije za uzvrat.”

“Ali što ti tražiš?”

“Tvoju dušu.” Izrekavši to, njeno lice je poprimilo još demonskiji izgled i kao da je počelo rasti obasjano plamenovima. Oči su se zacrvenile i počele sjajiti divljim sjajem.

Zaurlo sam od straha i refleksno podigao ruke da se zaštitim. Nije bilo potrebe za tim

pokretom. Njen zastrašujući izgled potrajao je samo nekoliko trenutaka. Onda je opet izgledala kao Dijana i smijala se veselo.

“Toliko o tvojoj hrabrosti, junačino... nisam uplašen, nimalo se ne bojim...” Mojim je glasom ponovila moje riječi smijući se. Izgleda da sam joj bio zabavan.

Trebalo mi je dosta vremena da se priberem i da dođem k sebi. Stvarno me je prestrašila.

“Nemoj mi to više raditi, molim te.”

I dalje se smijala.

“Dobro, neću. Bit ću Lilit i možeš me pitati sve što želiš.”

Ponovno se transformirala u Lilit, a ja sam se nadao da je konačno gotovo s tim promjenama koje su me plašile i zbunjivale.

“Rekla si da kao Lilit tražiš nešto konkretnije, na što si mislila?”

“Ti si član Crnoga kruga, zar ne?” odgovorila mi je pitanjem.

Nakon što sam joj potvrdno kimnuo, nastavila je: “Onda ti žrtve ne bi trebale biti strane. Žrtvuj mi nešto.”

“Žrtve? Misliš na žrtvovanje?”

“Naravno, žrtvuj mi recimo... pijevca.”

“Mi iz Crnog kruga ne prinosimo žrtve”, pomislio sam nesigurno, na pamet su mi pale posljednje riječi Velikog Desnog. I on je spominjao žrtve. “Danijela upozori na žrtve”, tako je rekao. Zar je mislio na ovakve žrtve?

“Naravno da žrtvujete. Crni je krug opaka igračka i treba je zadovoljiti. O, itekako vi žrtvujete. Meni žrtvuj nešto sitno. Recimo, jednog pijevca i ja zadovoljna. Nije baš da mi treba neki pijevac, ali svatko od nas voli kad se život rađa ili gasi u njegovu čast.”

Uzbuđenje i tjeskoba nadirali su u mene.

“Ma, što to pričaš? Kakve žrtve? Kažem ti da mi ne žrtvujemo!” Lilitino lice je opet postajalo demonsko i zastrašujuće oči su joj se zacrvenile. Izgleda da se počinje ljutiti.

“Naravno da žrtvujete. I to ne bilo što. Vi žrtvujete ljude. Ritualnim žrtvama častite crni krug. Doslovce ga prskate krvlju. Zato ste tako moćni... za ljude naravno.”

Lice joj je ponovno poprimilo normalan oblik, ako se to može nazvati normalnim. U svakom slučaju, bijes ju je napuštao isto tako brzo kao što se pojavio. Moram pripaziti da je ne naljutim. Tek što sam to pomislio, odgovorila mi je.

“Ne boj se, vidim da mi nisi lagao. Ne ljutim se na tebe, jer vidim da ti ne znaš za žrtve koje se prinose. Ti si od onih nevažnih članova, zar ne?”

“Ne znam jesam li nevažan, ali uvjeravam te da o žrtvovanju ne znam ništa. Molim te reci mi sve o tome”, rekoh izjedan znatiželjom.

“Ti si član Crnog kruga, a ja ti moram pričati o vašim obredima?”

“Ja uistinu ne znam ništa o tome. Došao sam ovamo u potrazi za crnim krugom. Da saznam nešto o mjestu na koje je Raul Križanić odnio krug. To je ono što sam te htio pitati, ali sada, kad si spomenula žrtvovanje, molim te da mi kažeš nešto o tome, to bi mogao biti ključ mojih problema.”

“Je li jedan žrtvovani pijevac za tebe odgovarajuća cijena?”

Gledala je moje zabezegnuto lice i opet se nasmijala.

“Šalim se. Ne trebaju meni nikakve žrtve. Nikome ne trebaju žrtve. Žrtvama se samo potvrđuje odlučnost i spremnost na služenje, te poniznost pred višim bićima.”

“Pa zašto onda žrtve?”

“Zbog energije.”

“Energije?”

“Da. Ja recimo ne trošim energiju zabavljajući se ovdje s tobom. Ali crni krug vama daje snagu i energiju koja se mora nadomjestiti. Zato služe žrtve. Žrtvovanjem mu se predaje sila koju bi žrtvovana osoba razvila i potrošila do kraja svog života. To je ogromna energija, ali što je sila veća to bolje. Zato je dobro da žrtva bude mlada, što mlađa, da je pred njom još mnogo godina života. Da ima što više potencijalne energije koja će se njenim žrtvovanjem prelići u crni krug.”

“I za crni se krug žrtvuju ljudi?” nisam mogao doći k sebi.

“Ne mogu vjerovati da ti to ne znaš. Ta žrtvovanja doduše nisu česta, ali svakih nekoliko desetaka godina, barem jednom u stoljeću, krug se puni energijom žrtvovanih ljudi.”

Čitav se moj svijet rušio pod ovim riječima za koje sam naslućivao da bi mogle biti istinite. To je dakle tajna koju je saznao Veliki Desni. To je razlog zbog kojeg je ubijen. To su bile žrtve na koje me je želio upozoriti. Nikola se sa žrtvovanjem sigurno ne bi složio, pa makar crni krug više ne postojao zbog toga. Nikola Rogoz je bio preveliki humanist da bi tako nešto dopustio.

“Točno, to je razlog zbog kojeg je tvoj mentor ubijen. On nije pristao na žrtvovanje i zato su ga napali i ubili. Nisu mogli dopustiti da crni krug nestane.”

“Tko ga je ubio?” Pitao sam to, znajući odgovor. Ipak sam htio da mi ona potvrdi moje slutnje.

“Veliki Mag naravno. On je bio inicijator, a imao je i nekoliko pomagača.”

“Goluba i Mavrovića, zar ne? A što je sa Raulom Križanićem? Je li i on u svemu sudjelovao?”

“Ne. On se samo zabrinuo kad je vidio da energija nestaje, zato vas je sakupio i organizirao.”

“Ali on je oteo crni krug, ubivši pritom jednoga od nas, koji smo mu pomagali.”

“Nije ga planirao oteti od početka, ali kad je došao u priliku da ga uzme samo za sebe, pokazao je slabost, pohlepa je prevladala. Prilika čini lopova. Pomislio je što bi sve mogao učiniti da je crni krug samo njegov i to je presudilo, odlučio je da ga ništa neće spriječiti da prisvoji crni krug. Malo me je razočarao svojom labilnošću, ali takvi ste vi ljudi. Pohlepni. Na njegovu žalost, crni krug mu ništa nije koristio. Nije ga mogao koristiti sam samcat, a i krug je već bio vidno oslabljen te je i dalje slabio. Primijetivši da će sila crnog kruga uskoro potpuno nestati, Raul je zaključio da mu je potrebna pomoć. Vas je izdao, pa se za pomoć mogao obratiti na samo jedno mjesto.”

“Kome se obratio za pomoć?” upitao sam sluteći odgovor i istovremeno ga se pribojavajući.

“Samom Velikom Magu, naravno. On je jedini koji poznaje sve protokole i jedini koji je znao što se događa s crnim krugom, pa je Raulov izbor Velikog Maga kao saveznika bio jedini logičan potez koji je mogao odigrati. Sada je Raul posjedovao crni krug, pa se imao s čime

cjenkati, postao je u najmanju ruku ravnopravan Velikom Magu. Veliki Mag je objeručke prihvatio savezništvo kad je čuo da je krug kod Raula i da će ga ovaj vratiti. Vrlo brzo su se dogovorili o modalitetima daljnje suradnje. Njih dvojica su sada najbolji saveznici.”

“Raul se dakle udružio s Velikim Magom”, ponavljao sam njezinu misao ne mogavši vjerovati. “I što sada? Nastavit će sa žrtvovanjima?”

“Da, kad krugu prinesu još dvije žrtve, ciklus žrtvovanja će biti završen, a krug će ponovo biti pun i onda su mirni slijedećih šezdeset ili sedamdeset godina. Crni je krug sklonjen od šireg članstva organizacije, uskoro će biti ponovno pun i moćan. U njihovim je rukama i to je za njih bolje rješenje nego što su se ikada mogli nadati. Idealno za njih. Mogu ga koristiti kako god to žele i kad god zažele. Nema više odgovornosti pred članstvom, nema više poštovanja testamenta ni ikakvih drugih pravila. Mogu uraditi sve što im se prohtije.”

“Gdje je sada crni krug?”

“Bliže nego što možeš i zamisliti. A i oni su uz njega. Izvode rituale koji uopće nisu neophodni. Ne znam samo što će im smrdljive svijeće koje koriste.”

“Kakve svijeće?” bio sam zbunjen.

“Specijalne. Bolje za tebe, da ne znaš od čega se rade. Usput, sasvim su beskorisne. To što oni rade stari su protokoli iz davne prošlosti. Uvedeni su zbog veće mističnosti, a nemaju baš nikakve praktične vrijednosti. I sam ritual žrtvovanja nije potreban, bar ne u tom obliku. Bitne se jedino žrtve. Bitno je jedino izlivanje energije iz žrtvovanog u crni krug. Taj prijenos energije dogodio bi se i bez ikakvih rituala i magičnih riječi. Dovoljno je samo nekoga žrtvovati i njegovom krvlju poprskati crni krug. Sve ostalo ide samo po sebi, kad dvanaesta žrtva bude prinesena, ciklus je zatvoren i krug će opet isijavati energiju. Tu stvarno nikakve svijeće nisu potrebne, a posebno ne one smrdljive.”

“Ma, o kakvim svijećama pričaš?” zapitao sam opet.

“Pa ti stvarno ništa ne znaš”, rekla je Diana, gledajući me pomalo prezrivo. “Oni rade svijeće od ljudskog sala. Nisu baš bog zna što, svijeće mislim. Ne gore dugo, ne daju mnogo svjetlosti, cvrče, a nenasan smrad da i ne spominjem. I kao što sam ti već rekla, sasvim su nepotrebne.”

“Od ljudskog sala?” zapitao sam u nevjerici. “To me podsjeća na srednjovjekovne Sabbe na kojima su vještice sklapale ugovore s demonima, i tamo su se koristile svijeće od ljudskog

sala.”

“Da, to je slično. I isto tako, ni onda kao ni danas to nije imalo nikakvog smisla.”

“Pa zašto to onda rade?”

“Zato, jer misle da je to potrebno. To je u zapisano u vašim starim protokolima i zato misle da je to neophodno. Uostalom, Veliki Mag ne bi bio toliko važan, da se zna da svi ti protokoli nisu bitni. On smatra da jedini zna rituale za punjenje kruga, a u osnovi je sve to tako jednostavno. Svatko bi to mogao učiniti bez ikakvih glupih rituala. Odabereš žrtvu, po mogućnosti što mlađu, ubiješ je, pustiš joj krv da se razlije po crnom krugu i gotov posao. Kad postupak ponoviš dvanaest puta, krug je opet pun. Nikakve molitve ni bjanja. Energija se prenese sama od sebe i bez ikakvih rituala. Vi ljudi bi si mogli znatno pojednostavniti život, kad se ne bi tako slijepo pridržavali tradicije. Ti su rituali, ponavljam, nepotrebni i besmisleni.”

“Besmisleno je i žrtvovati ljude za moć.”

“Aaa, nemoj tako. To nije besmisleno ako znaš što hoćeš. Oni žele snažan crni krug koji će ih desetljećima puniti energijom za njihove ciljeve. Za njih to nije nimalo besmisleno. Cilj opravdava sredstva.”

Nisam se mogao složiti s njezinim riječima, ali joj to nisam želio pokazati da je opet ne naljutim.

“Nisi mi odgovorila gdje je sada crni krug.”

“Odgovorila sam ti da je bliže nego što misliš. Ako ne želiš k njima i to ti je dovoljno. Crni krug je blizu.”

“Ne osjećam ga, ne može biti u blizini, a da ga ja ne osjetim.”

“Jesi li siguran?”

“Siguran sam. Osjetio bih njegovu energiju. Osim ako...”

“Osim ako?” ponovila je Dijana moje riječi s vidnim interesom.

“Osim ako nije pod zemljom”, pomislih nesigurno.

“Točno, pod zemljom je.”

“Zar su ga zakopali? I tada bih ga osjetio, jer ga nisu u tako kratkom roku mogli tako duboko ukopati.

“Razmisli malo,” poigravala se sa mnom. “Pod zemljom je, a nije zakopan.”

Blijedo sam je gledao, ništa ne shvaćajući. Zakolutala je prezrivo očima.

“Razmisli ponovno. Nemoj da ti ja moram sve nacrtati. Pod zemljom je, a nije zakopan... u blizini je... no...”

I dalje nisam ništa shvaćao, pa je ona nastavila svoju igru.

“Pod zemljom... nije zakopan... u blizini... oni su s njim. Još ne shvaćaš? Dati ću ti još samo dva miga.”

“Koliko je blizu?” pokušao sam s potpitanjima.

“Možda niti pet stotina metara.”

Još mi uvijek ništa nije bilo jasno. Osjećao sam se krajnje priglupo i jadno. Vjerojatno sam tako i izgledao, pa mi se napokon smilovala.

“Sjeti se gdje se sada nalaziš.”

“Na čistini male piramide u Gračanima”, odgovorih jadno.

“Bravo majstore! Što je u blizini?”

“Što je u blizini? Žičara?”

To je jedino što mi je palo na pamet. Ponovo je zakolutala očima sve manje vjerujući u moju inteligenciju.

“Da, žičara. Ali to nam nije bitno. Što još? Možda neka ruševina?”

Tada mi je napokon sinulo. Vila Rebar. Splet tunela ispod vile Rebar bio je idealno sklonište za crni krug.

“Haleluja!” uskliknula je Lilit, iako mi taj uzvik nekako nije išao uz nju. “Napokon si shvatio. I najljepše od svega je da ti ja uopće nisam trebala pomoći. Odmah si sve sam shvatio.”

Bio sam posramljen njenom ironijom.

“I što ćeš sada s tim saznanjem? Hoćeš li im pristupiti ili se boriti protiv njih?” upita.

Pitanje me je zateklo nesprenog. Stvarno nisam znao što ću sada s tim informacijama. Napokon mi je jasno i što se događa i gdje je crni krug, ali što mi je sada činiti? Mogu li se sam boriti protiv njih i želim li se uopće boriti?

“Nemoj me razočarati”, bila je to Lilit. “Zašto ja ovdje s tobom gubim vrijeme ako ništa ne kaniš poduzeti? Ako si želio samo odgovore na tvoja pitanja, mogao si kontaktirati Adepte, a ne pozivati mene.”

“S Adeptima nemam dobra iskustva. Ti si mi bila posljednja nada.”

“Nitko s Adeptima nema dobra iskustva. Usput, znaš li da su mi to bliski rođaci?”
Nasmiješila se i nastavila: “Dobro, pomogla sam ti, otkrila ti neke stvari, ali sada se postavlja pitanje što ćeš sada s tim znanjem učiniti? Vjeruj mi da se nisam ovdje s tobom gnjavila samo zato da bi ti posložio stvari u svojoj glavi. Od tebe očekujem da nešto poduzmeš.”

“Što da poduzmem? Da se borim protiv njih? Prejaki su za mene. Uostalom, zašto bi to tebe trebalo zabrinjavati? Ti nemaš ništa s crnim krugom. Zašto tebe zanima kako će se sve to završiti?”

Njeno kolutanje očima se ponovilo, a zatim joj se lice ponovno promijenilo. Ovoga puta pretopilo se u moju sliku i priliku. Činilo mi se da razgovaram sam sa sobom. Nastavila je mojim glasom: “Što da poduzmem? Oni su moćni... mene je strah... joj, što ću sada?”

Lice ispred mene postalo je opet Lilit i to u najgorem, zastrašujućem obličju.

“Poduzmi nešto!” zagrmjelo mi je u glavi.

“Što ja uopće mogu poduzeti?” bio sam malodušan. “I nisi mi odgovorila na pitanje zašto to tebe zanima?”

Lilit je opet poprimila blaži oblik.

“Zanima me jer volim red. Ne želim se sada nakon tolikih stotina godina, prilagođavati novom stanju stvari. Organizacija Crnog kruga besprijekorno je funkcionirala svih ovih godina i to ne bi trebalo mijenjati. Neke od mojih svećenica postale su svećenicama

zahvaljujući upravo crnom krugu. Trebalo nam je nekoliko stotina godina da se uhodamo i da koegzistiramo u miru, a sada neki od vas žele promijeniti pravila igre.”

Postajalo mi je jasnije zbog čega mi Lilit pomaže. I ona je primijetila da mi je sada sve jasnije. Poprimila je oblik Dijane i nježnijim tonom mi rekla: “Tvoje vrijeme istječe. Saznao si sve što te zanimalo. Što ćeš sad s tim informacijama, to moraš sam odlučiti. Ja ti više ne mogu pomoći. Jedino znaj da ću te pratiti i promatrati što ćeš učiniti. Nadam se da će tvoja odluka biti dobra i za tebe i za nas.”

Lice ispred mene se polagano počelo rasplinjavati. Nekoliko se trenutaka zadržalo kao u nekoj izmaglici, a onda sasvim nestalo. Umjesto Dijane sada sam vidio samo grane borova koje su se nadvijale nada mnom. U glavi mi je odzvanjao njen smijeh i posljednje riječi: “Ne zaboravi mog pjetlića.”

16. TUNELI

Ovo govori onaj koji drži dvosjekli mač:
Znam gdje prebivaš - ondje gdje se nalazi
sotonino prijestolje.

Otkrivenje 2,12

Ležao sam na leđima i neko vrijeme promatrao grane borova koje su se nadvijale nadamnom. Nisam bio siguran je li se susret s Lilit odigrao samo u mojoj mašti ili u stvarnosti. To uostalom nije ni važno. Važno je da sam dobio odgovore na svoja pitanja, da se sve razjasnilo. Za mene sada više nema nikakvih nepoznanica. Ako je to i bila moja podsvijest, onda joj je trebao poticaj u obliku opojnog dima koji sam udisao. Shvatih koliko sam bio sretan što je baš Nikola Rogoz bio moj učitelj, jer da me nije pripremio na neobična i nestvarna iskustva, ne znam kako bi se ponašao prilikom susreta s Dijanom.

Možda bih se previše uplašio, ne bih je pitao sve što me zanima i tako taj susret ne bi bio ni približno toliko plodonosan. Ovako, saznao sam gotovo sve što me je mučilo.

Postajalo mi je hladno i neudobno. Borove iglice zabijale su se u moja gola leđa. Do sada to nisam primjećivao, ali sada mi je počelo smetati. Pridigao sam se i osvrnuo oko sebe. Čistina male piramide bila je potpuno prazna. Heda i njezine vještice su otišle prije tko zna koliko vremena, ostavivši me golog nasred čistine.

Nadao sam se samo da su mi ostavile odjeću. Na sreću, osim jedne čarape koju nisam mogao pronaći, sve ostalo je bilo tu. Odjenuo sam se i sporim, nesigurnim koracima krenuo prema mjestu na kojem sam ostavio automobil. Još mi se malo vrtjelo u glavi, ali svakim korakom mi je bivalo sve bolje i bistrije.

Susret s Dijanom ili Lilit bio je doživljaj koji me fascinirao. Osjećao sam se mnogo bolje nego poslije susreta s Adeptima. Uostalom Adepti nemaju takav smisao za humor, i nisam bio toliko ispražnjen. Da se taj susret odigrao pod drugim okolnostima i da na njemu nisam saznao toliko strašnih stvari, stvarno bih u njemu uživao. Moram zahvaliti Hedi što mi je pružila tu priliku za koji bi mnogi ljudi dali bogatstvo. Istina, nije me baš trebala ostaviti samoga i razodjevenog u šumi, ali to joj mogu oprostiti. Možda je tako morala postupiti.

U glavi mi se vrtio film susreta s božicom Dijanom. Prisjećao sam se njezinih riječi. Crni krug dakle zahtijeva žrtve. Veliki Mag i Raul su sada s njim i to ovdje, u blizini.

Što sada mogu s tim informacijama? Svaki od njih dvojice pojedinačno jači je od mene, a ovako udruženi i još u blizini crnoga kruga, činili su mi se nepobjedivima. Ne mogu se više sam sukobljavati s njima.

Hodao sam po šumi zaobilaznim putem da ne bih morao proći pokraj ruševina vile Rebar. Svakim sam korakom bivao sve odlučniji da sve prepustim nekom drugom.

Kome? To nisam znao.

Ja se ne mogu i ne želim više boriti s toliko nadmoćnijim neprijateljima. Izgleda mi kao da se borim s vjetrenjačama. Moja specijalnost je liječenje, a ne borba. Ako me oni ostave na miru, ja se više neću miješati u njihove poslove. Smatram tu stvar završenom. Sada mi je bio jasnije i prihvatljivije odustajanje moje trojice prijatelja.

Ipak, pomislio sam samo trenutak kasnije, malo je vjerojatno da će me Veliki Mag i Raul ostaviti na miru. Ako me je Veliki Mag pokušao ubiti prije nekoliko dana dok još ništa nisam znao, onda me tek sada neće ostaviti na miru. Preopasan sam im živ, previše toga znam. Svoje sam znanje mogao zahvaliti Dijani, ali Raul kao majstor komunikacije s Adeptima će prije ili kasnije saznati da ja znam previše toga.

Možda bih mogao zatražiti policijsku zaštitu? Tu sam misao otjerao istom brzinom kojom se pojavila. Koliko bi im stvari morao objašnjavati. Vjerojatno bi me proglasili ludim, a ako bi mi kojim slučajem i povjerovali, ne bi me mogli zaštititi od snage crnog kruga. Ništa od policije.

S tim sam mislima stigao i do svog auta. Sjeo sam u vozilo, upalio motor i krenuo nizbrdo prema Sljemenskoj cesti. Vozio sam polagano razmišljajući kako da se zaštitim od budućih napada. Možda bih se trebao maknuti iz Zagreba? Na taj bih im način dao do znanja da se ne želim sukobljavati s njima i da ih molim neka me ostave na miru. Ne, ne, malo je vjerojatno da će me ostaviti na miru. Moram se s tim suočiti. Moram se i s njima suočiti ili će me čitav život proganjati. Bio sam u bezizlaznoj situaciji. Jedino što mi preostaje jest suočavanje s mojim protivnicima. Licem u lice. Idem raspraviti to do kraja. Odmah.

U meni je rasla nova odlučnost, a malodušnost je ostajala iza mene.

Okrenuo sam automobil na križanju Sljemenske i Gračanske ceste i krenuo natrag. Do vile

Rebar trebalo mi je nešto manje od pet minuta i to sam vrijeme iskoristio da se pokušam ohrabriti.

Zaustavio sam se pred ruševinama i izašao iz automobila. Bio sam pred svojim ciljem, pred ulazima u tunele.

Tuneli ispod vile Rebar služili su u Drugom svjetskom ratu kao sklonište od bombardiranja Poglavnika i njegovoj sviti. Sama vila Rebar bila je Poglavnikova rezidencija i u njoj je provodio najviše vremena. Poslije Drugog svjetskog rata vila je bila nacionalizirana, preuređena i prenamijenjena. Nekadašnja poglavnikova rezidencija postala je poznato izletišta i plesnjak. Sedamdesetih je godina vila Rebar izgorjela u velikom požaru i od tada nitko više nije pokazivao zanimanje za nju. Ostale se samo ruševine prepune otpada.

U splet tunela prokopanih ispod i oko vile, može se ući kroz četiri ulaza. Jedan od ulaza je u prostorijama same vile, a još dva su u neposrednoj blizini. Četvrti je ulaz s druge strane brežuljka. Svi ti hodnici vode u središnju prostoriju i ukupne su dužine otprilike četiri stotine metara. Središnja dvorana u koju hodnici vode nije velika, možda nekih dvadesetak kvadratnih metara, ali je zato vrlo sigurna, duboko ispod brežuljka koji je nadvisuje. Idealno sklonište za crni krug.

Kao mladić prošao sam te tunele s Nikolom. Bio je to dio lekcije o pozitivnoj i negativnoj energiji i mogućnostima pretvaranja jedne u drugu. Nikola mi je tada pokazivao koliko se negativne energije može osjetiti na takvim, zlokobnim, duboko ukopanim mjestima. Istovremeno mi je pokazao, kako tu negativnu energiju pretvoriti u pozitivnu, čim se iz tunela izađe i dođe na osvijetljeno, pozitivno mjesto. Pozitivno mjesto bilo je na čistini male piramide. Mjesto svjetlosti koje isijava pozitivnu energiju i koje su vještice stoljećima koristile za svoje sastanke i sabbe.

Eto, ponovno sam počeo razmišljati o Nikoli. On je završio svoj život tako kako je završio, a bio je mnogo moćniji od mene. Zar ga ja mogu osvetiti? Tko sam ja da ga uopće osvećujem? Ako su ubili mog učitelja, onda sam ja, još mnogo lakši zalogaj za njih. Opet sam se pokolebao i pomislio kako bi možda ipak bilo bolje da sjednem u auto i odem odavde. A opet, zar da odem i ostavim sve kao kukavica?

Sjeo sam na stepenice vile Rebar i u očaju stavio glavu među koljena. Nisam se mogao odlučiti što da uradim. Na jednoj strani vage bila je neka vrst pravde, a na drugoj strah za vlastiti život.

Moja smrt neće Nikolu dići iz mrtvih, a neću mu pomoći ni ako preživim. On je mrtav i bili njegovi ubojice kažnjeni ili ne, on ne može oživjeti.

S druge strane, ne mogu dopustiti da organizaciju Crnog kruga kojoj smo i Nikola i ja posvetili dobar dio svojih života, samo tako uzurpira nekoliko častohlepnih i vlastohlepnih pojedinaca. Organizaciju staru nekoliko stoljeća privatizirat će hladnokrvni ubojice. Koliku će moć razviti i kako će se njome okoristiti?

Sjedio sam na hladnim stepenicama i doslovce čupao kosu od muke i neodlučnosti.

Ne znam što mi je pomoglo da se odlučim, ali pretpostavljam da je stid bio onaj uteg koji je donio konačnu prevagu. Osjetio sam se posramljen vlastitim kukavičlukom. Duboko posramljen silnim strahom za vlastiti život koji sam osjećao.

Čemu taj strah? Trideset i sedam mi je godina, neoženjen sam i nemam djece. Nemam ni obitelji za koju bih trebao brinuti. Jedino što imam jest djelovanje u Crnom krugu i liječenje. Čitav sam život posvetio tome. Ako se crni krug otme nadzoru, nemam više ništa. Nemam više taj život za koji sam sada toliko zabrinut. Ako se to dogodi, ionako sam mrtav. Možda ne doslovce, ali iznutra sam mrtav. Bez ikakvog cilja, mogućnosti djelovanja i osjećaja korisnosti.

Nikola je imao obitelj. Mario ima svoje slike i skulpture. Saša svoju plesačku karijeru. Svi imaju nešto, osim mene. Svi oni mogu živjeti i bez crnog kruga. Istina, neće više moći koristiti silu za svoje potrebe i život će im biti nešto teži nego do sada, ali ipak će nekako živjeti. A kakva će biti moja budućnost bez sile? Od čega ću živjeti? Ja imam samo život posvećen izučavanju moći i liječenju pomoću nje.

Ako mi to oduzmu, to je gore nego da su me ubili.

Polagano, ali odlučno sam ustao i krenuo prema automobilu. Iz pretinca sam uzeo baterijsku svjetiljku i Kinezovu ručnu bombu.

Ušao sam u tunel kroz ulaz koji se nalazi nešto iznad vile Rebar. Prvih nekoliko desetaka metara sve je bilo puno smeća, ali kako sam dublje ulazio, smeća je bivalo sve manje. Slabo svjetlo baterijske svjetiljke bilo je jedva dovoljno da vidim ispred sebe, da se ne spotičem.

Hodao sam ljut na sebe što koracima dižem takvu buku. Ako su Raul i Veliki Mag unutra, sigurno čuju kako im dolazi nezvani gost. Pomoći nije bilo jer uski betonski hodnici odjekuju koliko god ja pokušavao biti tih. Približivši se središnjoj prostoriji ugasio sam svjetiljku,

nadajući se ipak da me nisu čuli. Ta nada je bila uzaludna. Oni su bili spremni.

17. SUSRET STARIH ZNANACA

Tko bi prinosio žrtvu kojemu kumiru osim Jahvi jedinom
neka bude izručen prokletstvu,
potpuno uništen.

Izlazak 22,19

Veliki Mag i Raul sjedili su jedan uz drugoga za okruglim stolom na kojem je stajao svijećnjak sa sedam crnih svijeća. Titravo svjetlo kojim su svijeće gorjele obasjavalo ih je i davalo im mističan, gotovo sablastan izraz lica. Obojica su glave držali visoko, tako da su im brade bile isturene naprijed, što je u kombinaciji sa svjetlom koje je dolazilo odozdo još više pojačavalo njihov zastrašujući izgled.

Svijeće su gorjele neravnomjerno, titravom svjetlošću, povremeno pucketajući. Iz njihova se plamena širio neugodan slatkasti smrad. Pretpostavio sam da su to svijeće od ljudskog sala koje mi je spominjala Lilit. Miris je bio gotovo nepodnošljiv, ali njih dvojica za to nisu marila. Važna je bila moć koju je, po njihovom mišljenju, davao plamen tih svijeća. Obojica su držali ruke na stolu ispred sebe, dlanovi su im bili rašireni i okrenuti dolje, a mali su im se prsti dodirivali.

Obojica su gledali prema ulazu u dvoranu i kao da se nisu previše iznenadili kad su me vidjeli. Izgledalo je kao da su očekivali moj dolazak.

Obasjao sam ih baterijskom svjetiljkom, na što su obojica malo stisnula oči, ne promijenivši izraz lica. Svijeće su davale dovoljno svjetlosti pa sam ugasio svjetiljku.

“Dugo ti je trebalo, ali ipak si shvatio.”

“Znao sam da ćeš doći i razumjeti.”

Te su riječi izgovorili istovremeno.

“Nisam sam shvatio, pomogli su mi. Ne mogu razumjeti, jer ne želim razumjeti,” pokušao sam, pomalo konfuzno, odgovoriti obojici.

“Razumio si, samo što si to ne želiš priznati”, promrmljao je Veliki Mag, a Raul je nastavio

njegove riječi: "Sad ti preostaje samo da nam se pridružiš ili budeš uništen."

"Da vam se pridružim?" zarežao sam. "Da se pridružim? Kome? Tebi koji si nas izdao? Ili Velikom Magu koji me je pokušao ubiti? Kako da znam da me opet nećeš iskoristiti za svoje ciljeve, a onda ubiti kao što si ubio Robija?"

Umjesto Raula progovorio je Veliki Mag: "Mladiću, ne uzrujavaj se. Raul je spoznao neke svoje pogreške, pokajao se i sad radi samo za dobrobit društva Crnoga kruga. Pokušao je sam iskoristiti moć crnoga kruga, a onda je shvatio da je bez Velikog Maga bespomoćan", reče Veliki Mag s velikom dozom zadovoljstva.

"Raul je imao krug, a ja sam imao znanje potrebno da se krug napuni silom, normalno je bilo da nastavimo zajedno. Sada nam još možeš prići ti, sa svojim srcem i opet ćemo biti potpuni."

Zastao je kao da važe riječi kojima je želio nastaviti, a onda se ipak odluči: "Nudim ti položaj Velikog Lijevo. Prihvati to, bez suvišnih pitanja i završimo sa sukobima. Svi mi bismo trebali raditi za dobrobit crnog kruga. Napunit ćemo ga i opet će sve biti kao i ranije. Možda će biti i bolje, jer će crni krug biti snažniji nego prije, a koristit će ga manje ljudi."

Dok je to Veliki Mag govorio, Raul je ipak izgledao malo posramljen svojom izdajom. Poniknuo je pogledom.

"Žrtvovanja su opet počela, zar ne?" upitao sam, ne obazirući se na njegovu ponudu i unaprijed znajući odgovor na svoje pitanje. Nisam se začudio riječima Velikog Maga.

"Ne, nisu opet počela," zastao je u pola rečenice i tako svojim riječima dao dodatnu težinu, "nikada nisu ni prestala. Samo što su izvođena u takvoj tajnosti da čak niti svi iz Velikog vijeća nisu znali za njih. Iz generacije u generaciju, znanje o žrtvovanju prenosili su Veliki Magovi. Svatko tko je postajao Veliki Mag, bivao bi neposredno prije svog imenovanja upućen u ritual žrtvovanja. Neki su imali sreću i nisu morali vršiti žrtvovanja, ali na našu generaciju je, eto, pao red da se krug napuni. Nikola je..."

"Nikola je trebao postati Veliki Mag i tako je sve započelo", završio sam njegovu rečenicu.

"Nikola je bio budala, idealist i zato je morao umrijeti."

"Znali ste kakav je," rekao sam gnjevno, "znali ste da se neće složiti sa tim, pa zašto ste mu ipak ponudili da vas naslijedi na mjestu Velikog Maga?"

Obojica su se nasmiješila.

“Red je red. Nikola je bio najugledniji član Crnoga kruga i tradicija je tražila da se red poštuje, on je trebao postati Veliki Mag. Nadao sam se da će moći prihvatiti istinu, kao što sam je svojevremeno ja prihvatio i kao što ju je sada prihvatio Raul. Niti jednom Velikom Magu nije na početku bilo lako kad bi saznao odakle potječe naša moć i što se sve za nju mora uraditi. Pa ipak, u posljednjih nekoliko stotina godina, od nastanka novog testameta, samo dvojica su odbila nastaviti služiti moći kad su saznali njen izvor. Obojica su morala umrijeti zajedno sa svojim učenicima. Nikola je odbio i sila je zahtijevala njegovu smrt. Ti si samo Nikolin privjesak, ali si i ti morao umrijeti. Tako kaže tajni testament i tako traži sila, crni se krug mora puniti.”

“To što vi nazivate silom, to je sam Sotona. Ne postoje dakle dobri i loši Adepti kako ste nas učili? Sve je to Astarot, samo što ponekad glumi dobre, a ponekad loše duhove. Ne postoji dakle bijela i crna magija, postoji samo zlo u našem nauku”, rekao sam uzbuđeno, podrhtavajući od bijesa.

Raul se uključio u raspravu: “Sotona, vrag, Beelzebub, Lucifer, Astarot. Sve su to samo prazne riječi. Ne postoji vrag kakvim ga ti zamišljaš, ovdje postoji samo sila koja traži protuusluge za svoju moć. Ako koristiš električnu energiju, trebaš je platiti, isto tako ako koristiš moć, moraš biti spreman dati protuuslugu...”

“A protuusluga je u vidu žrtvovanja ljudskih života”, završio sam rečenicu umjesto Raula. “To je sila kojoj ne bih rado služio.”

“To je sila koja nam omogućuje da budemo to što jesmo. Ona nam daje moć koju možemo koristiti kako mi to želimo. Za stvaranje dobra ili zla po vlastitom izboru. Sila se može koristiti i za dobre stvari, kao što je bilo tvoje liječenje pomoću nje. Ti si tom silom liječio, ali si je koristio i za napade. Zlo i dobro, to su jako relativni pojmovi koji ovise ponajviše o kutu gledanja na njih. Jedina konstanta je sila koja se troši. Koristili je mi za dobro ili za zlo, ovisi o nama, a ne o sili. Mi smo ti koji djelujući na svoju okolinu trošimo energiju. Zato je statut tako strog, silu treba štedjeti ili je nadomještati novom, a do nove se može doći samo novim žrtvovanjima. Ako konačno mislimo postići nešto veliko, moramo imati i dovoljno sile na raspolaganju.”

“Što za vas znači postići nešto veliko? Zavladatai svijetom?”

“Ne budali sinko, nitko nema namjeru postati vladar svijeta. Želimo samo utjecati na

zbivanja oko sebe onako kako to nama odgovara. Čemu inače petstogodišnje izgnanstvo u anonimnost? Zašto smo inače razvijali moć, usavršavali je i učili o njoj, ako ne za to da je iskoristimo kad to postane moguće i kad to situacija bude zahtijevala. Došlo je novo vrijeme. Ulazimo u eru vodenjaka, eru krštenja vatrom, eru u kojoj je naša moć napokon zrela dovoljno da se njome možemo nesmetano koristiti. Što znači žrtvovanje nekoliko života, kad nam to daje moć koja je dovoljna za ispunjenje svih naših potreba?"

"Nikola me nije tako učio. Nitko od članova crnog kruga nije tako odgojen, to vam ne može proći samo tako, ljudi iz crnog kruga neće na to pristati", gotovo sam vikao.

"Može, može", ponovno se u raspravu uključio Raul. "Može proći, jer ćemo bitno smanjiti broj članova Crnog kruga, a osim toga i dalje nitko osim najužeg vrha ne treba ništa znati o žrtvovanjima. A ljudi su takvi da ih ne zanima odakle im sila sve dok ta sila postoji. Sjeti se da si i ti mislio da si razvio upotrebu sile koja postoji svuda oko nas. Mislio si da koristiš božansku energiju? Što si mislio da je to? Perpetuum mobile? Ne budimo naivni. Sve što se troši jednom se napokon i potroši. Tada dolazi vrijeme obnavljanja energije, to nije ugodan zadatak, ali ga treba izvršiti. Trebamo ga izvršiti zajedno ako je to ikako moguće. Ako nije, možemo i bez tebe."

"Ne očekujete valjda da vam se pridružim nakon svega?"

"Budi pametan. Bio si dovoljno uporan i sposoban da nas pronađeš i da sve shvatiš. Pokazao si se dostojnim protivnikom i tako si zaslužio da nam se pridružiš. I ti ćeš imati dovoljno energije za svoje potrebe. Liječi koliko hoćeš, koga hoćeš i na koji način hoćeš. Sve što zaželiš, može se ostvariti. Ako smanjimo broj članova, za one koji preostanu, više neće biti toliko ograničenja, možemo učiniti što god poželimo."

"A za uzvrat bih trebao vršiti žrtvovanja?" upitao sam.

"Gledaj," nastavio je Veliki Mag, duboko uzdahnuvši i pomalo gubeći strpljenje, "koristili smo silu godinama, desetljećima, a da nije bilo žrtvovanja. Sada sila traži povrat duga. Svaki je bog tašt i traži žrtve. Katolički, starozavjetni bog po Bibliji nije bio ništa bolji od sile kojom mi vladamo i koju mi služimo. Osvetoljubiv i ljubomoran. Željan pokornih sljedbenika kojima nije opraštao pogreške i koje je nemilosrdno kažnjavao za najmanja zastranjivanja i za najmanji neposluh. Nemaj drugih bogova osim mene, bile su njegove riječi, jer ja sam bog ljubomoran..."

"Nemojte uspoređivati boga i vraga", prekinuo sam ga glasno, ali on se nije dao omesti,

nego je nastavio: "Ponavljam ti da vrag kao takav ne postoji, ne budi smiješan. Ne zamišljaš valjda i ti rogato stvorenje koje uzima duše?"

"Ako duša postoji," opet sam ga prekinuo, "vi ste bez svojih zasigurno ostali."

"A što je s tobom? Zar i ti nisi koristio silu? Gdje je tvoja duša?"

"Ja nisam koristio silu nastalu žrtvovanjem." Zastao sam i razmislio malo o svojim riječima, a onda nastavio mnogo nesigurnije: "Barem toga nisam bio svjestan. Tek danas sam shvatio da sva sila koju koristi crni krug potječe iz vaših groznih obreda. Nisam dakle bio svjestan zla koje je zbog mene i meni sličnih crnokrugaša počinjeno. Da sam znao za to, sigurno ne bih koristio tu silu i ne bih činio to što sam činio."

"Zato i nisi trebao saznati. Nitko ne treba znati", ponovno se u razgovor ubacio Raul. "Ne možemo dopustiti da se to objavi. Zbog toga nam se moraš pridružiti ili nestati. Ako nam priđeš, bit ćeš novi Veliki Lijevi i tvoja će moć biti gotovo neograničena. Ako nas pak odbiješ, potpisao si svoju smrtnu presudu."

Nisam mogao sakriti prezir prema njima, iako bi mi u tom trenutku bilo pametnije da to ne pokazujem. Trebalo je još malo odugovlačiti, ali jezik mi je, kao i obično, bio brži od pameti: "Pa vi niste normalni, prokleti Sotonisti. Kako možete misliti da ću vam se pridružiti? U što ste pretvorili Crni krug? Crne mise, odvratni rituali, žrtvovanja, ove smrdljive svijeće. Kako uopće dolazite do ljudskog sala? Strvinari jedni. Zar otkopavate grobove ili i zbog tih jezivih, smrdljivih gadosti ubijate ljude?"

"Te gadosti, kako ih ti nazivaš, imaju svoju svrhu", odgovori Veliki Mag. "Ljudsko salo dobivamo od jednog člana Crnog kruga koji radi na sudskoj medicini. Praktično, zar ne? Crne mise nisu baš tako crne kako ih ti zamišljaš."

Na to su se obojica nacerili.

"Možda bi i tebi mogle biti zanimljive naše svećenice i njihove specijalnosti."

Cerekanje se pojačalo.

"A što se tiče Crnog kruga, on sada nije ništa okrutniji nego što je bio prije. Crni krug je uvijek isti, pruža mnogo, ali i traži mnogo. Pa barem si ti proučavao iskaze vještica u srednjem vijeku i njihova priznanja dana pod torturom. Znaš kako su izgledali Sabati i kakve su žrtve prinošene za mnogo manju moć od one koju mi danas dobivamo. Za običnu geoteju

rađene su mnogo gore i okrutnije stvari. Mi smo danas, zahvaljujući crnom krugu moćniji i snažniji nego ikad.”

Zastao je, zamislio se i teško uzdahnuo; “Jedino što je danas lošije jest članstvo Crnoga kruga. Gotovo svi su postali mekušci kao ti i Nikola. Zbog takvih ne napredujemo kako bismo mogli i koliko bismo mogli. Stvaratelji testamenta uveli su tajnost žrtvovanja zbog straha od inkvizicije, a ne zato da ne sablazne svoje članstvo. Nisu računali da će njihovi nasljednici biti takvi mekušci i mlakonje i da će zbog nekoliko bezvrjednika koje smo žrtvovali, doći u pitanje sam opstanak cijelog kruga.”

“O kakvim bezvrjednicima govorite? Pa to su bili ljudi koje ste ubili. Ljudi u najboljim godinama koji su smaknuti da bi se zadovoljila i nahranila vaša želja za moći.”

“Naša želja za moći, naša želja za moći”, ponavljao je Veliki Mag posprdno moje riječi. “To nije samo naša želja. Svi ste vi koristili tu moć. Zar je ti ne želiš? Zar je ti ne koristiš? Ne liječiš li pomoću nje? Činiš dobro pomoću nje. Moraš shvatiti da ta sila nije nikakav Sotona. To je jednostavno... sila. O nama ovisi hoćemo li je koristiti za dobro, kao što svi mi radimo, ili za zlo. Već sam ti rekao da nije riječ o vragu kakvim ga ti zamišljaš. Nitko se ne hrani dušama žrtvovanih. To su gluposti. Možda sili ta žrtvovanja nisu ni potrebna. Možda samo želi provjeriti našu odanost i naš stupanj odlučnosti. Naš bog traži odanost kao i svaki drugi ljubomoran bog. Ti ljudi, koji su bili žrtvovani u posljednje vrijeme i sami su bili spremni žrtvovati druge ljude. Svi su znali da idu na crnu misu na kojoj će biti žrtvovanja. ‘Zabava dobrog društva’, kako to od pamtivijeka nazivamo, bila je privlačna za mnoge ljude željne moći. To nisu bili članovi Crnog kruga. Žrtve smo novačili u raznim mističnim i masonskim društinama koje postoje posvuda oko nas. Danas takvih udruženja ima više nego ikada, niču kao gljive poslije kiše. Oni su dolazili na Sabbe kako bi stekli moć koju će koristiti u svakodnevnom životu. Bili su svjesni da će biti žrtava, ali nisu znali da će žrtve biti baš oni. Ni ne slutiš kako je ljude željne moći lako zaludjeti i namamiti na takve sastanke. Svatko žudi za nečim. Netko za moći, neko za slavom, bogatstvom, ljubavlju. Svi nešto žele i kad im se pruži prilika da do toga dođu, ne zaziru ni od čega. Takvi su ti ljudi za kojima ti sada žališ. Niski, razvrtni, pohlepni. Jednom riječju bezvrjednici. Njihovu žudnju za moći iskoristili smo da povećamo vlastitu moć.”

“Ali to su bili ljudi”, prosvjedovao sam.

“Da, to su bili ljudi koji ne bi prezali da to isto učine nama, samo da znaju kako. Zar bismo mi, koji stvarno možemo doći do sile, trebali oklijevati zbog nekoliko takvih žrtava? Rekao

sam ti kako smo dolazili do izabranika sile. To su sve ljudi koji su se zanimali za magiju i čarolije. Pokazivali bi im neke trikove, demonstrirali ponešto od naše moći i tako ih sve više zaluđivali. Nakon nekog vremena, dali bismo im nešto moći, tek toliko da se osjete snažnima i da požele još. Željeli su moć toliko da ni pred čim nisu prezali, nikakvi ih moralni razlozi nisu mogli zaustaviti i smanjiti njihovu žudnju za silom. Tada bi im bilo rečeno da je došao trenutak da budu nazočni crnoj misi na kojoj će biti inicirani u naš red, ali na kojoj se mora žrtvovati čovjek. Tek tada će postati pravi čarobnjaci, tek tom inicijacijom će osjetiti pravu moć koja će im od tog trenutka biti zauvijek dostupna. Svi redom su pristali ne pitajući se tko će biti žrtvovan. Misliš li da su se kolebali? Ne, žrtve im nisu bile važne, jer je njihova pohlepa za moći bila neizmjerena. U svojoj zasljepljenosti nisu ni slutili da je 'zabava dobrog društva' organizirana u njihovu čast, odnosno da su oni predviđeni za žrtvovanje. Kad su to shvatili, već su ležali omamljeni na oltaru, a iznad njih se nadvio artame. Bezvrjednici, kažem ti."

Nisam mogao vjerovati da sa takvom lakoćom govori o ubijanju ljudi.

"Znači, to se zove zabava dobrog društva? I koliko je tih zabava bilo?"

"Deset u posljednje tri godine i na svakoj od njih je crnom krugu žrtvovan po jedan čovjek. Kad do kraja ove godine obavimo još dva žrtvovanja, ciklus će biti završen, a krug će opet biti pun i mirni smo sljedećih stotinjak godina."

"Ubili ste desetoro ljudi?"

"Deset bezvrjednika."

"I još tvrdite da sila nije Sotona?"

Izgubio je volju raspravljati sa mnom, jer je vidio da ta rasprava nikamo ne vodi.

"Ma, nazivaj tu silu kako hoćeš," rekao je povišenim glasom. "Za tebe je sada ionako prekasno. Po tvom tonu zaključujem da nam se ne želiš pridružiti. Već sam ti rekao: tko nije s nama, taj je protiv nas. Pomoli se dakle svojoj dobroj sili i oprosti se sa životom. Zbogom."

Razgovor je za njih time bio završen. Veliki Mag i Raul bili su savršeno sinkronizirani i odlučni da svemu učine kraj. Čvršće su povezali prste na stolu i spremali su se uputiti mi završni, smrtonosni udar. Čela su im se počela nabirati od naprezanja, a iz grla im je izlazilo jednolično mumljanje, gotovo režanje, koje je postajalo sve glasnije kako su prikupljali silu.

“Čekajte!” pokušao sam zaustaviti napad, ali bilo je prekasno za daljnje rasprave, njihov napad je započeo.

Prvi udar mi je u potpunosti razbio štit koji sam refleksno podigao oko sebe kad sam vidio što mi spremaju. Štit je bio prilično jak i mislio sam da ga je teško razbiti. Prevario sam se, napunjeni silom crnog kruga, bili su prejaki, tako da nisam uspio baš ništa reflektirati. Pao sam na koljena potresen udarom sile i spoznajom bliske smrti.

“Čekajte!” pokušao sam još jednom, plačnim, molećivim glasom.

Veliki Mag je prekinuo koncentraciju, očito ponesen uspjehom prvog udara. Vidio je da sam potpuno bespomoćan i poželio je naslađivati se svojom nadmoći.

“Nema više čekanja”, zarežao je, a na licu mu se pojavio zlokoban osmjeh. “Propustio si svoju priliku.”

“Ne mogu ti više pomoći ni tvoje istočnjačke metode obrane,” uskočio je Raul. “Premekane su to metode za silu kojom sada raspolažemo, premekane!”

“Zar me nećete prinijeti kao žrtvu crnom krugu?” pitao sam ih prvo što mi je palo na pamet, ne bih li dobio malo na vremenu.

“Služio sam mu cijeli svoj život i trošio njegovu energiju.”

Zastali su na trenutak pokolebani. Pogledali su se i malo promisili.

“Ne, nemojmo ništa riskirati, udarimo ga gotovo do smrti, a onda možemo napraviti ritual i njegovom krvlju možemo poprskati krug,” bio je oprezan Raul, a Veliki Mag se šutke, kimanjem glave, složio s njim. Moja smrtna presuda je donesena i preostalo im je samo da je izvrše na što učinkovitiji način.

Ponovno su nabrali čela i zamumljali. Znao sam da taj udar više ne mogu preživjeti. Ipak, taj kratki trenutak njihova kolebanja sam dobro iskoristio. Napipavši u džepu Kinezovu ručnu bombu, prstom sam izvukao osigurač. Žličicu bombe držao sam čvrsto stisnutu. Ako trebam umrijeti, onda neću otići sam. Moji će neprijatelji poći sa mnom. Svatko od nas neka ide pred svoj vječni sud. Kroz glavu su mi prolazili događaji koje sam doživio u proteklih nekoliko dana. Nisam smio imati milosti, a odlučnosti mi više nije nedostajalo. Izvadio sam ruku iz džepa, visoko je podigao i pokazao im bombu.

“Pripazite, kad mi stisak olabavi, bomba će se aktivirati i svi letimo u zrak!”

Ponovno su na trenutak zastali. Znao sam da se neće pokolebati i da će mi pokušati zatvoriti šaku grčem. Nisam smio izgubiti ni trenutka.

Otpustio sam žlicu Kinezove ručne bombe i bacio je prema njima. Bomba je letjela je u laganom luku, a strava u njihovim očima govorila mi je da su svjesni bliske smrti. Nadigli su se sa svojih stolica u divljem trzaju još uvijek se držeći za ruke. Režanje iz njihovih usta, prerاسlo je u urlik. Veliki Mag je podigao slobodnu ruku u refleksnoj zaštitnoj kretnji, a Raul je telekinezom pokušao zaustaviti bombu i vratiti je u mojem smjeru, ali bilo je premalo vremena za to. Jedva ju je uspio usporiti.

Trebao mi je samo korak da se odmaknem iza zida glavne dvorane ali i taj korak sam gotovo zakasnio učiniti. Ipak, u trenutku eksplozije bio sam zaklonjen. Bljesak i grmljavina slili su se u jedno. Iako sam bio zaklonjen iza zida, tlak zraka me je bacio na tlo i zamalo me onesvijestio. Ništa nisam niti čuo niti vidio. Taj trenutak nisam bio siguran jesam li uopće živ. Krv mi je tekla iz oba uha, ali toga nisam bio svjestan. Oko mene potpuni mrak. Kašljem. Baterija mi je negdje ispala, a eksplozija je ugasila ono malo svjetlosti koje je dolazilo od svijeća. Sjedio sam neko vrijeme na prljavom podu tunela i prikupljao snagu. Zatim sam ustao i krenuo prema izlazu. Što dalje od ovog zlokobnog i prokletog mjesta.

Okolo mene je bila potpuna tama u kojoj sam se teško snalazio, pa sam na trenutak požalio što osim liječenja nisam specijalizirao i paroptiku. Spoticao sam se i padao tražeći put k izlazu iz tunela, koji mi se činio beskrajno dug, mislio sam da nikada neću izaći. Pipajući zid i polako se krećući u smjeru izlaza, naišao sam na križanje tunela i nisam više bio siguran kojim putem treba krenuti. Pri dolasku sam imao svjetiljku, a sada u mraku nisam siguran trebam li nastaviti ravno ili skrenuti desno. Nije ni važno, oba puta vode van.

Nastavljam ravno i uskoro mi dašak svježeg zraka govori da sam blizu izlazu. Napokon svježi zrak. Udahnuo sam punim plućima koja su se punila novim životom. Tračci sunčevih zraka pojavljivali su se na istoku, tamo negdje iznad Dubrave. Ptice ovoga puta nisam čuo.

18. BJESOMUČNIK

Pobjedniku, vršitelju mojih djela do kraja,
njemu ću dati vlast nad poganima.

Otkrivenje 2,26

Ne znam kako sam se, nakon svih tih događaja, dovezao do svog stana i kako sam parkirao automobil, ali to mi je ipak nekako pošlo za rukom. Prljavu odjeću ovaj put nisam bacio u smeće, jer sam se sjetio da sam u proteklih nekoliko dana bacio dva kompleta odjeće. Zanimljivo je kako čovjek u nekim važnim, odlučujućim trenucima života pomišlja na takve nevažne sitnice, gotovo gluposti. Odjeću sam dakle svukao sa sebe i bacio je u košaru za prljavo rublje. Napunivši kadu vrućom vodom, legao sam u nju, željan opuštanja.

Satima sam ostao u vodi i prikupljao snagu. Povremeno, kad bi mi postalo hladno, puštao sam nove količine vruće vode. Ležao sam odmarajući se i ni o čemu nisam razmišljao, prepuštajući se blagotvornom utjecaju topline. Potpuno opuštanje. Zaspao sam u kadi...

Probudio me je osjećaj hladnoće. Voda se, dok sam spavao, potpuno ohladila, a koža na mojim dlanovima i tabanima bila je bijela i smežurana.

Obrisao sam se i potražio put prema svom krevetu da nastavim spavati.

Snovi koje sam sanjao nisu bili nimalo ugodni, tako da sam se oko ponoći probudio vrišteći. Dugo mi je trebalo da se smirim i saberem nakon strašnog sna u kojemu sam još jednom proživio sve grozote koje su mi se posljednjih dana događale. Popio sam malo mlijeka i nakon dugog prevrtanja po krevetu ipak ponovno zaspao nemirnim snom i nastavio spavati.

Ujutro se nisam osjećao nimalo bolje, slomljen psihički i fizički, napravio sam si doručak, otišao u trgovinu po svježi kruh i opet se prepustio očajanju.

Ponekad mi treba koja čašica konjaka za opuštanje, a ovo je bila jedna od takvih prilika. O Nikoli Rogozu i njegovim predavanjima protiv alkohola nisam želio razmišljati. Sve je to prošlost.

I Nikola i školovanje i crni krug.

Otvorio sam novu bocu konjaka i natočio si poštenu mjeru, čaša je bila gotovo puna. Sjedeći u svom naslonjaču polako sam ispijao konjak i razmišljao o proteklim događajima.

Pobijedio sam svoje neprijatelje, ali to je pobjeda koja ne donosi zadovoljstva. Ostao sam živ i to je jedino što se moglo proslaviti, ipak i to je nešto. Podignuo sam čašu, tužno nazdravio sam sebi, a onda u jednom gutljaju ispio ostatak svjetlosmeđe tekućine.

Je li to uopće pobjeda?

Popijeni alkohol počeo me grijati iznutra, ali to mi nije bilo dovoljno, naslućivao sam da mi niti cijela boca neće biti dovoljna da se ugrijem i isperem gorak okus iz usta. Još jedna čaša ispijena je u trenu, a zatim i treća. Tek tad sam malo usporio, ali nisam prekinuo s pićem. Trebalo mi je to, samo tako sam se mogao opustiti.

U ušima mi je zujalo i to je bio zvuk kojeg sam neprestano čuo od eksplozije u tunelu. Na uključenom televizoru pokazivač jačine zvuka bio je gotovo na maksimumu, ali do mene je dopirala jedva čujna glazba. Sluh mi je stradao u eksploziji bombe. Nekoć bih se sam mogao izliječiti, ali sada sila više ne postoji. Crni krug i njegova moć nestali su u eksploziji zajedno s Velikim Magom i Raulom i ta mi energija više ne može pomoći. Izgleda da ću morati potražiti liječničku pomoć. Najvjerojatnije je da mi se sluh nikad u potpunosti neće vratiti. Bit ću sretan ako uz pomoć slušnog aparata budem imalo bolje čuo. To spoznaja je dodatno pojačala moju depresiju. Opet sam posegnuo za bocom.

Uskoro je u boci ponestalo konjaka, a ja sam bio propisno pijan. Otvorio sam drugu bocu i pomislio kako mi neće trebati mnogo vremena da i nju ispraznim. Morao bih otići u trgovinu i opskrbiti se novim zalihama alkohola, a ne bi bilo loše ni da kupim nešto za jelo. Trebao bih to učiniti sada, dok još mogu hodati, jer ako nastavim s pićem, što mi je bila namjera, do trgovine ću se teško dovući. Bezvoljno sam se obukao, otvorio vrata i ustuknuo iznenađen prizorom koji sam ugledao.

Sijed, dugokos, prljav i neuredan starac upravo je pokušavao na moja vrata zalijepiti bijeli papir. Iznenadio sam ga otvorivši vrata, tako da mu je ruka s papirom ostala u zraku. Nekoliko smo se trenutaka zapanjeno gledali, nije bilo jasno tko je od nas dvojice bio više iznenađen, a onda je bijes sličan jučerašnjem ovladao mnome. To nije mogao biti nitko drugi nego autor čudnih poruka koje sam u posljednje vrijeme dobivao i koje su me toliko uznemirivale. Zgrabio sam starca za okovratnik prljavog i izlizanog kaputića kojeg je imao na sebi, uvukao ga u svoj stan i nogom zatvorio vrata. Sav bijes koji se u meni sakupljao

proteklih dana sada je proključao. Svom snagom koju sam mogao sakupiti, protresao sam nemoćno, staro tijelo, a onda njime udario u zid. Polagano je kliznuo na pod, a usta su mu se raširila u bezglasnom jauku. Da nisam toliko pio, vjerojatno ne bi bio tako grub prema njemu, ali ovako, pod utjecajem alkohola i frustriran proteklim događajima, moj je bijes bio gotovo nekontroliran, životinjski. Žrtva na kojoj bi se mogao ispucati došla je kao naručena i ja sam zamahnuo nogom da ga udarim. Ovo je jedan od mojih mučitelja, ne pripada Crnom krugu, ali on je jedan od onih koji su me gotovo izludjeli i natjerali me da ruke uprljam krvlju. Treba ga kazniti, uništiti. Iznenadilo me je kako je krhko i lagano bilo tijelo koje sam udario. Gotovo je poletio od mog udarca i ponovo udario u zid. U divljem bijesu zamahnuo sam još jednom. Taj drugi udarac ipak nije pao jer je starac pod mojim nogama zapištao nemoćnim glasom, rukama prekrio glavu i skvrčio se u strahu od novih udaraca. Bio je slika i prilika čovjeka koji je svjestan da će biti ozlijeđen, ali ništa ne može učiniti da to spriječi. Sličio je na prestrašenu životinju u klopci i to me je na trenutak pokolebalo. Osjetih samilost nad tim nejakim tijelom. Cvilio je pod mojim nogama očekujući udarac, a kad je vidio da udarac ne pada, da oklijevam, pogledao me molećivim pogledom i zapištao.

“Nemoj, molim te, nemoj me više tući, ništa ti nisam učinio.”

Jedva sam čuo njegove riječi, ali ipak sam se zaustavio. Nisam ga ponovno udario nogom, ali to ne znači da je moj bijes bio mnogo manji. Sagnuvši se prema njemu, opet sam ga uhvatio za kaputić i pokušao ga podignuti. Pokret je bio suviše silovit i njegov mi je truljavi okovratnik ostao u ruci, a on je i dalje zgrčen ležao poda mnom. Ponovno sam se sagnuo i uhvativši ga ovaj put sa obje ruke za prljavu košulju, podignuo sam ga i opet protresao.

“Ništa mi nisi učinio? A poruke koje mi ostavljaš? Gade jedan, što znače te poruke? Zašto mi ih ostavljaš? Odgovori! Odgovori!” vrištao sam unoseći mu se u lice i tresući njegovo krhko tijelo.

Gledao me prestrašenim, izbezumljenim pogledom, oči su mu bile razrogačene i pokušavao je progovoriti. Lice mu se grčilo i poprimilo je neku čudnu, plavkastu boju, a oči su mu gotovo ispale iz duplji. Stisak mojih ruku nije mu dozvoljavao da udahne, borio se da uhvati zrak. Shvativši da ga gušim, popustio sam stisak i ponovno ga udario u zid. Opet je kliznuo na pod, a njegov se pogled počeo zamagljivati. Počeo je gubiti svijest.

Pretjerao sam, bio sam pregrub prema njemu. Vidjevši to, moj bijes se naglo stišao i nadvladala ga je zabrinutost za starčev život. Samo mi sad još treba da mi ovaj ovdje umre, pomislio sam. Kleknuvši do starca, zabrinuto sam ga promatrao i laknulo mi je kad sam vidio

da nakon nekoliko trenutaka pomalo dolazi k sebi.

Nekoliko puta sam ga lagano pljusnuo po obrazima da ga prizovem svijesti, a onda ga upitao mnogo tišim glasom nego prije.

“Tko si ti? Zašto mi ostavljaš poruke na vratima? Zašto me gnjaviš i izluđuješ?”

Trebalo mu je još neko vrijeme da se pribere, hroptao je boreći se da dođe do zraka, a onda, malo došavši sebi, napokon zausti da mi odgovori. Glas mu je bio preslab da bi ga mogao čuti, pa sam nervozno tražio od njega da ponovi svoje riječi.

“Zar me se ne sjećaš?” pitao je glasnije.

Zagledao sam se u to staro, naborano lice prepuno tragova prljavštine. Sijeda kosa mu je bila slijepljena i visjela je u neurednim pramenovima. Na desnom oku imao je ječmenac veličine graška iz kojeg je polagano curio gnojni iscjedak, tako da mu je oko gotovo u potpunosti bilo zatvoreno. U ustima gotovo da i nije imao zuba, tako da su mu usne bile uvučene prema unutra. Ukratko, čitavo mu je lice bilo izobličeno i neprepoznatljivo. Sigurno se nije okupao već tjednima, pomislio sam. Miris koji se od njega širio nije bio nimalo ugodan. Nisam ga poznavao i on je to vjerojatno mogao pročitati na mom licu.

“Sjeti se, Nikola Rogoz i ti... jednom ste mi pomogli”, više sam mu čitao s usana, nego što sam ga stvarno čuo.

Još jednom sam ga dobro pogledao i onda se pomalo počeo prisjećati gdje sam već vidio to lice.

“Ivane? Zar ste to vi?”

Lice mu je bljesnulo bezubim osmjehom.

“Zar sam se toliko promijenio da me ne prepoznaješ?” njegovo se cerekanje pojačalo. U grotesknom osmjehu, pokazivao je ostatke svojih zubi od kojih je preostalo svega nekoliko crnih šiljaka, sakrivenih duboko u ustima.

Ne samo da se promijenio, postao je gotovo neprepoznatljiv. Zadnji put sam ga vidio prije više od petnaest godina, a za to vrijeme se on od čudnog, pomućenog čovjeka, pretvorio u odrpana starca. Gledajući ga, bio sam preplavljen sjećanjima.

* * *

Prvi put sam toga čovjeka susreo 1976. godine, kad sam kao dječak od trinaest godina šetao Ilicom u društvu Nikole Rogoza, a njegova lekcija o dječjim bajkama bila je prekinuta pojavom čovjeka koji je sada opet stajao preda mnom.

Ivan Markuš je bio čovjek opsjednut Adeptima koji ga nisu željeli napustiti i Nikola mi ga je pokazao na ulici. Tada me je šokirala spoznaja da netko može biti zaposjednut istim onim Adeptima s kojima sam upravo bio učio komunicirati i bio sam jako prestrašen. Vidjevši moju uznemirenost, Nikola me je smirivao objašnjavajući mi kako se to ne može dogoditi ako se poštuje protokol komunikacije i ako se sve uradi ispravno.

Ivan Markuš je, govoreći sam sa sobom, prošao pokraj nas i na njega više nismo obraćali pažnju, prepustili smo ga njegovim unutarnjim razgovorima.

Nekoliko godina kasnije, ponovno sam ga sreo na ulici i ovaj put mu posvetio više pažnje. Tada sam već odabrao liječenje za svoju specijalizaciju i bio sam prepun entuzijazma i želje da pomazem ljudima. Želio sam pomoći i njemu da se oslobodi pogubnog utjecaja Adeptata koji se ga opsjedali. Upoznali smo se i iako me je on isprva gledao s nepovjerenjem, naposljetku je pristao da mu pokušam pomoći. Bio je svjestan da su u njemu nepoznati glasovi koje samo on čuje i kojih se ne može otarasiti. Nitko osim mene nije ga shvaćao ozbiljno i kad sam mu ponudio pomoć, nije imao što izgubiti pa je na kraju pristao.

Ništa nisam uspio učiniti bez Nikoline pomoći. Moj prvi pokušaj da Ivana Markuša oslobodim Adeptata završio je potpunim neuspjehom i bio sam prisiljen zamoliti Nikolu za pomoć. Kad je moj učitelj čuo kakvu pomoć od njega želim i što sam pokušao učiniti, bio je strašno ljut na mene. Smatrao je da sam se zbog nepoznatog čovjeka izložio ozbiljnoj opasnosti.

“Moglo ti se dogoditi da Dorotiel prijeđe u tebe i da ga se ti onda ne možeš riješiti.”

Nakon dugotrajnog nagovaranja i moljakanja, Nikola mi je ipak odlučio pomoći i zajedničkim smo snagama iz Ivana Markuša uspjeli istjerati Adepte koji su ga zaposjeli. Nikola je nakon toga bio potpuno iscrpljen, gotovo polumrtav, jer je Dorotiel pokušao opsjesti njega i koštalo nas je grdnih muka i energije da to spriječimo. Događaj je bio grozan, zastrašujući i od toga dana izbjegavam susrete s Adeptima koliko god mogu.

Rezultat našeg istjerivanja Adeptata nije bio spektakularan, jer je Ivanov um, nažalost, već

bio nepovratno pomračen. Bio je svjestan da sada u njemu više nema glasova koji su ga opsjedali otkako je prije nekoliko godina nazočio seansi prizivanja duhova, ali prema nama, koji smo ga oslobodili tih glasova, nije pokazao nikakvu zahvalnost.

“Vi ste u dosluhu s vragom koji me je opsjedao!!!” zaurlao je i istrgnuo se iz naših ruku. Neko je vrijeme divljao, tako da sam se ozbiljno prestrašio za naše živote, a onda je, uz grozan urlik, pobjegao iz Nikolinog stana u kojemu smo izvršili taj ‘egzorcizam’. Ostao sam šokiran njegovom nezahvalnošću.

“Ovo je dobar primjer ljudske zahvalnosti”, rekao je Nikola vidno iscrpljen. “To će ti se u životu još mnogo puta dogoditi i zbog toga ne trebaš biti zabrinut. To je ljudski, suviše je zaplašen da bi drugačije reagirao. To je još jedan primjer kako se ljudi boje naših umijeća čak i kad im ta umijeća i energije pomažu...”

Kasnije sam Ivana još nekoliko puta susreo, ali uvijek bi od mene bježao izbjegavajući bilo kakav kontakt. Raspitivao sam se za njegovu sudbinu i saznao da, otkako se riješio Adepata, cijele dane provodi u crkvama i da se posvetio molitvama. I dalje nije imao normalan život, nego je živio od milostinje koju je uspio isprositi pred istim tim crkvama.

Kasnije sam ga susretao sve rjeđe, pa sam na njega gotovo zaboravio. Sada je isti taj Ivan Markuš stajao ispred mene. On je bio taj koji mi je ostavljao citate iz Biblije pisane nevjesticom, gotovo dječjim rukopisom. Prisjećajući se tih događaja gotovo sam zaboravio odgovoriti na njegovo pitanje. Prenuh se i pokretom glave kao da sam otjerao uspomene.

“Da Ivane, promijenili ste se, nisam vas prepoznao.”

“To je zato jer sam spoznao Boga. Zato tako svijetlim”, odgovorio je i dalje se cereći bezubim usnama.

“To je lijepo, znači pronašli ste se u vjeri...” pokušavao sam prema njemu biti pristojan. Maloprije sam ga premlatio, pa je sada najmanje što mogu učiniti za njega to da budem pristojan.

“Ali zašto ste mi ostavljali poruke na vratima i to takve, uznemirujuće poruke?”

“To nisu uznemirujuće poruke, to su pozivi na spasenje, na pokajanje.”

“Za što bi se ja trebao pokajati? Ja sam čitav život posvetio ljudima. I vama sam pomogao, zar se ne sjećate?”

Čelo mu se nabralo od razmišljanja.

“Sjećam se!” uzviknuo je ushićenim glasom, kao da ga je to što se sjetio posebno razveselilo.
“Zato sam ti i ostavljao poruke.”

Nastavio je: “Da ti pomognem, da te trgnem i natjeram te na razmišljanje. Svim svojim prijateljima ostavljam poruke i podsjećam ih na posljedice ako se ne pokaju.”

“Prijateljima? Ivane, zar me vi smatrate za prijatelja? Prošli put kad smo se vidjeli, pobjegli ste od mene.”

“Bojao sam te se. Sada kad sam našao pravoga Boga, više se nikoga ne bojim, pa tako ni tebe. Samo želim pomoći. Svima koji to zaslužuju želim pomoći, a posebno prijateljima. Uskoro ćemo svi pred vječni sud i tko se ne pokaje i ne posveti život Bogu jedinome, biti će jao i škrgut zubi”, govorio je sve glasnije, a iz kuta usana mu je krenuo potočić slina. Očito se uživio u svoje izlaganje.

“Biti će škrgut zubi!!!” zaurlao je još jednom. “Pokaj se!!!”

Gledajući ga nisam znao bi li se smijao ili plakao. Osjetio sam olakšanje shvativši da su poruke koje su me dočekivale zalijepljene na vrata proizvod jednog poremećenog uma i da u njima nema ništa zlokobnijeg. Ništa se dublje ne krije iza toga, to je ipak djelo samo vjerskog fanatika, kako sam u prvi trenutak i pomislio. Kao da mi je sa srca pao veliki kamen. Uz olakšanje, osjetio sam i žaljenje za tog čovjeka koji mi je poruke pisao u najboljoj namjeri svog poremećenog uma. Želio mi je dobro, prestrašio me je svojim porukama i na kraju je od mene dobio batina.

Kako se samo, nakon svih tih godina, prisjetio gdje stanujem i gdje stanuje Nikola? Sigurno je često razmišljao o nama, izgleda da je s vremenom postao svjestan truda koji smo uložili da ga oslobodimo njegovih mučitelja. Poruke koje mi je ostavljao bile su neki znak zahvalnosti za taj trud. Smatrao me prijateljem.

“Ivane, jeste li gladni?” upitao sam ga, želeći mu nekako pomoći.

Gledao me je tupim pogledom, a slina mu je i dalje nesmetano tekla niz bradu.

“Gladan?” upitao je začuđeno kao da sam ga pitao nešto vrlo neobično, onda se odjednom smrknuo.

“Ne, nisam gladan. Tko u mene vjeruje biti će na vječnoj gozbi, a u ruci nevjernika i najbolje se vino pretvara u čašu žuči... Samo će odabrani biti pozvani na gozbu Gospodnju!” pogled mu sada više nije bio tup kao trenutak ranije, zdravo oko mu se zažarilo, a govor mu je prerastao u vrisak.

“Ja sam već dobio poziv na gozbu Gospodnju, ne treba mi tvoja nečista hrana. Ne treba mi tvoj otrov! Ti si vražji saveznik!!!”

Odjednom me odgurnuo iznenađujućom snagom i otvorio vrata.

“Upozorio sam te!” povikao je, izlazeći na hodnik. “Vječni sud je blizu. Pokaj se ili će biti kasno. Odbaci Sotonu i pokaj se!!!”

Rekavši to okrenuo se i odjurio hodnikom. Vidio sam kako nervozno lupka po pozivnom pucetu dizala, a onda se iznenada predomislio, okrenuo i otrčao niz stepenice. Ostao sam nijem, zatečen njegovim iznenadnim izljevom bijesa. Što ga je toliko razljutilo? Nisam ga želio zaustavljati, ta o čemu bi još s njim mogao pričati? Očito je izvan sebe. Zatvorio sam vrata i zamišljen se opet zavalio u naslonjač.

Eto, bar jedan čovjek na svijetu me smatra svojim prijateljem. Istina da je taj čovjek lud i da me je dobrano prestrašio svojim porukama upozorenja, ali želio mi je dobro. I to je nešto. Nadam se da ga nisam ozbiljno ozlijedio onako ga nemilosrdno udarivši nogom.

Sjedio sam bez volje za životom. Nakon susreta s Ivanom Markušem opet me obuzela tuga i depresija. Sada, istina, znam tko mi je ostavljao poruke na vratima, ali to mi više ništa ne znači, to više ništa ne može promijeniti. Ruka mi je sama krenula prema jedinom spasu, prema boci s konjakom. Natočio sam si piće i žudno ga ispio sjetivši se da sam krenuo u trgovinu po nove zalihe u čemu me spriječio susret s tim čudakom. Pustio sam da prođe još neko vrijeme kako bih bio siguran da se Markuš udaljio i da ga neću ponovno sresti, a onda sam krenuo u trgovinu.

Vrativši se kući zadovoljno sam promatrao pune boce koje su blistale na mom stolu. Koliko zaborava i mira ima u njima. Sada više nisam morao ni o čemu razmišljati. Jedino što sam morao, bilo je da si redovito punim čašu. Bio sam na najboljem putu da se otrujem velikim količinama alkohola koje sam ispijao. Baš me briga, bolje biti alkoholiziran, nego morati razmišljati o proteklim događajima, o crnom krugu kojeg više nema, eksploziji u kojoj je nestao... Ponovno sam si napunio čašu, ispio, opet napunio, ispio, napunio...

* * *

Takvo je stanje potrajalo desetak dana. Nisam mogao sabrati misli, nisam čak ni pokušavao izaći iz teške depresije u koju sam zapao. Samo alkohol, samosažaljenje i spavanje. Iz stana sam izlazio tek na kratko vrijeme, da kupim nešto jednostavne hrane i novu bocu pića. Tijekom dana više uopće nisam izlazio iz kreveta, nije bilo potrebe. Povremeno bi neko zazvonio na moja vrata, ali nije mi se dalo nikome otvarati. Ionako sam nagluh i nisam siguran da li mi to zvoni u ušima ili na vratima. Moji će pacijenti od sada morati bez mene, najbolje da ih odmah na to počnem privikavati. Meni je lijepo i ovako u krevetu, uživao sam u svojoj apatiji i beskorisnosti. Nisam se ni prao ni brijao, a moja je bijela pidžama počela poprimiti čudnu, prljavo sivu boju.

Ipak, nakon više dana takvog samosažaljenja, nešto se dogodilo. Vraćajući se iz trgovine, s novom bocom pića u ruci, susreo sam poznanika. Ispred moje zgrade je stajao Saša Slovinc i čekao me.

“Znao sam da si to ti,” rekao je kad sam mu se, vidjevši da ga ne mogu izbjeći, nevoljko približio, “spazio sam te iz tramvaja, ali vrata su već bila zatvorena tako da sam uspio sići tek na idućoj stanici. Dok sam se pješice vratio tu jednu stanicu, tebe više nije bilo. Nadao sam se da si u blizini i da ćeš se uskoro vratiti, pa sam čekao pred tvojom kućom. Nisam se prevario, čekanje se isplatilo...”

Zastao je, pogledao me s čuđenjem, a onda nastavio: “Kako to izgledaš? Što ti se dogodilo?”

To kako sam izgledao, bilo je još dobro u odnosu na moj izgled u proteklih nekoliko dana. Tog jutra sam se ipak obrijao, a bilo je još prerano da budem potpuno pijan. Na njegovo pitanje, samo sam bezvoljno odmahnuo rukom. Ipak sam ga pozvao gore, k sebi i on je pošao za mnom i dalje se čudeći mom zapuštenom izgledu. Ušavši u stan Saša je namrštio lice.

“Ovdje grozno smrdi.”

Bez imalo oklijevanja, prošetao je do moje kuhinje i pronašao izvor neugodnog mirisa. Gomila neoprano suđa i ostataka hrane krasila je kuhinjski stol. Posvuda su bile porazbacane prazne boce. Spazivši to, zabrinutost mu se očitavala na licu.

“Što je to s tobom, Danijele? Pa ti prije nisi pio, ili barem nisi pio toliko, zar se želiš ubiti?”

Prišao mi je i ponovno naškubio nos, odmah se odmaknuvši od mene.

“I smrdiš. Kad si se zadnji put oprao?”

Opet sam bezvoljno odmahnuo rukom i ponudio mu neka sjedne među razbacane knjige i novine kojih je bilo posvuda po sobi. Oslobodio si je mjesto odgurnuvši, gadljivim pokretom, nekoliko novina s naslonjača na pod, te zatim sjeo. Odbio je piće koje sam mu pokretom ponudio i nastavio je s pitanjima.

“Što se to s tobom događa?”

“Našao sam Raula i crni krug... ” odgovorih, a vlastiti mi je glas zvučao nekako strano, daleko.

“Gdje je?” prekinuo me je Saša uzbuđeno.

“Više nije važno”, odmahnuh rukom. “S Raulom je bio i Veliki Mag. Udružili su se, sklopili savez. Pokušali su i mene pridobiti na svoju stranu, a kad su uvidjeli da to ne ide, odučili su me ubiti.”

“Vidim da nisu uspjeli”, ponovno me je prekinuo Saša uzbuđenim glasom.

“Oni nisu”, uzdahnuo sam. “Ali ja jesam. Ubio sam ih obojicu, bez milosti, kao pse. Na žalost, pritom sam uništio crni krug. ”

“Što si učinio?” bio je izbezumljen.

“Ubio sam ih i uništio crni krug”, ponovio sam.

“Zašto mi lažeš?”

“Ne lažem ti. Obojica su mrtvi.”

“Ne mislim na to, zašto lažeš da je crni krug uništen. Što skrivaš?”

“Ne lažem”, ponavljao sam ogorčen njegovim sumnjičenjem.

“Crni krug je stradao u eksploziji bombe koju sam bacio kad ...”

Saša mi je, po ne znam koji put, uzbuđeno uskočio u riječ: “Crni krug sigurno nije uništen, znam to, jer osjećam energiju. Slabu, jako slabu doduše, ali ipak je osjećam.”

Slušao sam kako priča gluposti, pomalo me je živcirao, ali sam mu ipak odgovorio:

“Nemoguće, ja sam osobno uništio crni krug.”

“Kažem ti da osjećam slabu energiju, da je crni krug uništen ne bih osjećao ništa”, ponovio je uporno.

Sašina upornost i očigledna uvjerenost u to što priča, natjerala me na razmišljanje. Saša obično zna što govori. On je senzitivac, jako osjetljiv na energiju crnog kruga i osjeća je na većoj udaljenosti od mene. Ne, to je ipak bilo nemoguće. Ako crni krug nekim čudom i nije uništen, onda se nalazi u tunelima ispod vile Rebar, duboko pod zemljom i njegova energija ne može prodirati van. Saša ni u kom slučaju ne može osjetiti njegovu silu.

Ipak, svojim tvrdnjama me natjerao da se ozbiljno zamislim. Što ako crni krug nije uništen? Moram se odmah riješiti Saše i provjeriti njegove tvrdnje. Ništa mu više nisam želio objašnjavati, jer više nisam imao povjerenja ni u koga, pa tako ni u njega.

“Saša, molim te, idi sada. Jako sam bolestan i umoran. Moram se odmoriti.”

Saša je bio malo začuđen mojim iznenadnim otkazivanjem gostoprimstva, a pomalo i uvrijeđen. Nije mi vjerovao da sam mu ispričao cijelu istinu o crnom krugu. Prezrivo je pogledao prazne boce kojih je bilo svuda unaokolo.

“Vidim da si bolestan, a vidim i čime se liječiš,” rekao je ljutitim tonom i nastavio, “dobro, idem ako me ne želiš ovdje. Samo, moram ti reći da ćeš morati izmisliti neku drugu priču o nestanku crnog kruga. Ova ti ne prolazi, jer ja osjećam da krug još postoji. Osjećam njegovu silu. Ne znam gdje je, ali siguran sam da nije uništen. Mene ne možeš prevariti.”

Nakon tih riječi izrečenih povišenim tonom, Saša je ustao i uvrijeđeno krenuo prema vratima.

Šutke sam ga ispratio ne razmišljajući o tome da sam ga možda povrijedio svojim ponašanjem. U meni se ponovo probudila nada. Možda je Saša ipak u pravu. Možda crni krug nije uništen kako sam mislio. Moram odmah provjeriti njegove tvrdnje.

Nada je u meni probudila i novu želju za životom. Ubrzano sam se istuširao, odjenuo i odjurio do svog automobila. Vozeći prema vili Rebar bio sam sve uzbuđeniji i nestrpljiviji, tako da mi je do vile Rebar trebalo svega desetak minuta luđačke vožnje. Parkirao sam na isto mjesto kao i prije desetak dana. Izvana je sve izgledalo jednako kao i prije ali postojala je jedna bitna razlika. Sila je bila prisutna. Sada sam i ja osjećao energiju crnoga kruga koja

kao da je izvirala iz brežuljka. Prišavši ulazu u tunel shvatio sam da energija upravo isijava iz njegova otvora. Ušao sam unutra i napravio nekoliko koraka. Danjeg svjetla s ulaza ubrzo je nestalo i našao sam se mraku. Nakon nekoliko trenutaka oči su mi se malo privikle na tamu, ali nakon još samo nekoliko koraka u dubinu tunela, opet nisam ništa mogao vidjeti. Počeo sam se spoticati u mraku i ma koliko bio nestrpljiv, morao sam izići. Tunel je predug da bih ga prošao bez ikakvog izvora svijetlosti. Baterijsku svjetiljku sam izgubio kad sam prošli put bio ovdje, a drugu, na žalost nisam imao ni u automobilu. Teška srca, goreći od nestrpljenja, ponovno sam sjeo u auto i vratio se natrag na Gračansku cestu do prve trgovine. Kupio sam svjetiljku i ne čekajući da mi prodavač vrati sitan novac izjurio van, sjeo u auto i vratio se natrag do vile Rebar. Uzbuđen kao dijete ušao sam u tunel, osvjetlio si put i pohitao prema središnjoj dvorani.

Približavajući se svom cilju u silnom uzbuđenju, isprva nisam osjećao strašan smrad koji je iznutra dopirao, ali smrad je bivao sve jači, tako da sam lice morao prekriti maramicom. Tek sam tada, nešto lakše dišući, mogao nastaviti svoj put. Kako sam se približavao središnjoj dvorani, tako sam sve teže disao. Smrad je postao nepodnošljiv. Gotovo da se nije više moglo normalno disati.

Stupivši u dvoranu otkrio sam izvor smrada. Dva raskomadana tijela koja su nekad pripadala Raulu i Velikom Magu još su uvijek bila ovdje. Ležali su jedan pokraj drugoga u grotesknoj pozi, držeći za ruke kao i posljednji put kad sam ih vidio žive. Glava Velikog Maga bila je gotovo neprepoznatljiva, nedostajao je veliki dio lica i čela. Jasno se mogla vidjeti unutrašnjost njegove lubanje u kojoj se nazirala zelenkasta pljesniva i sluzava masa koja je nekada bila mozak. Trupla su ležala na podu a njihove raskomadane utrobe bilo je posvuda unaokolo. Smrad je bio nepodnošljiv. Zatečen groznim prizorom koji sam vidio i dodatno nadražen užasnim smradom koji se širio od raspadajućih tijela, počeo sam snažno povraćati. Nisam se mogao suzdržati iako sam pokušao povraćanje zaustaviti stavivši ruku na usta. Kroz prste mi je proletjela masa poluprobavljene hrane i alkohola. Povraćao sam sve dok je u meni bilo ičega što se dalo izbaciti. Ovdje se više nije moglo ostati. Izjurio sam prema izlazu iz tunela i odahnuo ugledavši svjetlost.

Izašavši malo sam se odmorio, nadisao svježeg zraka i mokrom, mirisnom maramicom očistio lice.

Moram ući i vidjeti što je s crnim krugom. Energiju sam osjetio, ali u dvorani mi je pažnja toliko bila privučena stravičnim izgledom lešina i nepodnošljivim smradom da nisam ni pogledao prema postolju na kojem je trebao stajati crni krug.

Ovaj put sam znao kakav je zrak unutra, tako da sam se malo pripremio. Maramica preko lica više je simbolička gesta nego stvarna zaštita od mirisa, ali to je bilo jedino što sam imao. Ulazeći u tunel prisjetio sam se prizora koji me je tamo očekivao i ponovno sam dobio refleks povraćanja. Ne mogavši se suzdržati, opet sam morao izjuriti na svježi zrak. Povraćati više nisam imao što, ali refleks je bio tu. Grlo se stezalo i iz njega su izlazili zvukovi nalik na hroptanje.

Ovaj put sam vani ostao desetak minuta, dok se nisam ponovno nadisao svježeg zraka, malo pribrao i sakupio odlučnost da ponovno uđem.

“Nakon svega što sam prošao, neće me sada zaustaviti smrad i lešine. Nisu me mogli zaustaviti dok su bili živi, pa bi bilo glupo da sad zazirem od njihovih lešina”, promrmljao sam poluglasno i skupivši hrabrost, ušao.

Trudio sam se da ne gledam razvaljenu glavu Velikog Maga i trule, smradne ostatke njihove utrobe koja je bila razbacana svud unaokolo. Komadića mesa i sasušene krvi bilo je i po crnom krugu koji je neoštećen eksplozijom stajao na svom postolju, sjajnije i snažnije nego ikad prije. U svom životu nisam često bio u direktnom dodiru s crnim krugom. Tokom školovanja sam ga vidio i dodirivao desetak puta godišnje, a kasnije još i rjeđe, ali nisam pamtio da je ikada isijavao toliku energiju. Sila je bila mnogo jača nego ranije, barem koliko sam se ja mogao prisjetiti.

Lilit bila u pravu, pomislih. Za punjenje crnog kruga energijom nisu bila potrebna nikakva bakanja i rituali. Bilo je dovoljno poprskati ga krvlju umirućih žrtava. Krvi ovdje, nakon eksplozije ručne bombe, sigurno nije nedostajalo i crni krug je napokon bio opet pun. Ironijom sudbine svojim su ga životima napunili ljudi koji su ga obožavali i kojima je bila namjera žrtvovati druge ljude da ga napune. Sili to nije bilo važno. Lilit je ispravno rekla da nije važan protokol. Kod crnog kruga jedino su bile važne žrtve. Sva energija koju bi Raul Križanić i Veliki Mag razvili do kraja svojih života, sada je postala energija crnog kruga. Broj od dvanaest potrebnih žrtava za punjenje crnoga kruga, sada je bio ispunjen, ciklus je završen i krug je opet bio pun.

Smrad mi više nije toliko smetao i maramicom sam počeo čistiti nečist koja se uhvatila za crni krug, a onda sam ipak odustao od tog posla. Biti će bolje da to napravim pri dnevnoj svjetlosti. Podigao sam crni krug i teškom mukom ga ponio prema izlazu iz tunela. Na lešine Velikog Maga i Raula Križanića više se nisam osvrtao, hladnokrvno sam ih prekoračio.

Crni krug je težio nekih tridesetak kilograma i bio je nezgodan za nošenje, tako da sam se pošteno oznojio dok ga nisam iznio na sunčevu svjetlost. Umor, bolno rame i znoj koji mi je kapao u oči nisu mi bili nimalo važni. Bio sam sretan i uzbuđen kao nikada ranije jer crni krug je bio spašen. Ne samo spašen već i u mojim rukama, više me nitko ne može odvojiti od njega. Položio sam ga na zadnje sjedište mog automobila i krenuo kući. Sada sam vozio mnogo polaganije nego pri dolasku, bojeći se da me ne zaustavi policija. Putem sam razmišljao o svojim daljnjim potezima.

Kamo ću s crnim krugom?

Na vrhu mog nebodera nalazi se mnoštvo antena raznih namjena. Između njih, još jedan tanjur ili krug neće privući ničiju pažnju, posebno kad ga uklopim u neki metalni tanjur satelitske antene. Za sad sam ga samo ostavio na postolju koje drži jednu takvu antenu. Ostavio sam crni krug da isijava svoju silu unaokolo.

Obavivši to, spustio sam se, prilično umoran, u svoj stan. Još prije nego što sam ušao, začuo sam zvonjavu telefona. S obzirom na moju dotadašnju naglušnost, bilo je to ugodno iznenađenje. Samo kratko vrijeme koje sam proveo u blizini crnog kruga, bilo je dovoljno da mi se sluh bitno popravi.

Zatvorio sam vrata za sobom, prišao telefonu i neko vrijeme uživao u njegovoj zvonjavi, da, sluh mi se bitno popravio. Naposljetku, nakon duge zvonjave, podigao sam slušalicu. Na liniji je bio Saša koji mi je javljao da sad energiju crnog kruga osjeća mnogo jače nego prije i da je siguran da crni krug nije uništen. Kako sam mu mogao tako lagati? On to više ne dopušta...

“Znam, Saša, znam,” odgovaram mu umornim glasom, “okupi sve članove Crnog kruga, imam neke novosti...”

19. EPILOG

Pobjedniku ću dati sakrivene mane,
dat ću mu i bijeli kamen i na kamenu napisano "novo ime"
koje nitko ne poznaje osim onoga koji ga prima.

Otkrivenje 2,17

Od tragičnih događaja koji su potresli crni krug proteklo je nešto više od godine dana. Gotovo u potpunosti sam se oporavio od iscrpljenosti i fizičkih ozljeda koje sam zadobio u sukobima sa starim vrhom Crnoga kruga. Jedina posljedica koja me je trajno obilježila je malo oslabljen sluh. Ni uz pomoć energije crnoga kruga nisam si potpuno uspio izliječiti bubnjić koji je stradao prilikom eksplozije ručne bombe u tunelima ispod vile Rebar. Lijevo uho je izliječeno, ali na desno ću uvijek čuti nešto slabije. Čak niti uz pomoć crnog kruga nisam uspio stvoriti panaceju dovoljno snažnu da regenerira potpuno uništen bubnjić.

Sportske stranice Večernjeg lista i dalje čitam, iako se svaki put kad ih otvorim prisjetim kako je Kroatija onom prilikom pobijedila, ali nije zadovoljila igrom. Sada je Kroatija opet postala Dinamo, ali naslovi u novinama su i dalje slični. Dinamo ne zadovoljava igrom, uvijek ista priča. Promjena imena tog nogometnog kluba ipak me je veselila. Sada sam siguran da nikada više neću pročitati onakav naslov u novinama koji bi me mogao podsjetiti na napad koji sam jedva preživio. Toga se više ne moram bojati.

Ivana Markuša, autora neobičnih poruka koje sam nalazio zalijepljene na vratima, nikada više nisam susreo iako sam to želio. Dugo sam razmišljao jesu li te poruke bile samo plod poremećenog uma ili je Markuš ipak naslućivao što se sve događa u Crnom krugu. Ako ga ikada ponovno sretnem morat ću se s njim zadržati u malo dužem razgovoru.

Nedugo nakon tih mračnih događaja Saša Slovinc, Mario Braun i Tomislav Radin po mom su nalogu sazvali opći sabor Crnog kruga na koji su se odazvali gotovo svi uznemireni članovi. Saša je na saboru iznio ponešto prilagođenu verziju događaja oko nestanka i povratka crnoga kruga. U dugom je govoru članovima crnog kruga objasnio da su Raul Križanić, Veliki Mag, Ivan Golub i Matija Mavrović pokušali oteti crni krug od članstva organizacije i zloupotrijebiti ga. To je uostalom, djelomično i bilo točno. Predstavio je mene kao čovjeka koji je po cijenu svog života spasio crni krug, a samim tim i organizaciju Crnoga kruga. Smrt

Nikole Rogoza, Velikog Desnog, žrtvovanja koja su bila potrebna da se crni krug napuni energijom i detalje oko tih događaja nije, po mom nalogu, spominjao.

Za sve je bolje da se potpuna istina o tome nikada ne sazna. Nitko od članova Crnog kruga nije postavljao nikakva pitanja, iako sam siguran da je bar nekolicini njih, bilo mnogo toga nejasnog u čitavoj toj priči, ali takvi se nisu javljali. Naš je odgoj zahtijevao da se o crnom krugu ne pita previše. Bili su zadovoljni što je krug opet tu i što imaju energije za svoje ciljeve i svoje nauke. Sve ostalo bilo im je manje važno. Veliki Mag je bio u pravu kad je tvrdio da ljude ne zanimaju detalji. Važna im je samo moć crnog kruga. Odakle ta sila? To nije važno. To nitko ne zna. Važno je jedino da je ovdje i da je možemo koristiti.

Aklamacijski sam, zbog svojih velikih zasluga na očuvanju crnog kruga, izabran za novog Velikog Maga. Od toga dana, više me nitko ne zove imenom ili prezimenom. Moje ime sada je moja titula. Članovi Crnog kruga obraćaju mi se samo kao Velikom Magu, a moje pravo ime više nitko ne smije spominjati, kao što se nikada nisu spominjala imena Velikih Magova u prošlosti.

Kruno Horvat, stari Veliki Lijevi, u svojoj je samoljubivosti očekivao da će on postati Veliki Mag, a kad je vidio da mu ta titula i moć koja uz nju ide, izmiču iz ruku, postao je vrlo ljutit. Njegov divlji ispad je bila jedina neugodnost koja se dogodila na saboru Crnog kruga. U trenutku kad sam izabran za Velikog Maga, Kruno Horvat je od ljutnje skakao i lupao nogama o pod, glasno tražeći svoja prava. Nikada nisam vidio da nekome lice tako pocrveni i da tako star čovjek može toliko visoko skakati u napadajima bijesa. Iako mu nisam želio zlo, samo sam ga prezirao, isto tako nisam mogao dopustiti da imam neprijatelja i ozbiljnu opoziciju u Crnom krugu, jer su stvari koje sam nakanio učiniti ionako bile dovoljno revolucionarne. Namjeravao sam napisati novi statut i uvesti nova pravila. Takav jedan glasni smutljivac kao što je bio Kruno Horvat, mogao mi je stvoriti grdnih problema, pa sam ga se morao riješiti. Iznenadio sam sebe i ostale prisutne odlučnošću kojom sam prema njemu postupio.

Optuživši ga da je podržavao zločinačke namjere starog Velikog Maga, pokrenuo sam postupak za njegovim izbacivanjem iz Crnog kruga.

Nekoliko dana kasnije, bijesan i ojađen, umro je na ulici od srčanog udara. Nitko nije previše žalio za njim. Čak je i njegovoj obitelji laknulo što više ne mora trpjeti napadaje gnjeva i histerične ispade koje si je Kruno Horvat za svog života tako često dopuštao.

Saša Slovinc i Tomislav Radin su postali Veliki Desni i Veliki Lijevi. Mario Braun više nije želio sudjelovati u svemu tome. On ne želi biti ni u Velikom vijeću, ne treba mu to. Njemu je dovoljno da u svom Dugom Selu ima mir u kojem će stvarati svoje skulpture i slike. Otkako je saznao izvor moći crnog kruga, silu više ne želi koristiti. Poštujem njegovu principijelnost. Neko sam vrijeme i sam razmišljao slično kao i Mario, ali na kraju zaključih da bi bilo bolje promijeniti crni krug nego ga se potpuno odreći. Žrtve koje su napunile crni krug više se ne mogu oživjeti, pa zašto onda barem njihovu energiju ne iskoristiti za nešto dobro?

Lidija Rogoz, Nikolina kći, u vrijeme borbe oko crnog kruga već je bila trudna. Rastala se od Milana i rodila sina kojemu je dala ime po djedu, Nikola. Nedugo nakon Nikolinovog rođenja posjetio sam ponosnu baku Mariju, Nikolinu udovicu, kako bih je pomalo počeo pripremati za to da malog Nikolu odgoji tako da bude savršen član Crnoga kruga. Koristim iste metode uvjeravanja koje je Nikola koristio s mojom bakom i nadam se da će i rezultati biti slični.

Iako kao Veliki Mag ne bih smio biti ničiji mentor, nitko iz Crnoga kruga nije se usudio osporiti takav moj postupak. Biti Veliki Mag ima i svojih prednosti. Nitko ti se ne suprotstavlja. Telema u svom najčistijem obliku.

Nikola Rogoz, veliki čovjek, koji je za moj ulazak u Crni krug pripremio prvo moju baku, a zatim i mene, u svom će unuku dobiti dostojnog nasljednika.

Tijela Velikog Maga i Raula Križanića nikada nisu pronađena i oni su službeno proglašeni nestalima. Policijska istraga nikada nije došla ni do jednog člana Crnog kruga, za to smo se uspješno pobrinuli.

Crni krug se još uvijek nalazi na vrhu mog nebodera u Maksimirskoj ulici. Obložili smo ga aluminijem i montiran je kao sastavni dio satelitske antene, jednostavna su rješenja ponekad najbolja. Nitko od susjeda ne postavlja pitanja, jer većina njih niti nema pristup na vrh, a oni ostali ne primjećuju ništa neobično.

Krug je prepun energije koju članovi družine Crnoga kruga nemilice troše na svoja usavršavanja i istraživanja. Uskoro će članovi Crnog kruga od svog novog rukovodstva dobiti napatke u kojima se od njih traži da svoja istraživanja provode u točno određenom smjeru. U novom statutu koji uskoro namjeravam ozakoniti, bit će mnoštvo novih pravila. Neka od tih pravila bit će tajna i poznata samo vrhu Crnoga kruga.

Jedno od takvih, tajnih pravila koje namjeravam uvesti, pravilo je po kojemu se Veliki Mag, Veliki Desni i Veliki Lijevi moraju posvetiti proučavanju načina na koje bi se krug mogao

puniti bez ljudskih žrtava. Ukoliko barem malo ne doprinesemo rješavanju tog problema, naši nasljednici više neće moći koristiti crni krug. To je cijena koja će nas potaknuti na ozbiljan rad. Za rješavanje tog problema imamo gotovo čitavo stoljeće i nadam se da ćemo u tome i uspjeti, ili se barem približiti cilju. Ako ne mi, onda barem generacija ljudi koji će nas jednom naslijediti na našim položajima. Naznake da je tako nešto moguće već postoje. Adepti koji se mogu nazvati pozitivnima, Padiel i Pamersiel, dali su neku vrstu obećanja da će nam u tome pomoći dajući nam korisne informacije. Lilit nam je također obećala pomoći i ta obećanja mi daju nadu. Neće proći mnogo vremena, a znanje o crnom krugu i energiji koja se iz njega može izvući bit će dovoljno istraženo, dovoljno zaokruženo da se može objaviti njegovo postojanje. Napokon će se s tim znanjem, tom energijom, moći učiniti nešto korisno i za ljude koji ne pripadaju Crnom krugu, za sve ljude.

U svakom slučaju, žrtvovanja više neće biti pa makar se crni krug za nekoliko desetljeća u potpunosti ispraznio. Objavljivanjem istine o crnom krugu i izvlačenjem organizacije iz višestoljetne anonimnosti, spriječiti će se daljnja žrtvovanja. Ta će objava morati biti izvedena na neki vrlo suptilan način kako se protiv naše organizacije ne bi podigla prevelika hajka i kako opet ne bi stradali nevini ljudi. Još razmišljam o načinu kako da to učinim. Pomoć koju nam je obećala Lilit i neki Adepti daje mi nadu, tjera me na razmišljanje i podsjećanje na davno pročitani stih:

O Bože, molim Te, daj da đavao ispuni svoje obećanje...

TUMAČ MANJE POZNATIH POJMOVA

Ablucija

Ritualno pranje.

Agla

Kabalistička formula česta u ritualnoj magiji.

Alocer

Vojskovođa pakla koji vlada nad legijama običnih demona.

Aludel

U alkemiji vaza ili kupasta posuda u kojoj je nakon dugogodišnjeg procesa kristaliziran kamen mudrosti.

Apostazija

Odmetništvo od vjere. Motiv apostazije je čarobnjakova želja da od đavla dobije sposobnost da čini djela koja nadmašuju prirodne ljudske moći.

Artame

Posvećena oštrica kojom se ubijaju žrtve.

Astarot

Jedan od paklenih demona kome je dana spoznaja prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

Čakre

Po učenju joge i teozofije, čakre su psihofizički centri energije.

Daemon

Unutarnji glas koji kao anđeo čuvar vodi čovjeka, intuicija.

Demoni

Po učenju kršćanske teologije, demoni su zli duhovi koji su prvobitno bili anđeli ali su se uzoholili i pobunili htijući biti jednaki bogu, pa ih je zbog toga bog kaznio i protjerao ih s neba.

Evokacija

Prizivanje nezemaljskih bića i energija da se izraze u materijalnom svijetu.

Geoteja

Crna magija najnižeg reda.

Grimuar

Knjiga magijskih tekstova, djelo više autora u kojoj se daju magijske formule i pravila.

Inkantacija

Opčinjavanje, formula kojom se djeluje na niža duhovna bića, zaklinjanje, moć uvjeravanja.

Inkub

Priviđenje muškarca koje se javlja u erotskim snovima žena. Lik koji bi nečastivi uzimao kad je htio spolno općiti s nekom ženom. (Incubus od lat. incubare, ležati na nekome.)

Kabala

Mistika, tajna nauka, suviše širok pojam da bi se mogao definirati.

Keter, Hokman, Binah, itd.

Sefiroti kabale, ključevi drva života.

Levitacija

Sposobnost podizanja predmeta ili tijela snagom volje, psihičkom energijom

Nigredo

Svladavanje prvog stupnja čarobnjaštva, nešto slično maturi.

Panaceja

Alkemičarski čudotvorni lijek koji se dobiva pretvaranjem kamena mudrosti u tekućinu.

Paroptika

Sposobnost viđenja bez očiju.

Sabba

Noćni skup vještica i čarobnjaka na kojem se održavaju paganski rituali.

Somnolencija

Letargija, prvi, najpovršniji stupanj hipnoze.

Sukub

Priviđenje zavodljivih žena. Nečastivi bi ga koristio da zavodi muškarce. (Succubus od lat. succubare, ležati pod nekim.)

Supersticija

U današnje vrijeme - čarobnjaštvo, praznovjerje. Po definiciji sv. Augustina - nedozvoljena veza čovjeka s demonima.

Telega

Zakonik Aleistera Crowleya, najpoznatijeg i najzloglasnijeg evropskog mistika novog doba, o slobodi ljudske volje. Osnovni zakon glasi: Radi ono što hoćeš, to je jedini zakon.

Vorlok

Partner vrhovne svećenice, ponekad nosi titulu magusa.

Krešimir Pološki

Rođen 1963. u Zagrebu, gdje živi i radi. 2000. godine rukopis *Čarobnjaci* bio je pohvaljen na Natječaju za rukopis romana Biblioteke 90 stupnjeva, a sljedeće godine je u okviru iste i objavljen.

Biblioteka Mali rakun

knjiga 10

Krešimir Pološki

ČAROBNJACI

© 2005 Krešimir Pološki

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2005, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-27-1 (HTML)

ISBN 978-953-345-036-0 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-037-7 (PDF)

ISBN 978-953-345-038-4 (MOBI)

Prvo izdanje

Faust Vrančić, Zagreb, 2001.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu INA d.d.